Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپېلۍ زوږ

شاعر: احمد سليم ږنګ

کال: ۱۳۹۶ هـ. ل د لیندۍ میاشت

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپېلۍ زوږ

شعري ټولګه

شاعر: **احمد سليم ړنګ**

چاپکال: **۱۳۹۶ل/ ۲۰۱۷ز**

چاپشمېر: **۵۰۰ ټوکه**

چاپ وار: **لومړی**

ډيزاين: **عبدالرحمن حنيف**

چاپځی: **اسد دانش مطبعه- کابل/ ۰۷۰۰۴۴۹۲۹۸**

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويه خدايه!

آيينه د قرآن دال د تا د حسن
سورتونه يې جلال د تا د حسن
چې، هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى، واړه
تول آسمان دی زنې خال د تا د حسن
فرښتې يې له ازله ځينې شمېري
بې انجامه دی کمال د تا د حسن
اووه آسمانه څو تر پېښو لاندې کې نه ږدي
ښکاري نه ورته جمال د تا د حسن
فرش و عرش واړه ورکيږي په کې هلته
چې منصور وينې وصال د تا د حسن
ته "الف" نه يې تر "يا" د ښايستونو
لمر لمبه شو له شمال د تا د حسن

هر حسينه يو سپی ساتي په درشل کې
رنګ دې سپی کړه چې کړې قال د تا د حسن
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې پیغمبر حضرت محمد مصطفی (ص) ته

نور نظر، لخت جگر، ماه تام
شاخ نبات، گل نرگس، زر خام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

سرو رعنا، عنبرین مو پېچکې
خلد هفتم، صدفي غاښ، شونډې جام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

کوثري می، دم عیسا نفست
شمع محفل شور عاشق سرِّ لام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

مدح خالق، شاه یثرب مدني
نور کعبه د قبلتینو امام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

قاب قوسین زیب دلدل رخ گل
د ږنگ د مینې گلستان شمع شام
په تا سلام هزار سلام، اسلام

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نَفَخْتُ فِيهِ مِن رُّوحِی، منل دي
شونډې په شونډو د شپېلۍ کول دي
زوږ او سوان، کوکار مین ته ښایه
بنده به څه وي، خدای شپېلۍ وهل دي
د کایناتو په خاموش اتڼ کې
شپه تر سهاره په "یا هو" ګډل دي
د سي پارې د ځاځکو ځاځکو له مۍ
هوش له دې زمکې او آسمانه وړل دي
چې درد د مینې د هجران ښکاره شي
پرهر پرهر سینه او زړه شلول دي
هغه منصور چې دوی کافر ګڼلو
کافر مؤمن په هغه لاره تلل دي
د "زه" او "ته" له فلسفې نه بهر
خدای او بنده کې د وحدت راتلل دي
مینه ده، حُبْ دی، عشق کې عشق دی دغه
ګلورین مخ ته د ساقي سوزل دي
چې نیست شي، هست د تا مانا ومومي
بې معنا يۍ کې د مانا موندل دي
مین چې نه شي څوک به څنګه پوه شي
چې د مړو سترګو کار د زړه خوړل دي

ړنګه ساقي شه، جام شه، مۍ شه خپله
چې په کثرت کې د وحدت ښودل دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه شئ! بنده به شئ، مولا به شئ
عرش به شئ، د خدای به شئ، پیدا به شئ
لویه که تیاره وي د آسمان په شان
لمر په شئ، سحر به شئ، رڼا به شئ
بندي که وي لارې منزلونو ته
وریځ به شئ، وزر به شئ، هوا به شئ
ناسته که د خدای سره ناشونې ده
کور به شئ، کوربه به شئ، موسیٰ به شئ
ګنډه به کړي عشق ازل ابد سره
ساه به شئ، عیسا به شئ، بقا به شئ
مینه عشق، کیمیا او کیمیاګره ده
زهر به شئ، درد به شئ، دوا به شئ
مینه شئ چې مینه سره لالونه دي
پاتې تل، مجنون به شئ، لیلا به شئ

مینه د رنګ خدای او آیتونه دي
جز به شئ، سوره به شئ، ثنا به شئ
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر يوازې شوی يم، اورې او که نه پرخې
پرېښی يم سلگو مې هم، اورې او که نه پرخې

تا ويل د تا يمه، تا سره تر خدای ځمه
غوارمه له خدای نه تا، تا سره به پايمه
څه شو هغه ستا قسم، اورې او که نه پرخې

توره شپه تيرې لارې، زما گرېوان د غم چارې
اوښکو مې آواز کوو، تا پسې ليدې لارې
ولې هومره ډېر ستم، اورې او که نه پرخې

دښتو په ما وخندل، لارو په ما وخندل
ما لکه يتيم کتل، خلکو په ما وخندل
ستا له لاسه هومره غم، اورې او که نه پرخې

هر چا سره نه شته دی، هومره مينه هومره زړه
گوره بېر ته را شه ته، خير دی بېرته راشه ته
نه لرم د هجر زغم، اورې او که نه پرخې

ستا "سليم" رنگ شوی دی، خوار او ملنگ شوی دی
پروت د مرگ په غېږه کې، ژوند نه ډېر تنگ شوی دی
تا وې چې په مرگ درځم، اورې او که نه پرخې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شراب شه عشق پیاله کې و نڅېږه
منصور شه دار حلقه کې و نڅېږه
چې اسماعیل په ځان و نه نازېږي
ساه ورکوو شېبه کې و نڅېږه
ذرې ذرې شه په لمن کې د باد
د نېست عدم ځاله کې و نڅېږه
لکه تیاره چې رڼا غېږ کې نیسي
د ابراهیم لمبه کې و نڅېږه
چې دې مجنون حسرت د مینې وکړي
داغ شه د غم سینه کې و نڅېږه
د کایناتو سیارو په رسم
د خاموشۍ نغمه کې و نڅېږه
هر څه نڅېږي د ساقي مخې ته
د هستۍ دې خواله کې و نڅېږه
"زه" او "زما" په عشق کې نه ځایېږي
د معشوقې جامه کې و نڅېږه

ړنګه "رومي" رباب، نغمه د "شمس" کې
د لیونو هاله کې و نڅېږه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیمیاګره! خاورې زړونه
عرش ته رسي تش په مینه
زړه چې مینې ته پیدا دی
نو دعقل حاجت څه و؟
عبادت په مینه مینه
هر صحبت په مینه مینه
زه چې اصل د تا روح یم
نو د شکل حاجت څه و؟
خدای هم مینه بنده مینه
زړه غنم او ژرنده مینه
دوزخ ته او جنت ته وې
بیا د فصل حاجت څه و؟
شیطان تا، آدم پیدا کړو
څوک د نیغ څوک خم پیدا کړو
چې په خپل زړه کوې هر څه
بیا د نقل حاجت څه و؟
داسې نه کېږي ای خدایه!
رنګ ته مینې ګناه وایه

چې هوښیار په تا پوهېږي
زړه بې عقله حاجت څه و؟

فصل = قرآن
نقل = د قرآن آیات

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که واړه زړه عقل کوته وي، سړی چېرته لاړ شي
یو خوا مسجد بل میخانه وي، سړی چېرته لاړ شي
د شوخ ساقي د اننګو په لاس کې جام د میو
او توبه واړه افسانه وي، سړی چېرته لاړ شي
شېخ د لمبو کیسې کوي ساقي د مینې راته
زړه هم د مینې پروانه وي، سړی چېرته لاړ شي
ته یې جنت ته یې په تمې، ما ته دلته رسي
اول آخر که پیمانه وي، سړی چېرته لاړ شي
د ورکوو چاره د غم، شبنم د جام پېژني
او غم لړلې زمانه وي، سړی چېرته لاړ شي

ساقي مسکی پیاله مسکۍ بل خوا ته تروش محتسب
ړنګه مسکا چې بهانه وي، سړی چېرته لاړ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د آدم خاوره چې خټه په اوبـــو شوه
د غیرت نامه له هغې ورځ پښتو (۱) شوه
انبیاء له پښتونواله وتی نه شول
پښتونواله کلمه د مېړنو شوه
ما قرآن کې بې پښتو څه لوستي نه دي
خدایه ستا ژبه هم دا د لیونو شوه؟
په جنت کې به اعلان شي چې پښتو کړه
پښتو وایه د دین لیکه په پښتو (۲) شوه
عزرائیله د پښتو جامه کې راشه
ساه مې وړاندې ځار له ټولو مېلمنو شوه

د پښتو دښمنه واوره! ورکه نه شي
که هر څو رنگه د کرکو په لمبو شوه

۱ :نوم، پښتونواله

۲ :پښتو ژبه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې سلگۍ مې اورېدلې، چې څه چل وو په چا
پټه پلو کې ودرېدلې، چې څه چل وو په چا
د خدای له کوره کومه حوره خپه شوې گوندې
لکه د ولې ریږدېدلې، چې څه چل وو په چا
بنگړي خپه ول، د پازېب ساه يې مرۍ کې نښتې
په غاښ يې گوتې هم چېچلې، چې څه چل وو په چا
له سترغلو يې اوښکې غلې پرېوتې په گرېوان
په سپين مړوند يې پاکولې، چې څه چل وو په چا
لرې کوم چېرې کوم شپونکی و، د شپېلۍ نغمه وه
د تپ له زړه نه راوتلې، چې څه چل وو په چا
گوندې له شگو جوړ محل د کوم چا سېل وړی و
له زړه يې وينې څڅېدلې، چې څه چل وو په چا

ړنگ پوهېدو چې د فرهاد ترخځ بيا چا خوړلې
شيرينه پړک په زړه چاودلې، چې څه چل وو په چا
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم شهباز مې بیا د زړه تار ته ترنګ ورکړ
بیا مې چا سپېره غزل ته مست رنګ ورکړ
ای صاحبه د پیالو د تریخو میو
اسوېلو ته چا د وصل آهنګ ورکړ
چا ؟ چا؟ بیا ماتې ښیښې د زړه کړې ټولې
چا ملنګ ته د سرو شونډو قلنګ ورکړ
چا مې بیا خاورې په میو کړې راټولې
چا په لېچو خپل بنګړو ته بیا شرنګ ورکړ
حقیقت چې په مجاز کې راښکاره شو
ابراهیم ته چا صورت د پتنګ ورکړ

خلک نه پرېږدي د خپل د غولي سپی هم
تا په یو غنم اغیار ته خپل ړنګ ورکړ

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمظرفو آیینو کې داسې ښکاري
اصل هېر کړي، ژبه هېره، پښتونواله
د حباب په څېر د وخت څپو کې ورک شي
لکه سیوری، لکه خوب د غنې ځاله
انسانیت له هر څه ستر دی، خو شرط دا هم
لکه خس بې آره ژوند کا پردي پاله
نه لیکل شي نه خبر په خپله ژبه
د ښاغلي دله دا وي دوه کماله
تعصب که خپلې ژبې ته خدمت وي
عربي کړه ولې خدای په قرآن سیاله؟
هر ټبر په خپل کلتور باندې درنېږي
خر په دې خر چې د نورو زحمت گاله
خدایه هېڅ مور ته بچې په گېډه نه کړې
چې د پلار پټکی بدل کړي په دوشاله

رنگه کور د پښتو هلته رنگ و بنگ شو
چې پښتون په پردو ژبو شو پوهیاله

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل په نبض کې ساه بسمل ښکارېږي
د لمبو اوښکې زړه له تل ښکارېږي
ښکارېږي زلفې دې پرېشانه ولې
هنداره زما د بخت ول ول ښکارېږي
د شګو کور دی اسوېلو جوړ کړی
که د ارمان سپېره محل ښکارېږي
تشه پیاله وه، زړه یې پرک چاودلی
سرخي په سترګو کې څه چل ښکارېږي
د شفق ناوې په سر شال سور کړی
خړوب په وینو دې، ګوګل ښکارېږي
چا ته انځور کړې ته نقاش د ازل
که د مجنون زړه له ازل ښکارېږي

ړنګه دانې د سرو یاقوتو دي که
څوک دې په خیال کې د غزل ښکارېږي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل او عشق (زړه)

عقل دوزخ دی، سرې لمبې دی، ډار دی
زړه د الست ساقي، منصور دی، دار دی
عقل تر عرشه ځي، د خره په مزل
زړه یو وزر تر عرش او کور د یار دی
عقل بنده دی د بنده په زنځیر
زړه د پاچا د پاچایانو پلار دی
عقل د زړه سره جوړېږي کله
عقل له خاورو، زړه له روح د یار دی
عقل شداد دی د نمرود پاچاهی
زړه ابراهیم دی، جنتي په نار دی
عقل په ځان کي ورک دی ځان نه ورک دی
زړه ګلستان دی هر یو ګل دی خار دی
عقل چې وایي زړه یې کله مني
چیر ته د خره غږ چیرته خوږ ستار دی
عقل او زړه شمس و حجر غوندې دی
عقل تیاره دی د رندو سهار دی
عقل کافر دی خو مؤمن نه دی زړه
زړه خپله دین دی د قرآن دستار دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل سجدې کوي خدای نه پېژني
زړه د ساقي غېږه کې غاړې هار دی
زړه خپله جام دی او ساقي و مې دی
زړه میخانه ده د ایمان سینګار دی

ړنګ پل په عقل بردي د زړه سره ځي
قاب و قوسین دی زړه اسرار اسرار دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې، پښتنې ملالې!

له ازله زه مین یم
ستا په خال او ستا وصال ته
څومره ډېر دامونه ایښي
له درشله ستا جمال ته
پښتنې ساقي اغلې
ما په دین ایمان منلې
لږ مسکۍ شه ای ملالې
سلیم، رنګ شو ستا کمال ته
را ته ووایه چې ستا یم
احرام وتړه زما خال ته
زه به خاورې په سر باد کړم
تا به هر لمانځه کې یاد کړم

ته وحشي زلفې خورې کړه
وایه ! رنګه راشه جال ته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

باچا خان بابا رح

آسمانه که لمر نه راځي، د ستورو کاروان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

منگی رباب حجرې ته را، یو سور گلاب شملې ته را
مسکا مې ماتې خولې ته را، بې وېرې خوب مې شپې ته را
دې ړنگ وطن، دې وران وطن ته، بېرته جانان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

خبرې راته ښکلې کړه، له کرکو نه مو لرې کړه
نړۍ ته مو منلې کړه، د مینې مو بدلې کړه
دښمن چې ترې ځاربږي، داسې رنگه انسان راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

دا مات وزر، دا ماته پښه، دا بې سبا، دا توره شپه
له خپل لمن لمبه لمبه، ارمان مو تش یو سوله ده
ای خدایه! ته دې تږو ته د سولې باران راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

پوره د ړنگ ارمان که دا، راویښ ویده افغان که دا
دا لر او بر مو ورک نور، او لوی افغانستان که دا
ځښتنه د سیالانو مو د سیالې دوران راوله
که بل پیغمبر نه راځي، یو بل پاچا خان راوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا دې تمۍ شته په ګرېوان کې ښکلې
کافره نه يې په ايمان کې ښکلې
مينه نازکو ښکليو کار کله دی
بلده نه يې په تاوان کې ښکلې
چې د منصور وينې نکريزې نه کړې
کله به ما دا خپل جانان کې ښکلې
قسم په شنه خال، ستا د سپينې زنې
که يې د ړنګ په عشق کې وران کې ښکلې

ستا د وفا چېرته هنر ښکارېږي
چې دې د شونډو جام پنهان کې ښکلې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وفا انګازې ډېرې وي، خو نه وي
خيال د چا په زړګي پورې وي، خو نه وي
حقيقت د مخلوقاتو واړه نېست دی
د مجاز هنداري جوړې وي، خو نه وي
د ازل او د ابد معشوق کيسه ده
معشوقې به ګڼې نورې وي، خو نه وي
عشق، مورکۍ ده د هستۍ د ښو او بدو
هسې پړ په کې مخ تورې وي، خو نه وي
فلسفه د هستۍ لويه معما ده
تخيل چې خوب کې شور يې وي، خو نه وي

ړنګ ساقي ته تاوېدو او نڅېدلو
لکه باد زلفو کې ګورې وي، خو نه وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته دې ښار کې ټول تنها دي، د پردو غونډې دي
دلته د ګل پاڼې تېرې دي د اغزو غونډې دي
دلته مؤمن، په سر صلیب لري، په ژبه "یس"
دلته کافر، په سر لمبې لري، ډېوو غونډې دي
مینه یهود، مینه ترسا ده، په کعبه کې نه شته
دلته هر زړه حجر حجر دی د کعبو غونډې دي
دلته سلام په چا کول له آبرو تېرېدل
دلته روغبړ د مهذبو د غویو غونډې دي
دلته ناپاک پاکو شرابو ته طعنې ورکوي
دلته پاکان د مهاجر د آبرو غونډې دي

چېرته چې هر پل نفرتونه سرخازې جوړوي
د رنګ غزلې ګل له زړه وتو ورږمو غونډې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بې مخه د ساقي بل څه انځور کړم
چې یې عشق په سجده پروت رنځور رنځور کړم
شېخه ما د ځان په تله تلې څه له
ته صالح او ساقي زه پیدا انگور کړم
که پیدا وي څوک هوښیار نو خبر خلاصه
ځکه هوش په تریخو څاڅکو باندې چور کړم
په مسجد کې که مطرب او ساقي نه وي
وایه چیرته نو خدای نه شته چې حضور کړم؟
که دې لا لیدلی نه وي خدای په ځان کې
واخله جام چې مُکدّرې سترگې نُور کړم
د دوزخ او د جنت کیسې دې پرېږده!
پیاله واخله چې قطار در ته د حُور کړم

ساقي وایي ړنگه زه ښه که پې مخې؟
که مې زړه شي سوړ جنت درته تنور کړم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوندې په خوب کې دې ژړلي دي نن
چې نن له سترګو پرېوتلی ښکارم
په هيڅ بازار مشتری نه لرمه
ستا اوسېلو آزار وهلی ښکارم
زما جنازه ستا اننګو کړې ده
د زنخدان څاه کې لويدلی ښکارم
د عشق شهيد يمه مزار نه لرم
د جنتو دوزخ سيزلی ښکارم

ړنګه فلک ارزان پلورلی نه يې
د زلفو تار سره اوبدلی ښکارم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور دې دا میخانه واخلي، د شرابو خوند يې نه شته
مړ دې دا محتسب هم شي، د حسابو خوند يې نه شته
بیګا شیخ راته په سترګو، سترګو سترګو کې څه ووې
ساقي دواړه میلمانه کړه، د کتابو خوند يې نه شته
چې پیالې په کې نڅېږي، هغه مې هغه شراب را
د زاهد لوظونه ډېر خو، د ثوابو خوند يې نه شته
د دې ژوند په ښو او بدو کې آرامه زړګی نه شو
د ودانو زړه چاودلی، د خرابو خوند يې نه شته
چې د ژوند په سیند لاهو دی، څه قرار څه ناقراره
د شبنم کیسه ده ورانه، د ګردابو خوند يې نه شته

ړنګه ډېر ساقي پیدا کړل چې دا زړه زما تسل شي
ښکلو حورو يې لمبه کړم، د ترابو خوند يې نه شته

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نه وړاندې زما سیوری آیینه ښکله وي
د مخ سحر دې چې د زلفو تیره شپه ښکله وي
د مینې ښار دې سپوږمۍ نه لري او لمر نه لري
په دې کوڅو کې اغزي تیږې مې سر پښه ښکله وي
دلته آذان له میکدې نه، له پیالو نه راځي
زما تندی د ساقي سترګو پیمانه ښکله وي
د مسلمان د لباسي ایمان د رنګ غوندې دي
د تا سلګۍ چې یې زما لمبه سینه ښکله وي
ملا مې د مینې د سپوږمۍ غوندې ماتېږي ځکه
د نن سبا لوظونه مات د وخت شپنه ښکله وي

د ړنګ د ماتې ځوانۍ غږ د مات رباب غوندې دی
ځنګه به مسته شي چې تار یې اندیښنه ښکله وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تخيل دې نبض د مات زړه د ارمان ونيسي
هلته مې ستا د اندېښنو څپې ګرېوان ونيسي
لنډه شي ساه مې ستا د نوم د اخستنې سره
لکه بې کسه يتيم څوک په هر تاوان ونيسي
د رباب تار نه راځي داسې ستا د زلفو ورږم
ګوندې کوځې د چا اغزي په ګلستان ونيسي
د محشرونو کيسې نور په اورېدو نه ارزي
پاتې رومال که څوک په سترګو د جانان ونيسي
په تورو شپو کې غبرول شپېلۍ د تورو برخو
چې غلی عرش د تا د نوم سره افغان ونيسي

غزل د رنګ خپه خپه کړي تخيل د پرخې
لکه سپرلي کې تانده ګل رنګ د خزان ونيسي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تار د زلفو له سپوږۍ نه پرېوتلی و په زمکه
مستو جوړ کړو ترې ستار او زاهدانو لار کړه ورکه
رنګ اوبدل په خپل دیوان کې سیاهي د هغو زلفو
کله جوړ شو ترې غزل او کله عشق نه په کې کرکه
کله خوب و، کله هوش و، کله زهر کله نوش و
کله مې و، کله جام و، کوثر کله هغه تُرکه
کله کفر کله دین و، کله لار وه کله سِحر
میخانه وه که مسجد و، له کوم جامه تپوس وکړه

رنګ ولاړ و، د منصور او د خیام د کوڅې منځ کې
چا ویل چې مسلمان دی ما وې کفر سر یې غوڅ کړه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

له السته بهېدونکو، د ليدو باران ته لاس کړه
د وختونو سمندر کې د څپو ګرېوان ته لاس کړه
که قطره شوې په درياب کې د اوبو سره روان شې
که کوم ځاځکی شوې په شګو د عدم مکان ته لاس کړه
د ساقي له روح جوړ شوي ته شراب او مستي ښايي
د پيالو سره روانه اوږد پيالو جانان ته لاس کړه
د جنون او ليونتوبه ډارېدل واړه جنون دی
د زړګي په وزر کښېنه کور د لامکان ته لاس کړه
په کوکار شه او په ساندو نه له عشقه نه له مينې
چې عشق وکړي غم هلته، ته هغه افغان ته لاس کړه
د څپو غوندې نيمګړی الوت نه وي د دې مينې
په "يا حیٔ" او په "يا هو" کې د آسمان ته لاس کړه

ړنګه وشلوه ګرېوان خپل زړه بهر کړه له سينې نه
اناالحق کيسه رسوا کړه، د سبحان مکان ته لاس کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله د تش جام غوندې سینه د چا کندړه شي
کله په غورځنګ شي او آسمان پورې هم بره شي
کله داسې کېږي، داسې نه کېږي، پوهېږم نه
هو په ما قیامت شي چې مې خیال د چا تر سره شي
غم د خلکو لاړ شي او کوترو غوندې راشي بیا
ما ته مې د غم مرغه بې لاسه او وزره شي
واچوه شراب ساقي چې ډېر دا غم زغمی نه شم
زیړ شي رنګ مې چیر ته چې د عشق کومه خبره شي
کاش چې عشق عاشق سره د غم غوندې وفا وکړي
وژاړي خندا کې هم خندا یې هم نظره شي

ای د ړنګ سپیره غزله مست شه په شرابو کې
وکړه منصوري نارې چې عشق هم در په دره شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شه !

پښتو ویلو وخت دی
پښتو کولو وخت دی
ای لر او بر پښتنو !
د ړالېدلو وخت دی
یو شئ ! یو کېږئ که نه
د ورکېدلو وخت دی
سپوږمی ته ونه ختو
کرخو ختلو وخت دی
لاس دې مړوند کې مات شه
د څه لیکلو وخت دی
لیکل خو داسې لیکل
«د یو کېدلو وخت دی»
د مرگ په خوب ویده یو
راویښېدلو وخت دی
غلامې خوب د سحر
بلال کېدلو وخت دی
د یو پښتون په آذان
قامت کولو وخت دی ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان په جهان ومنه
په تا ژړلو وخت دی
اغيار چې تا بېلوي
په سر ختلو وخت دی
په تېر دې اور بله وه
تاريخ اوبدلو وخت دی
د «ړنګ» يتيم اولس ته
د لار ښودلو وخت دی

د دوزخي پښتو نور
جنت ته تللو وخت دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آدمه ! تا چې څه ګلان کرلي
هغه ګلان لا چا رېبلي نه دي
د تا ګناه او خطا پاکې شولې
زموږ سجدې لا چا منلي نه دي
ګنې دا ټوله کیسه موږ ته وله
څوک له جنته چا شړلي نه دي
زه دې دوزخ او عذاب نه منمه
موږ د تقدیر پاڼې لیکلي نه دي
زه د آدم ګناه منلی نه شم
منم نه څه چې ما ویلي نه دي
زه دې جنت کې نه په څنګ کې اوسم
ما بې دوزخه څه لیدلي نه دي
انکر نکیر دفتر ته اور واچوه
څوک مو په منځ کې اوسېدلي نه دي

در نه د رنګ پښتون جنت کې غواړم!
پښتون ته چا لا ټيټ کتلي نه دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره ! راته مه وایه پخلا به شم
ووایه، د تا ومه د تا به شم
تللي که آسمان ته ومه را به شم

وږم د گل چا له گل بېل کړی دی
چا له ستورو ځان ته امېل کړی دی
زما آسمانه ستوری دې یم ستا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

زه په تا، په مینه دې باور لرم
نه لرمه صبر دا هنر لرم
صبر صبر صبر کې فنا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

میني تقدیریونه سوزولي دي
میني له آسمان ستوري راوړي دي
مړه به شم خو یاده په وفا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

میني زما میني پښتني زما
تا نه ځار شه ویني پښتني زما
مه اوړه له رنگه نیمخوا به شم
تللي که آسمان ته ومه رابه شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د لیونتوب خپې په شور شولې
ښار د تخیل ته "پرخې" اور شولې
بیا دې د هېر شویو بنګړو شور سره
سور د اسفرافیل د زړه په کور شولې
بیا دې د عزت ګرېوان را خیرې کړ
عشقه زوروره بیا په زور شولې
غږ د بغاوت و چې پښتو سره
څنګه په کوم خال د "پرخې" تور شولې

وخت چې دې را یادې راته یادې کړې
رنګه د زغم ډک جام وې نسکور شولې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیدو غانونه گرځوي په ژامه
د نامه گڼده یې هغسې وي خامه
استنجا کې به دعا د استنشاق کړي
لوی مفتي شي چې په سر کړي خپل عمامه
د ایمان او کفر مهر یې وي لاس کې
چې پښتون مشر پرې ځنگه کړي بدنامه
الا الله ته دې پرېږدي نه لا اله کې
بس په ښځو پسې نښتی یې امامه
سترگې پرانیځه د وخت ځنې خبر شه
اسلام نه شي په اودس باندې تمامه

د مچی ځالې ته مه وره ږنگه گوتې
گنې غوځې به کړي لاندې ستا د نامه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي وختونه ميخانې کې هم تېرېږي نه اوس
زاړه غمونه په شرابو هم هېرېږي نه اوس
دا غملړلی نازولی غم د تللي جانان
وينې د زړه غواړي پيالو باندې کمېږي نه اوس
زه او بايللې ځواني تل په ننواتو ورځو
بې پښتو سترګې زما په خون باندې مړېږي نه اوس
کاش چې وفا دې د يادونو هم د تا غوندې وه
وسوم لا نوم دې له سکرو زما ورکېږي نه اوس
لکه چې خدای او خدايي له يو بل بېله نه شي
روح مې وتلی، ستا روح، زما له زړه بېلېږي نه اوس
ساقي شراب را کوه در د ميخانې مه تړه
بې ستا اسرې نه زما بل چېرې شپه کېږي نه اوس

د مړه کېدو مې د لوېدو مې پروا ته مه کوه
څوک شته د رڼګ، څوک يې په مرګ باندې ځورېږي نه اوس

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ مثال په اوسنۍ آسيا کې
سره غوښه سپيو د قفس په خوا کې
که شو هډوکی هم خلاصی نه لرو
سپی هم کيدی نه شو د سپو نخا کې
دا د سياست او د قدرت جګړه ده
موږ د خرګوش په خوب ويده دنيا کې
يو نه شو، نه شو يو کېدلی، نه شو
ورک به شو ژر د پټ غليم بقا کې
سپی مه شه خو په لاس يې غاښ لګوه
د سپو په جنګ کې د کوترې غپا کې
د سر سړی مو په سر پاتې نه شو
دله ديوث مشران شول پښتونخوا کې

بيا به تاريخ بيا به تير وخت را نه شي
ړنګه راويښ شه نن شه نن په خوا کې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په کلي کې سر نه وي، کلی ټول پارچه پارچه وي
موده وشوه چې پښتو مې، له بچو ټوټه ټوټه وي
لوپټه مې په اغزو کې د اغيار راګيره نه ده
د دې نن له پښتنو مې ړنګه بنګه ماتيکه وي
د يثرب باده خوږه ده، د پښتو په درانه جام کې
ما دا دواړه خرڅې کړي، چې د چا لاس کې سکه وي
ای د «ړنګ» د پلرو کوره، ما ړنګ کړې يې په خپله
د پښتو د مور لمنه له پښتون لکه لکه وي

رانه تللې خپه شوې، پښتو بيا کلي ته راشه
چې شمله د پښتون هسکه، پښتنې درنه پټکه وي
*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخيل چې د مړو سترګو زما په سر شي
آوازې د مرګ مې پورته له هر در شي
لا ژوندی يم ما په مړو حساب نه کړئ
جنازې د عاشقانو هر سحر شي
هغه مې چې د ساقي له ګوتو څاځي
مرګ ته ساه ورکړي اعجاز شي او هنر شي
څو چې شپه په ميخانو کې سبا نه کړم
سوزوي مې لمر د چا د مخ قمر شي
عاشقان په ژوندو چا شمېرلي نه دي
د بانو له زور که کله څوک خبر شي

رنګ د تا په عشق کې مړو کې حساب شو
فال به نيسم که دې ښکار په شوخ نظر شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماټ شولې پرهر شولې، لارې در په در شولې
لرې له دلبر شولې، مينې زما، نظر شولې
خاورې مې په سر شولې

ستا مسکا يې واخسته، نم يې در ته پاتې کړو
سترګونه يې پرېوتې، غم يې در ته پاتې کړو
بې اسرې، بې در شولې
خاورې مې به سر شولې

چېر ته به ته لاړه شې، ټول جهان دی زړه زما
ستورو ته که لاړه شې، ټول آسمان د زړه زما
لاړه په سفر شولې
خاورې مې په سر شولې

لاړه شه خو ياد لره، چېر ته يو مين لرې
ساه يې ته يې، ژوند ته يې، دلته يو غمجن لرې
سوی زړه ځګر شولې
خاورې مې په سر شولې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه سره مې مه ګنډه دا تار د زلفو خام وي ډېر
پام چې جام اوچت نه کړې، د مينې جام بدنام وي ډېر
دلته د بلال آذان، د چا د بنګړو شور کې وي
دلته خال کعبه شي خو طواف لره يې دام وي ډېر
پام کوه چې دلته د کوثر ساقي خپل جام سره
سر له تنه غواړي که دې تنده د دې جام وي ډېر
عشق د پتنګ سر خوړل دي، عشق د شمعې زړه سوزل
عشق کې منصوري ويل وي، هر منصور ناکام وي ډېر

عشق به دې لمبې کړي رنګه او لمبې ايرې شي بيا
باد به دې ايرې يوسي، مړو سترګو ته دې پام وي ډېر

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی ولس

د دې ولس د لیونتوب خبره پټه نه ده
د خپل وجود ذبحه کول ورته حلال ښکارېږي
هغه جنت دې د دوزخ په لمبو لولپه شي
چې زما په وینو یې په حورو کې جمال ښکاېږي
د لوی ښښتن دینه! دا چا دې ټیکه سر اخستې
چې ستا په نوم باندې وژل ورته کمال ښکارېږي

"ږنگه" د سپیو سره حشر به هغه مفتی شي
چې په مسجد کې مې سجده ورته وبال ښکارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانجه په سترګو دوه لاسه مه وهه
په خامو شونډو دنداسه مه وهه
مين ظالم وي ډېر به پاتې نه شي
سره د سرو شونډو د پاسه مه وهه
چېچل په غاښ د سرکو شونډو توبه
سره مرچکي په پټاسه مه وهه
په يارانه کې خو بنګړي ماتيږي
هومره غوصه ! ديګ په کاسه مه وهه

عُشر کې ړنګ غريب ته شونډې ورکه
د نيلام غږ په نخاسه مه وهه

نخاسه (عربي)= بازار

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د آسیا د تاریخونو روح او ځان افغانان
د ننګ په کار کې یو آواز او یو ارمان افغانان
سترګي تاجک، ازبک لیمه
جانان جانان افغانان
وروزي بلوڅ، ازره بانه
قربان قربان افغانان
کجل ترکمن، پکتي رانجه
حسن دوران افغانان
هر یو توکم، زما همدم
دین و ایمان افغانان
له اول ول، وي به تر تل
پر دې جهان افغانان

د آسیا د تاریخونو روح او ځان افغانان
د ننګ په کار کې یو آواز او یو ارمان افغانان

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګو کې اوسېږي، د اشنا کیسې همدومره وي
پرېوځي په ګرېوان د چا، وفا کیسې همدومره وي
پل له کاروان پاتې شي په نرمو نرمو خاورو کې
مرګ و ژوند یادېږي خو رښتیا کیسې همدومره وي
پاتې نه شوه لاره، ما یې ډېر لمن ته وژړل
ګل سره د پرخې او سبا کیسې همدومره وي
یو بل ته چې وسوزي، د شمعې پتنګ مینه ده
عشق کې د لوظونو د بقا کیسې همدومره وي
ټولې نه شي، خومره چې د مات زړه ټوټې ټولې کړې
مینه کې د پاتو د دنیا کیسې همدومره وي
زه او تنهایي زما د اوښکو سره وژاړو
نه ووځي له زړه نه، د ژړا کیسې همدومره وي

رنګه چا ته مه وایه چې څومره پرې مین یې ته
وسوزه په زړه کې د وفا کیسې همدومره وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه د ملا نه ده صوفي منمه
منم د زړه د ليوني منمه
نه د جنت نه د دوزخ سړی يم
د جانان سترګې اننګې منمه
نه يم زاهد چې په ډار ډار اوسېږم
نه يم کافر چې سپين سترګې منمه
نه د هوس نه د بقا له پاره
تورو خالونو فلسفي منمه
څوک به خدای، دې او په هغې کې ګوري
زه يې د زړه له اسوېلې منمه
ما ته مُلا د خدای لار مه راښيه
زه بې مکان بې لاروي منمه
منم چې ته د "ابې څې" سړی يې
د عشق خبرې بې لفظي منمه
کعبې ته مه ځه ولې هومره مزل
مزل چې زړه په لور کوي منمه
کله پيالې د بغاوت پورته کړه
د مست ساقي سترګو مستي منمه
نه وايې خدای چې ته زما له روح يې ؟
ځکه ځان پورته له هستي منمه

ړنګه خبرې د عشق پټې ښې وي
خو ستا په عشق کې رسوايي منمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت د تږو یووالی

نه، سرونه نه ماتېږي
چې دوه خرونه سره مست شي
ملتونه خاورې کېږي
د قدرت تږي چې پست شي
بېزو خویه رهبر داسې
لکه توره چې له جست شي
د ناپوهه ولس، مشر
د شیطان له سوټې هست شي
پټې سترګې پسې درومي
د ړاندو لاس ته چې دست شي

یرغمل شي ړنګه پوهه
چې جاهل جاهل همدست شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربدال سر وم، ښایستو پسې تلم
خپله ښایست ومه پردو پسې تلم
گمان مې دا چې د لمر پور په سر ځم
نور وم، مجازو پلوشو پسې تلم
په هر تصویر کې تصویر او مصوّر
ړانده لیده ول آیینو پسې تلم
خپله کُلال ومه کوزه او خټه
د بل نسکور، ماتو کوزو پسې تلم
د حق له "پو" نه حقیقت ومه زه
د عقل گوډ خره افسانو پسې تلم
د مینې "م" ومه "یا" "نون" ومه "ه"
د نفرتونو فلسفو پسې تلم
حسن خاموشه وي د گل په مثال
د خط و خال شور او لمبو پسې تلم
که د منصور د دعوا نبض وگورې
عرش یمه، دې خاورو سپېرو پسې تلم

ړنگه دوزخ چیرته جنت او انسان
د خالق روح وم خلقتو پسې تلم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخې زما د زلفو شپو لاس کې دي
د لمر ختل دې د کتو لاس کې دي
ته به له ناز مخ ته لاسونه نیسې
ښکلاوې ستا د پټېدو لاس کې دي
د مین زړه ماتې نسکورې پیالې
په شونډو زلفې پرېوتو لاس کې دي
د زنې خال کې دې ورک زړه لټول
چېر ته چې ستورې ورکېدو لاس کې دي
نادان هوس د زلفو دام ماتوي
عقلونه خام د شونډو سرو لاس کې دي

د رنګ د خیال هنداره، ستا ډکه ده
غزل لیکل د خاطرو لاس کې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه، د خالونو د شمېرلو په هنر پوهېږم
له شونډو جام د اخستلو په هنر پوهېږم
د اننګو د سپينو زرو نه روپۍ جوړوم
په يوه روپۍ د ځان پلورلو په هنر پوهېږم
په تيږه زړه د معشوقو ورته بانه تېزوم
زه د خنجر د نازولو په هنر پوهېږم
پېزوان ته ويني ورکوم چې پښتنه سياله شي
په خپل فتوا ځندی ختلو په هنر پوهېږم
اوربل ته چل د خرخشو ښيم وږمو سره زه
په پرهر زړه مالګه وهلو په هنر پوهېږم
د چا د مړو سترګو څپو ته توپانونه راوړم
په مړو ژونديو د وژلو په هنر پوهېږم
له تار د زلفو نه رخسار ته تور کفن جوړوم
زه د رسمونو ماتولو په هنر پوهېږم
په صحيفو د سپين جبين باندې حلال ليکمه
د عشق مذهب اعلانولو په هنر پوهېږم
...سيورو کې زه د دوزخونو زخمي زړونه ساتم
د شونډو ښنو د ساتلو په هنر پوهېږم
دې ځيږ پښتون ته څه د مينې آيتونه راوړم
د ميخانې د آذانونو په هنر پوهېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله پګړۍ د عشق د زلفو سره کلکه تړم
د نفرتونو ورکولو په هنر پوهېږم
د عشق فتوا ده چې د رنګ غوندې پيالې پورته کړه
نشه نشه جنت ته تللو په هنر پوهېږم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پښتو پښتون نه هغه پنجابی ښه
چې دا دوه شلې کلونه ترې فریاد کړو
شمله جګه، غټ برېتونه په کار نه دي
د پښتو په تا کې څه دي چې يې ياد کړو
احمدزي او دراني، دا زي زي ډېر دي
دې ښاغلو ښار او کلیو کې برباد کړو
لیونتوب مې زمانې کې په هر خوله دی
چې نه خدای او نه بنده په زړګي ښاد کړو
ز موږ سترګې له ازله سرې سرې نه وې
په سرو وینو کې انځور د وخت جلاد کړو

"ړنګه"څو چې دا ویده پښتون ویښ نه شي
هر ساعت به جنازه د خپل مراد کړو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدایانو بازار

هنداره ګورم چې یوه شېبه په ځان وخاندم
په عقل مینه په مذهب کې ورک انسان وخاندم
عقل مې وتړي په یو زنځیر او مینه په بل
زه په جنت کې هم شلېدلي خپل ګرېوان وخاندم
هنداره ګورم خو لوګی لوګی هر څه ښکارېږي
په سوي عقل سوې مینه او ایمان وخاندم
څوک خدایان خپله جوړوي څوک د چا خدای شي خپله
زه هومره ډېر د خدایانو په دوکان وخاندم
په یو وزر باندې رسېږي منتها پورې څوک
د چا د خط و خال د مینې په فغان وخاندم
انسان په عقل ځناور شو عجیبه نه ده دا ؟
زه په بیزو له کهول پوهانو د زمان وخاندم
که یې هنداره د پردې څښتن ټوټه ټوټه کړه
زه به په ستر مفتی د کلي په وجدان وخاندم
هر چا په هر رنګه انسان او خدای ډال کړی ځان ته
له درده زه په دغه ګټه او تاوان وخاندم
هر چا تر وسې د دنیا او دین په نوم پلورلم
اسیر مرغه وم د قفس په شنه آسمان وخاندم
لکه ملا چې جنازې باندې یاسین ووایي
"ړنګه" افغان ته دې، په چغو او افغان وخاندم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه چې نه وي بیا ایمان چېرته دی
انسان بې اُنسه نو انسان چېرته دی
په درد د چا چې دردمندېږي نه څوک
د ژوندو یون سره روان چېرته دی
کافر یې وګڼئ د زړه په فتوا
داسې مؤمن او مسلمان چېرته دی
په تار د زلفو چې ځندی نه شي نو
هغه منصور د خپل جانان چېرته دی
چې قرآن واړه د لیلا توري شي
داسې مجنون د دې دوران چېرته دی
مینه د لمر په سوزېدو کې ګوره
عالم سپوږمۍ پسې روان چېرته دی
مینه مظهر د لوی ښښتن د جبین
حسن هر چا ته نمایان چېرته دی
هنر د مینې خاوره نور جوړوي
فرق د بنده او د سبحان چېرته دی
مینه ذرې نه کاینات جوړوي
د عقل خره هومره توان چېرته دی
مینه کې وخت له معما نه اوځي
قاب و قوسین چیرته زمان چیرته دی ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت دوزخ هم په رویی نه پېري
چې د جانان نه بل څه گران چېرته دی
مینه وزر دی عرش نه پورته تللو
مینه کې وخت او هم مکان چېرته دی
کیسه د مینې ده بل څه نه شته دی
آدم غنم او هم شیطان چېرته دی

ړنگه کیسه ده خاصه عامه نه شي
چې هر سامع دې نکته دان چیرته دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شته دی څوک په میخانه کې؟ چې په ما باندې ثواب کړي
په شراب کې مې اخته کې بیا مې اور باندې کباب کړي
بیا مې ټوکۍ ټوکۍ سوی بدن میو باندې غوړ کا
بیا مې وارتوي لمبو ته دو چندان ثواب حساب کړي
چې زه نیست شم میکده کې، د ساقي په عشق به هست شم
په پیالو کې به اوسېږم، مست به نوم زما شراب کړي
د رندانو په محفل کې به زما پیالې جنګېږي
څوک به کفر را ته وایي څوک کوثر را ته خطاب کړي
ژوند هغه چې څوک شراب شي د ساقي په شنه پیاله کې
نه خواږه تانده انګور چې مچان خوږ پرې خپل لعاب کړي

که ساقي ته رسېدل وي د عشق ژرنده کې ځان دل کړه
څو هستي خپله ړنګ نه کړې عرش ته پورته څوک تراب کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ټټار يې په ختک جوړوم
له ماتو تورو ځوان هلک جوړوم
د عشق او عقل له انګورو څخه
د رومي روح او د ختک جوړوم
د زلفو تار او د بانو په ستنه
رنګې پښتو ته غزل کلک جوړوم
چې د پښتو ناوکۍ سياله کړمه
د نظم مخ ته يې نمک جوړوم
څو په سجده شي هر کافر د پښتو
په صحيفو يې ورته شرک جوړوم

که لر او بر جانان پښتو هېره کړه
رنګ ته مزار له لمبو ډک جوړوم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرځه په شان يې سترګې په رانجو دي
د زمرو په شان درانه په تاريخو دي
هر پښتون نوی صورت د يار د حسن
يا غزلې چا چېړلي په نغمو دي
چې يې وچو وچو غرو کې ګلان نه شته
دوی غاټول، رمبېل، چمبېل د سردرو دي
ستارې د پښتنې کوچۍ لمن کې
که خالونو راغونډ شوي په جرګو دي
قصيده ده رباعي ده که غزل دی
که نالوست پښتون خبرې په پښتو دي
د بودا غوندې يې ډوب شي تخيل کې
انځورګر يې ښايستو ته په کتو دي

ړنګه! څنګه به بدرنګه شي پښتون ستا
چې "ارباب" د رنګ "باچا" د غزلو دي

ارباب= ښاغلی حمدالله ارباب
باچا= ښاغلی هارون باچا

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک د عقل پسې تلل زه د وفا پسې تلم
ځکه ټول بل خوا ته روان ول خو زه تا پسې تلم
ښکارېدم چا ته مسلمان کله کافر ښکارېدم
کله به تلمه زه مسجد کله مینا پسې تلم
په ګل اغزو په میکدو او په پیالو کې ته وې
ته په هر څه کې ښکارېدې ځکه هر چا پسې تلم
تور دې د مینې ثومره خوږ و چې کوثر به نه وي
زه د منصور له نسله وم د هر رسوا پسې تلم
مزل د عقل د خره چرته او د عشق د دلدل
د تریخو میو په وزر دې منتها پسې تلم

"ړنګه" په مینه کې ودان شوې خو هوس ښکارېدو
ځکه پتنګ شوم په لمبو د درد دوا پسې تلم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنې پېغلې (ملالې)- !

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

دروند دې ځادر له دغه شين آسمانه
د تورې پړک دې له دې لمر روښانه
د پښت تاريخ د زمرو ځاله يې ته!

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

لاس کې انوار لرې موسی پښتنې
د آسمانونو مسيحا پښتنې
د جهالت تيرو مشاله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

د سر په بيه مينه مينه کوې
د خدای رسول سره له دينه کوې
زما عايشه د دين جلاله يې ته! ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

....غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

کله نازو شې زرغونه شې کله
د پت پتنگ او هم ډېوه شې کله
ثاني دې نه شته بې مثاله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

د نورو خلکو نارينه نه نره
د ننگ مورچل هر يرغلگره لره
د "ږنگ" وطن بدر جماله يې ته

غږ د اثر لري بلاله يې ته!
ای پښتنې پېغلې ملاله يې ته!

- د ميوند د ننگيالۍ ملالې د حماسې د ۱۳۵ مې کليزې په وياړ، ملالې رح او ټولو افغانو او پښتنو پېغلو ته ډالۍ.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني اپلتې

پیل د هستۍ د یون، آدم غنم دی
دلته کوم چل د چا په ما منم دی
کیسه ده ټوله د سپېدلي آدم
پر په کې ټول هغه نازک صنم دی
جنت ته ځکه خوشالیږمه نه
بنسټ د ټولو عذابو او غم دی
زما بابا دی آزمویلی جنت
اول چې غم و، په آخر څه سم دی؟
بیا به کوم جام ته لاس ورپورې کړمه
بیا به مې وشړي چې کار ناسم دی
لا به مې حوره ښکلې کړې نه وي
چې کوم ملا د دې جلۍ همدم دی
بیا به شیطان د خدای جنت ته راشي
وایي به «دا د خوشالو اودم دی«
زه هم ساده پښتون غمو خوړلی
چې له ازله مې لیدو کې نم دی
بیا به مې وشړي له خپل جنت نه
او بیا به وایي چې انسان مې گرم دی ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...بيا به سر ټيټې فرښتو ته شمه
څه دې اشرف مخلوق کې پاتې برم دی
بيا به لعنت اميل څښتن پيدا کړي
ګوندې دا ځل انسان ته دا کرم دی
ای لېونو ! ای سر ببر پښتنو
واورئ له چا چې لاس کې جام د جم دی
نو واخلئ جام چې ټوله دا کيسه ده
اول کې غم په منځ آخر کې هم دی
ځار کړئ له يو بله دا پاتې سلګۍ
مينه ښايست لکه په ګل شبنم دی
مينه د خدای نوم او د خدای هستي ده
مين دوزخ جنت له غم بې غم دی
مينه کې روح د خدای وصال ته رسي
مينه ازل مينه ابد، دا دم دی
مينه کې دوه نشته يووالی دی تش
مينه کې خدای کوم دی او کوم آدم دی

«رنګه» د عشق رازونه مه راسپړه
چې خال خال دلته څوک د عشق محرم دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرې گرېوان کې چې ساړه ښکاره شي
ړنگ به په ړنگ کابل کې څه ښکاره شي
د تا له سترگو نه پرېوتی یمه
څه به په اوښکو کې اوبه ښکاره شي
په تور د مینې دې رسوا شوم هسې
لکه رانجه چې په لېمه ښکاره شي
معشوق که څومره کبرجنه شي خو
کله لیده په مخ درانه ښکاره شي
خندا د ناز دې اثر هومره لري
مسکا په مخ دا ستا د مړه ښکاره شي
د گل په مخ پرخه د گل اوښکه ده
څاڅکي کې یوه نړۍ خواله ښکاره شي

قلمه مه خېږه د "ړنگ" زخمي زړه
په کې به مات د چا بانه ښکاره شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې در ته گــــــورم تخیل زما غزل شي
شمعه شم وسوزېږم رنگ زما بدل شي
شمه هنداره، تا ته گورم، تا کې ټول شمه ورک
او هر ذره مې ستا ذرې ته غل په غل شي
خیال ته وزر د هما واغوندم چې تا ته درشي
تاو شمه، مات شمه، سکاره شمه اوربل اوربل شي
لمر شم چې پرخه دې د شونډو درنه غلا کړمه زه
خو شم شبنم ستا په گرېوان ذرې تل تل شي

لکه خالونه دې په مخ "رنگ" ړنگ ذرې ذرې شي
چې په محفل کې دې په غلا را ته کتل کتل شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

........پښتو ژبه مې........

اغزي خوړل د اوښې کار، لکه پښتو ژبه مې
چېرته پاسته خلک د ښار، چېرته پښتو ژبه مې
نه معشوقه شوه نه دلدار، سره پښتو ژبه مې
خپلو پردو سترګو کې خار، بده پښتور ژبه مې
نه د لیکو شوه نه ګفتار، وره پښتو ژبه مې
پاتې بدرنګه بې سینګار، لته پښتو ژبه مې
خپه نغمه د مات ستار، خوږه پښتو ژبه مې
څپېړ په مخ، پرهار پرهار، لمبه پښتو ژبه مې
د خوشال خان د سر دستار، درنه پښتو ژبه مې
خرڅه شوه سپکو په بازار، نره پښتو ژبه مې
یتیمه لر او بر بې پلار، خپه پښتو ژبه مې
له هر درشله په کوکار، ځیږه پښتو ژبه مې
د آریایانو مور او پلار، ژبه پښتو ژبه مې
د ننګیالو تاریخ یادګار، زړه پښتو ژبه مې
د سیاستو په غشو ښکار، غرڅه پښتو ژبه مې
د سر سړو له لاسه خوار، ړنګه پښتو ژبه مې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هومره غرور! خو په تا ښه ښکارېږي
تا کې ايرې شوم تا ته څه ښکارېږي
را نه رخسار په پلو مه پټوه
بې له تا هيڅ نور ما ته نه ښکارېږي
دا غرځنی سترګې او مړه کاته دې
په سل پردو کې هم پراته ښکارېږي
په شونډو ته چې سالو و نازوې
زلفې د تورې له غم مړه ښکارېږي

ته په دروغو ړنګ ته نه مه وايه
د تا صورت زما له زړه ښکارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ځې په تلو کې خپل هنر د هېروو را زده کړه
د زړه بدل کې چل د غم د ورکوو را زده کړه
د ارمانو ایرو ته څنګه طوفاني برخه شم
د شمعې ژوند د خپل ګوګل له سوزېدو را زده کړه
چې د دروغو صحیفې مې له رښتیا خوږې وي
په نن سبا را ته ژوندون په تش وعدو را زده کړه
چې ښه پرې پوه وي او بیــــا هم ورته سجدې سجدې وي
په عشق کې داسې صنم چا ته جوړېدو را زده کړه
په کومو لارو چې د کډې له دې چم تللي دي
په هغه لار پاتې کېدل دې له وږمو را زده کړه
روح یې په رګ رګ کې چې خدای به چیر ته ځای کړمه زه
چې را کې نه وې را ته خیال د بیلېدو را زده کړه

نه د ایمانه خلاصېدل نه له صنم غواړمه
ړنګ یم په کفر کې ایمان د اوسېدو را زده کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د الست د جام مستي ده چې فنــــــــا نه لري
د "الا الله" او "لا الـــــــه" هم هيڅ پروا نه لري
چا چې الست کې د ساقي جام ته لبيـــک کړی وي
داسې ميخور منصور ته دين کفر مانـــــــــا نه لري
په هر ذره په هر قــــــــــطره په هره ساه کې ساقي
که په هزار پردو کې پټ شي پټېدا نه لري
ساقي له چا نه به ته کــــــــومې دروازې بنـدې کې
ستا در ته نه شته هسې لار چې منتها نه لري
که دې مسجد که بتخانه يا په بل ځـــــای لټوي
مقصد خو ته يې د رندو تګ څه خطا نه لري ؟
ساقي ساقي راشه دا ټول ضعيف انسان وبښــــه!
حتی فرعون او عزازيل هم څوک بې تا نه لري

د رنګ به ونه منې دا چې کيسه ختمـــه کړې ته
تا چې منې هغه احمد او مسيحا نه لري
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

عقل مېچنه کې دَل شوی وار په وار ښه دی
د مینې کار دی یاره، عقل خوارو زار ښه دی
مزل د زلفو د ټالونو سره زړه ته پرېده*
عقل چنده، زکات او عشر ته اوزګار ښه دی
منم شمېرل یې د خالونو یوځه عقل غواړي
نه نه خراب د مخ خالونو دغه شمار ښه دی
پرون روژه مې میخانه کې په پیالو ماته کړه
کله مفتي، زاهد، ملا سره دیدار ښه دی
عقل حرام دی ځکه لار د میخانې لټوم
ذره ذره عقل شرابو نه ځار ځار ښه دی

ساقي ویل چې «ړنګه» هسې زړګی نه در کوم
یو ارتې غاړی، سربېر لیونی یار ښه دی

*پرېده = پرېږده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له تودو هم له سړو را ووځو
د تاریخو له ځولنو را ووځو
د وخت جلاد را ته ځندی جوړوي
د عزرائیل له ارادو را ووځو
هر څو که مونږه مړه کوي دا خلک
موږ به له هرو هدیرو را ووځو
چې یې شړلي له ښارونو یو موږ
لکه اغزي په دښتو غرو را ووځو
د نازولو تمه نه لرو خو
په څه له خپل کلیو کورو را ووځو
تا ته به موږ اغزي د سترګو ښکارو
خو موږ ښکلا یو په رانجو را ووځو
په ټیټو سترګو را ته مه ګورئ چې
په یون د سترو پښتنو را ووځو
که یو خوشال او احمدشاه پیدا کړو
ساه شو له تورو تورو زړو را ووځو
غلیم که پوه دی موږ کم عقله نه یو
خو څنګه موږ له خپل پښتو را ووځو

خاورې به شو خو واورئ ورک به نه شو
رڼګه په ننګ له جنازو را ووځو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به جنت ته هم پښتون په نوم ځم
دې دین، مذهب د دې قانون په نوم ځم
د تا له دین به ښوارلس سوه کېږي
زه د آدم پېر مسلمون په نوم ځم
هسې به ډېر وي په جنت کې راټول
زه به د پت او ننګ د یون په نوم ځم
که غوارم هم کافرېدلی نه شم
زه د ایمان نه جوړ ژوندون په نوم ځم
خلک دې "رنګ" ته دا دین نه راښیي
زه پیغمبر د هر زبون په نوم ځم

هغه وخت لاړ چې یې دوزخ را تپل
جنت ته، پلار کور ته ګډون په نوم ځم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وې چې ډېر سړی دا اور سوزوي
د ښکلو شونډې د زړه کور سوزوي
شيخ چې جنت وايي او شخوند تېروي
ګوندې دوزخ به تش دا نور سوزوي
تنکي شراب زما زاړه زخمونه
ساقي ما ستا دغه ټکور سوزوي
نن مې د ټول کلي په مخ کې ښکل کړه
په تش لوظو دې ما پېغور سوزوي
چې به رښتيا سرې شونډې را کړې که نه
دا نادان شيخ خو مې په تور سوزوي

پرخه د ګل يا ستا د شونډو په سر
نيمخوا رنګ دی چې هر لور سوزوي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا هم ماشوم يې، د پنځو زرو کلونو قامه
لا دې څوک نه مني تاريخ، نه دې هويت نه نامه
څوک دې ځانمرګي، دوزخي ژبې، يهود يادوي
سړي د ډېر دي خو په سلو کې يې سل نافامه*
د غليم ښځې له سپومۍ پورته تر ستورو لاړې
زموږ سړي د خرو پر سر وهي د حورو لاره
را ته دې لر او يا په بره کې رهبر وښيه؟
غلام غلام ابن غلام چې اړوې يې پاڼه
د نوم، پګړۍ او د برېتو وزن يې پيل پورته کړه
ساتي چوغکې، مرزان کوي د سپيو کاته
بس چې خبره شي خوشال او احمد شاه يادوي
پروت په پيتاوه کې اوبو وړې ترې واړه کامه

رنګه! د دوی به د يووالي خبر چا ته کوې؟
په توره سم شي د کړو فکرو وګړو ژامه

*نافامه= نافهمه، ناپوهه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بومیاتوب

رهبري د هر سرکوزي دنده نه ده
د اوبو په زور روانه ژرنده نه ده
بصیرت بویه که غواړي بومیا شي
هره پکه ټنډه ستره ټنډه نه ده
د ملت ژغورل د وخت په حادثو کې
زلزلو نه تېښته هر خوا منډه نه ده
د شپانه کمال په غټو سپو کې نه دی
خو د سپو ونډه بېځایه ونډه نه ده

سترو سترو پښتنو تاریخ کې ړنګه
ګوډاګو کیسه اوږده ده لنډه نه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله!! !

که ننګ پالې، نو همدا اوس يې وخت دی
جنت ګڼې نو همدا اوس يې وخت دی
نه دی بس! نه دی، څلوېښت کاله وژل؟
سوله کوې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
لا څو مورګانې بورې شوي نه دي
څو ناوې پېغلې کونډې شوی نه دي
څو کوره لا هديرې شوي نه دي
کورته راځې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
د کب خواږه شول ماشومان زمونږه
خواره واره شول افغانان زمونږه
له ژوو سپک شول انسانان زمونږه
ژوند رابخښې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
ټوټې ټوټې شو، زړه دې نه سړېږي؟
ژوندي لمبې شو، زړه دې نه سړېږي؟
غوښه چړې شو، زړه دې نه سړېږي؟
د خدای منې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
د ستر ملت ستر تاريخونه سپک شول
د سر سړي، شملو سرونه ورک شول
ذلت له اوښکو ګرېوانونه ډک شول

دا ننګ ګڼې؟ نو همدا اوس يې وخت دی!
سوله کوې، نو همدا اوس يې وخت دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تش په مینه باندې خاورې گـــــــــهر کېږي
چې رانـــجه شي تیـــږه ورځ د نـــــظر کېږي

خـــــــر او سپی به په څه زده کړه انسان نه شي
خو انسان په لږ غلفت باندې خـــــر کېږي

که دوزخ دوزخ لمبې غـواړې جنـــت شې
د خلیــــــل د توکــــــل په اثر کیـــږي

د ساقي تر عرشـــــــــه لار د یوه گـــام ده
خو ترلاسه د مرشـــــــــد په وزر کیـــږي

که په ځان کې دې ورک خدای غواړې پیدا کړې
د **غریبـــنواز**رح د خـــاورو په در کېږي

ځنگه سپی د در د واړه اولیــــاء شه
چې د دوی له لاســــــه زهر کوثر کیـــږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته بنگړي دلته پازېب غلي دي
لا داختر رارسېدل لرې دي
لا مې په لاس کې ستا د وينو بوي شته
لا د نکريزو رنگ ايستل لرې دي
يوې سلگۍ پسې مې بله راځي
اختره تا ته مې خندل لرې دي
ميني مو پيغلې راته کونډې شولې
د ښکلو مخ ته مسېدل لرې دي

ړنگه اختر په افسانو بدل شو
رباب، منگی، حجره، بدل لرې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاڼه

کنډاسو ژامو کې چینجـــــــــــن غاښ پوښ د زر اغوندي
ځومره چې سپک وي د درنو پګړۍ په سر اغوندي
ګوډ خـــــــــــــــرونه دلته بومیا دي د تازي آسونو
د پاچاهانو خول اکثــــــــر د کلي خــــــــــــر اغوندي
په زړه داغلی غاټول تښتي په مېـــــــــــرو کې اوسي
اوبړۍ د ناز لمن د ښـــــــــکلو په ګــــــودر اغوندي
د وخت په تله نن درانه خلک چې سپک را خېـــژي
مریومي ډم جـــولا جامو ســــــره ګــــوهر اغوندي
د معجزو وختونه تېر دي خو دې ړوند پښتـــون ته
ټټو مزاجـــــــــــــــه شیخ د سپین دلدل وزر اغوندي
جګړه د فکر وه پښتـــــــون په کې ډال شوی و چې
ډمان مشران شول او چپـــــــــن د پیغمبـــر اغوندي

ړنګه راویښ نه شو ما ډېر په غوږ کـــې ووې ورته
ټول د دښـــــــــمن دي خو جامې دې د دلبـــــر اغوندي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادا، بابا، نیکه او خپل وطن و پېژنه
پښتونه! ورور پښتون او خپل دښمن و پېژنه
چې یو نه شي کنداره! د خیبر سره په ننګ
پنجاب در ته ګنډلی خپل کفن و پېژنه
فتوا ده چې یهود پښتون لا ژبه دوزخي
لمبه پښتونستان له خپل لمن و پېژنه
خبره د باچا ده، د خوشال د احمد شاه
لیمه، سترګې، بانه د خپل بدن و پېژنه

ای رنګه کانه شوي، رانده شوي پښتانه
په خرو سپار رانده به څه ګلشن و پېژنه

کنداره = کندهاره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نظر په سپېلنو پټوه
سترګې دې ما نه په کمڅو پټوه
هومره چې ښکارې هومره نر نه یمه
مخ دې له ما په څه پلمو پټوه
دا خونې غشې داعشې بانه دې
د تورو سترګو په رانجو پټوه
د سترګو تور چې دې کعبې شرموي
دا ګناهکارې په لېمو پټوه
دا ښار د حسن نه بیزاره کړو چا
کور د پښتو په نفرتو پټوه

رنګ دې بې زړه دی ساقي پام په کوه
غلی نظر دې له پردو پټوه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق تور ته دې سلام وي
چې اعدام وي چې اعدام وي
د بې سرو په محفل کې
عقل جرم عشق انعام وي
د خوشال په میخانه کې
د حمزه د غزل جام وي
د غني لیونو میو
باندې مست سکنې ماښام وي
د حمید د خیال نازکې
ساقي، عقل د خیام وي
د رحمان د عشق لمبه او
د رومي سوی کلام وي
په سماع کې سپوږمۍ ستوري
په هر دام کې نوی دام وي
ملایکې هم راغلې
تماشې ته يې تمام وي
دلته شاه د زمانې هم
د کوثر د جام غلام وي
واړه خام هلته پاخه شي
پاخه واړه هلته خام وي ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

د (يس) په ميو محوه
سي پاره په "الم" وي
لا اله الا الله د
پښتنې ساقي کهول قام وي

هلته "ږنګ" ځندۍ کوي چې
هر منصور ته دا انعام وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش چې مرگ، د ساه وتل ول
سترگې اوښکې ژړېدل ول
کاش زنځیر تش حسارت و
کاش دروغ په تش ویل ول
کاش ښایست وی په رخسار کې
کاش خوښي په خندېدل ول
کاش ایمان په الا الله و
کاش جنت په لمونځ کول ول
کاش گناه وه تش مردوده
کاش کافر تنها ځپل ول
د شیطان کلی معلوم و
په صورت انسانېدل ول
کاش چې شپه تنها تیاره وه
کاش په ورځ د لمر ختل ول
کاش د خدای مکان معلوم و
تورې تیږې ماتول ول
کاش چې لارې ډېرې نه وې
کاروانونه بې منزل ول
زاهدانو ته دوزخ و
جنتوته هم سېزل ول ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واړو واړو خدایانو
خوني واره رنګېدل ول
کاش او کاش چې جام حلال و
ننه باندې یو کېدل ول

کاش چې رنګ لیونی نه و
نه يې شعر نه لیکل ول
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما به نو څنګه څوک له ما جدا کړي
څوک به پښتون له پښتونخوا جلا کړي
دوی چې ډیورند باندې دیوال جوړوي
پښتون دې مړ کړي بیا دې ټول تالا کړي
دلته لا کانې خاورې وايي پښتو
دلته لا جام د مرګ ته، خلک "را" کړي
دلته لا خاورو کې خوشال ویده دی
دلته جنډه د احمد شاه نڅا کړي
د توري توري به حساب ورکوي
څوک چې ډیورند ته د سرحد وینا کړي

ړنګه ! تش لاس به پښتون خاوره ګټي
سوک به کړه خوله د "اتوم والا" کړي

توري = حرف

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

را ته دې نښې د رخسار را کړه
را کړه د زلفو نه دې تار راکړه
چې د اوربل نه دې ستار جوړ کړم
یاغي باغي زلفې په وار را کړه
نغمې د هجر زما ډېرې زده
غزل د وصل د سهار را کړه
نورې پیالې په ما اثر نه کړي
نشې د سترګو د خمار را کړه
مقطې ته ورسېد غزل د ژوند
خال، هومره ما ته تش دیدار را کړه

منم چې ور دې نه دی هیڅ څه ته رنګ
په سرکو شونډو کې مزار را کړه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خدای (ج) سره خواله

ساقي چې هر څه کې اوسېږي څه حرام ولې وي؟
څوک د زاهد کړو جنتي، دوزخي جام ولې وي؟
مستي مستي ده که په جام وي که په «حی» وي یا «هو»
کارونه واړه ستا په لاس دي، څوک بدنام ولې وي؟
ولې دې واخسته شیطان نه توبه او بخښنه؟
ای عادل خدایه ستا په وړاندې څوک ناکام ولې وي؟
څوک دې په یو دانه غنم له خپل جنت شړلي
څوک د ملکونو په غلاگانو هم نیک نام ولې وي؟
خدایه ازل کې د لیکلی قرآن او بختونه
دا فرعونیان به مسلمان دلته تمام ولې وي؟

خدایه د ړنگ بې ادبي په خپل جلال وبخښې
دا څو پوښتنې وي د زړه دا عقل خام ولې وي؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونی پښتون

چې پیدا شي لیونی وي، لیونی ستر شي او مړ شي
چې پښتون بچې څوک مړ کړي پرې په خپله پښتون پړ شي
ته یې وژنې زه یې وژنم بل یې وژني ځان هم وژني
مودې وشوې چې مړ نه شو، څو په وینو کې ککړ شي
هدیرې مو واړه ډکې په جنډو د شهیدانو
دغه خړ پښتون به کله د ساده مرگونو وړ شي
لکه ټولې سپینې حورې چې پیدا دي پښتنو ته
چې د حورو خبر راشي لیوني بیا ورته خړ شي

ړنگه زه قاتل د ځان یم، زه د چا گرېوان ته لاس کړم؟
څه به ووایم غلیم ته چې پښتون مې له تا مړ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

باطن

د انبياء وارث، شيطان را ووځی
چې ترهګر وينې مسلمان را ووځي
له مسجدو مو ميخانې په امن
له کليسا غبږ د قرآن را ووځي
هندو، يهود، ګبر ته نه شم کتی
کفري مزاج کې مې افغان را ووځي

"ړنګه" جنت نه به ورغوی جوړ وي
چې داسې تور مخ د ايمان را ووځي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغزی (پښتون)

گلان دې نور وي دا اغزی پښتون دی
چې غیرتي دی لیونی پښتون دی
دوی دې ښایست وي مور ساتونکي د دوی
د بل په ننگ اړم لرگی پښتون دی
پاڅوه مړ تاریخ او وپوښته ترې
پاڼه په پاڼه مېړنی پښتون دی
وړو خدایانو ته سجدې نه کوي
داسې کافر او نر سړی پښتون دی
چې ورکې سپک شي نو جنت نه مني
داسې بدمغزه ننگيالی پښتون دی

که ټول جنت ته ځي پښتون دوزخ ته
ړنگ دوزخي دی لومړنی پښتون دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

لکه قرآن سوچه کړه پښتو
د زردشت اور شه او لمبه کړه پښتو
سترګې رندې شه د ملا او زما
په خپله غېږه کې ویده کړه پښتو
د غرنۍ کوچۍ د شونډو په څېر
خوږه خوږه لږه سپېره کړه پښتو
په هیڅ آیت یې حرام ونه ګڼې
وطن ساقي ترخه پیاله کړه پښتو
زه دوزخي ځه او پښتو دوزخي
اغیاره نر شه او لمبه کړه پښتو

رنګه دا ژبه او دا خلک نه مري
کنه پښتون خپله هم مړه کړه پښتو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي خورو ورو وېښتو سره دې څه ترلي؟
مسکۍ مسکۍ سترګو پيالو سره دې څه ترلي؟
چې په طواف کې په سجده کې توبه نه شم کوی
ترخو ترخو جامونو شنو سره دې څه ترلي
بېګاه مې شيخ له ميکدې نه په راتلو ليدلی
په جام د جام د لګېدو سره دې څه ترلي
زموږ د کلي آذانونه ميکدې نه کېږي
ماتو په لېچو سرو بنګړو سره دې څه ترلي
شيخ و زاهد صوفی او زه دې منم
دا هومره ډېرو ليونو سره دې څه ترلي
هوښيار دې ډېر کړل څوک سفر ته د حجاز کله ځي
تورو خالونو اننګو سره دې څه ترلي

چې رنګ په اور سوزېدل غواړي جنتونه پرېږدي
دې سويو سويو اسوېلو سره دې څه ترلي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر پښتون مفکر، شاعر او صوفي غني خان بابا(رح)

ته ډالۍ

غني په عشق، غني په درد، غني له شور غني دی
غني د عشق تخم، حاصل د عشق، چې عشق کړي دی
غني ساقي، غني شراب، غني نسکوره پیاله
غني خیام د بغاوت، غني د وخت رومي دی
غني لمن د اسوېلو، دلیونو ګران دی
غني دوزخ له لمبو ډک په څاڅکو اوبو ستي دی
غني غني دی د زاهد له سود او زیان له غمه
غني دنیا عقبا پلورلي، چې بل تار تړي دی
غني ته نه رسي چې څوک د عقل خرو سره ځي
غني دلدل، غني پرواز، غني منزل ولي دی
غني څپې د سمندر، غني لالونه دي سره
غني آواز د قیامت هغه چې صُور وهي دی
غني جانان او د جانان او له جانان جانان دی
غني یوسف دی چې په تور د زلیخا بندي دی
غني نوحه د نوح، ایمان د ابراهیم د مینې
غني چاړه، غني ذبیح، غني چې مرګ مني دی
غني منصور دی، خپله دار دی، د تکفیر حکم دی
غني هغه چې یو نظر د یار په مرګ تلي دی

غني جنون، غني زنځیر د لیونتوب د غاړې
غني د «ړنګ» سره ځندی ته د منصور رهي دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانیت

خبره په پښتو او نه افغان باندې جوړېږي
اسلام دې هم پر ځای وي بس انسان باندې جوړېږي
فکرونه انساني شي نو ټولنه انساني شي
مذهب هلته انسان لره قرآن باندې جوړېږي
په اُنس باندې چې خاوره تر څو ختمه د چا نه شي
داږیره سترګې زلفې هم حیوان باندې جوړېږي
ملت دی او که قام دی که دا ژبه ده که رنګ
یوکېږی خو د مینې په زبان باندې جوړېږي

ملت د عاشقانو ملتونونه جلا دی
ای ږنګه ستر انسان په عشق ایمان باندې جوړېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مرم

نه ډارېږم نر يمه پښتون يمه
نه مړ کېږم ساه يمه ژوندون يمه
هر څو که د وخت گزار ځپلی يم
زه د آزادۍ د چغو يون يمه
څيرې گرېوان لوڅې پښې مې مه گوره
زور د شاهين عقل افلاطون يمه
سوبه تش په تورو غشو نه کېږي
زه زمری يم زور يمه جنون يمه
يو څه کې اغياره در ته پاتې يم
نه لرمه مشر چې زيون يمه

خوب نه دی يو کېږي پښتانه ړنگه
زه د سکندر قاتل پښتون يمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان جانان پښتونستان

زما هر غرۍ اباسین وایي خیبر یادوي
اخوا د کرخې مې لېمه سترګې د سر یادوي
که یې باغي بولې ترهګر او یا غدار یې ګڼې
خو هر افغان به یو افغان په لر او بر یادوي
پنځه زره کلونه چیر ته اویا کاله چیرته
د داسې ورونو بیلیدل به نو کوم خر یادوي
زه د انګریز د پنجابي نه هم ګله نه لرم
د قام په ننګ مې غدار نن پښتون رهبر یادوي
خو مورې پښتو پښتونستانه تېرېدلی نه شو
دا منصوري غاړه ځندۍ وایي دلبر یادوي
مونږه بچي یو د سپینغر د سلیمان د غرونو
د پلار د تورې شرنګ مې هر بوټی او غر یادوي

رقیبه ړنګ مړ کړه که غواړې دا نعره غلې شي
جانان جانان پښتونستان په شپه سحر یادوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه مې هم پلمو سره، ورو ورو کرار کرار
ووځي ستا د تلو سره، ورو ورو کرار کرار

بې له تا څه نه لرم، ستا قسم په تا قسم
مړ به شمه مړ به شم، ستا قسم په تا قسم
ستا هغو یادو سره، ورو ورو کرار کرار

چېرته به ته لاړه شې، زړه نه مې وتی نه شي
هر سلګۍ چې اخلې ته، زه یم ما کتی نه شي
نه شي هېرېدو سره، ورو ورو کرار کرار

لاړه شه خو ما ته به، لمر د آسمانونو شي
مړ به شم په قبر مې، داغ د سرو ګلونو شي
ورک به شم وختو سره، ورو ورو کرار کرار

پرېوځي د رانجو سره، هومره سپکه مینه ده
ښکلو سره نشته دی، چېرته ورکه مینه ده
رنګ شوم د پیالو سره، ورو ورو کرار کرار

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا (ستر ټولواک احمد شاه بابا رح) خبر يې!

ولس دې ځومره بې عزته دی، بابا خبر يې؟
بې پرده شوی دی بې پته دی، بابا خبر يې؟
بابا پوهېږې چې افغان دې ذليل شوی ځومره
د پنجابي ګونډو ته ښکته دی، بابا خبر يې؟
خبر به نه وې هغه تا چې به پرې سوبې وکړې
هغه پښتون غلام پرسته دی، بابا خبر يې؟
ستا په پښتو او پښتونواله باندې وشرمېږي
داسې سپک شوی نن په خته دی، بابا خبر يې؟
اميل د بل، بنګړي د بل، پازېب د بل اغوندي
داسې دښمن زموږ په لته دی، بابا خبر يې؟
د هر خنجر ځوکې زموږ سينو ته جوړې دي نن
نه شته پرهر چې له موږ پرته دی، بابا خبر دی؟

بابا د تا په نوم رنګ ډېر اغيار ته برګ وکتل
ايمان يې بس دې خپل تر کټه دی، بابا خبر يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی تروشه ما په دې ته خندوې څه
مدام وېره ما له اوره وېروې څه
که دې هومره وي ایمان په ککری کې
نوې پېغلو ته سامان خپل غوړوې څه
ای له مینې سره ورانه ای کرکجنه
په دې کرکه جانان خدای ته لټوې څه
څو هنداره کې لعنت په ځان و نه کړې
لعنتي صورت په شونډو ښکلوې څه
منافقو مسجد بند کړه محتسبه
د پاکانو میخانه ته بندوې څه

ړنګه اور په دنیا بل کړو دې چړیانو
دې چړیانو نه اوس ځنګه خلاصوې څه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه نوی روح وتلی وي له چا نه
یا ځانمرګی دې په ورو تیر شي له خوا نه
داسې زړه زما ودرېږي بیا درځېږي
چې تېرېږم په کوڅه ستا زړه ستومانه
هومره خوږ وي غږ د سترو سندرغاړو
ما ته ستا د کوڅې سپیو غپا ګرانه
څومره نرمې چې د سپینو شونډو زور وي
ستا د کلي ماشومانو تیږې کاڼه

عشق که څومره هم ظالم شي ظالم نه وي
مینه خدای وي رنګ پیدا شي له فنا نه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ميخانه کې خاورې شوی اوربل څه ځوروې
شوی په رګ رګ په شرابو بدل څه ځوروې
په ميخانه کې مې رسی د زړه ساقي واخسته
ای محتسبه ليونی يم عقل څه ځوروې
که اوس مې ووې چې جنت سره دې کار نه لرم
وايې بې عقله يې، بيا ته بې عقل څه ځوروې
لا ړشه زما سره حساب ته د ګناه مه کوه
برخې که شې نو کړه بدل منفعل څه ځوروې

د جام خوني سترګوته زه رنګ کله ټينګ نه شومه
زما بې چاره شهيد زړګی له ازل څه ځوروې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یو کېږي، پښتانه لکه وېښته دي
د زمان په تندي داسې پرېشان ښه دي
که هر څو یې سمه ومه نه سمېږي
له آدم تر نن پېتاوې ته پراته دي
خلک پاتې شي له یون نه یو څو گامه
دوی چپه روان، کاکل غوندې خواره دي
څنگه وایې؟ د پیل زوی ته، ابن پیل ته
چې غویو مشرانو خېټو ته واښه دي
لکه وښیي ړانده سړي ته لار څوک
سترگې وباسي د تا چې، د تای څه دي؟
که د دین په نوم یې آس غوندې څوک نال* کړي
کافر کېږې چې به وایې، داسې نه دي
نه زما مني نه ستا او نه د بل دوی
نه په خپله څه خبر دي، پښتانه دي

چې خوشال په توره سم، په قلم نه شول
"ړنگه" پرېږده ژوبل ژوبل داسې ښه دي

*نال= نعل

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاسي ډمان

د سیاسي ډم به ځوک برم، دستار، ځواني ته تېنګ شي
پاچا، خوشال یې که پښتو پښتونولي ته تېنګ شي
ځکه د ښار فاحشې ستر ستر دستارونه تړي
کوم نمازي به یې سجدو رښتینولي ته تېنګ شي
د منافقو تراویح دي ډېر کلونه وشول
خدایږو نبیان که یې روژو او پېښنمي ته تېنګ شي
که دا ملا که دا زاهد که دا صوفي وي زموږ
په والله بالله که شیطان یې هم سیالي ته تېنګ شي

ړنګه عزت د بې عزتو په بازار خرڅېږي
ځوک به د دې بازار بایع او مشتري ته تېنګ شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک که څومره هم اوږدېږي څنار نه شي
چې پيدا نه شي هوښيار نو هوښيار نه شي
تعقل په سن و کال په عمر نه دی
ډانګی هر څومره که زوړ شي ستار نه شي
هيڅ مکتب باندې ادب چا القا نه کړو
بې ادبه با ادب په دستار نه شي
لکه رنګ د ګل ازل نه جانان ورکړي
بيا بدل به په زحمت د ملیار نه شي

ړنګه وتله خلک تمه هومره ساته
تره که څومره هم زهير شي خو پلار نه شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د يو عرب نصيحت دی خپل زوی ته چې ما په شعر اړولی خو اوس يې د ځينو برخو سره همغږی او هم فکره نه يم، ځکه جنسيت په تعقل او شخصيت کې ونډه نه لري.

که مې اورې يوه خبر له زړه نه صافه
بې له ښځې څه ژوندون وي څه يې لافه
خو له ښځې چې د ژوند وي څومره ګټې
دا ببرۍ ښځې د سپي غوندې بيا غاپه
که دې کله د واده فکر په سر شو
کړې به نه ته انانه بله منانه
حنانه او حداقه او براقه ته
يوه بله ښځه هغه چې شدّاقه
انانه ښځه هغه چې تل شاکي وي
منانه په تا احسان کړي چې ناځوانه
حنانه به تل د مړ مېړه صفت کړي
پوره نه به فرمايش شي د حداقه
براقه به تل سينګار پسې زغلېږي
شداقې ښځې د ژبې د خدای ساته

رنګه ښځو باندې ډېر ګوره لړېږې
يو صفت د جنت ښکلې ښځه پاکه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د روپۍ او د پیسو خبر شي
واړه په یو دین شي او یو ممبر شي
مفتي جنت له دینه وباسه لږ
ګوره زاهد به هم په کفر سر شي
وحدانیت مو د مفاد هنداره
ګنې منطق مو هغه زوړ ګوډ خر شي
شیخ او ساقي وران په شرابو نه دي
د شراب څښلو پاره باید نر شي
"
ړنګه" دوه رنګه ده رنګونو دنیا
دا یو پښتون به تل دا لر او بر شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

موركې!

زړه غواړي مورې ستا ليدو ته كتل
اوښكو كې اوښكې ستا لېمو ته كتل
زړه غواړي مورې رېږدېدلی لاس دې
سوال ته اوږد شوی ژړېدو ته كتل
زړه غواړي مورې چې زه ځمه درنه
ته راپسې شې ستا راتلو ته كتل
زه غواړي "خير دی بچی خير دی" د تا
زما "څه وركه شه" ويوو ته كتل
زړه غواړي ستا د مايوسۍ خبرې
زما د ويده وجدان كتو ته كتل
زړه غواړي ستا تناكې پښې موركې
زما حامله غټو كولمو ته كتل
زړه غواړي ستا سر توری سر موركې
بيا بې ناموسه ستا بچو ته كتل
موركې ځار موركې مړ نه شومه
هر چا دې سويو اسوېلو ته كتل

موركې ما ړنگ كله ونه بخښې
تا سوال كوو ما دې لېچو ته كتل

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه مسلمان او نه افغان پاتې شم
که قافلې نه د انسان پاتې شم
پاتې شم زه هرې سيالۍ نه ځکه
چې پښتونوالي له قرآن پاتې شم
زما پښتو او دين لېمه او سترګې
ړوند شم ښايست نه د جانان پاتې شم
مسجد ته څه ځم چې پښتو مې نه وي؟
بې پښتو څنګه په ايمان پاتې شم
پښتو پياله او ميکده سپېڅلې
څنګه له دې ساقي اذان پاتې شم

ړنګه دا خلک لېونو غوندې دي
که لېونی شم چې افغان پاتې شم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېخه څو چې د شرابو سره وران شوې
ډېر بې لارې شوې کم عقله شوې نادان شوې
چا په عقل د لیلا لمن نیولې
عقل خر که (کړه)، که د عشق په لار روان شوې
جام اوچت کړه د ساقي په نوم يې وڅښه
د منصور غوندې به وايې چې جانان شوې
چې جانان شوې ځان ته مه ګوره بیا هلته
اناالحق که هر ذره کې د خپل ځان شوې

ړنګه راشه راشه مه تښته له عشقه
که طالب د یس جام د لامکان شوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وگوره دا زړه لیونی څه وايي
بې له مینې هر هر څه ته نه وايي
نه ویني او نه اوري بس نه اوري
لا ره د اغزو ته هم دا ښه وايي
خوی د پتنگ اخلي او د شمعې خوي
سرو لمبو ته دانگو ورتوبه* وايي
سر که په بدل د تش دیدن وي نو
دار ته د منصور په دود خاته وايي
چیرته مخ د یار او چیرته دین ایمان
دین ایمان ته مخ د یار کاته وايي
سپی د یار د در له پاچاهۍ نه ښه
خاورو ته يې طور د غره رانجه وايي
عقل په لومړي قدم په مینه کې
ورک شي نور نو هر څه هر څه زړه وايي

ړنگه خدای په مینه که پیدا نه کړې
عقل د خره خېټه تش واښه وايي

ورتوبه = ورته اوبه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپک خلک

سترو نه د سترو تمه ولره
تشه کټوۍ سپک خلک به څه لره
سپک سره په خپله سړی سپک ښکاري
خروالا یادېږي څوک چې خره لره
نن سبا په جیب پورې تړلې ده
سم سړی شوده شي چې څه نه لره
ډېر یاران ساتل که څه کمال ښکاري
رنګ غوندې دې یو وي غم یې مه لره
غمی = غم یې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا نیم مخ ته!

له نیم مخ دې داسې نیم شم
لکه نیمه ساه نیم زړه...
لکه نوي ساه وتلې
نیم ساړه وي نیم تاوده
لکه نیمه نیمه شپه کې
خورې زلفې نیمه خوله
لکه اور په اوبو بل شي
نیم انګار او نیم ساړه
لکه وژاړي څوک چاته
په لیمو اوښکې پراته
لکه وسوزي په اور کې
بې ګناه په اور پاخه
لکه نوی څوک کافر شي
ایمان وي په تله را تله
لکه نوی میکدې ته
په ډار ډار راشي زاړه
لکه غواړي خوله له چانه
او په مړو سترګو کاته ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه کور د چا ویران شي
بې له څه او بې له څه
لکه وښکاري بندي ته
کلو پس د آسمان شنه
لکه غږ شي دوزخي ته
راشه ته او راشه ته
لکه ورکړي ځوک یتیم ته
خپل د خوښې ښه خواږه
لکه ورکړي کربلا کې
یزید چاته سرې اوبه
لکه پرخه په غوټۍ کې
د گل زړه نه واخلي سره

لکه رنګ چې ته میلمه کا
سترګې جام کړې فرش لیمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده غبږ دې تر آسمان نه رسي
دا څه له زلفو جوړ رباب خو نه دي
په زم زم کله ستا سرشت بدل شي...
دا د ساقي سترګو شراب خو نه دی
ای کبرجنه ای ډارن زاهده!
مين شه !مينه ده عذاب خو نه دي
که دې ليلا سره دوزخ ته بيايي
جنت دې ورک شي، ښکلی خواب خو نه دي
مينه دا نه چې دې په خوا کې اوسي
مينه ده، رب دی، در کلاب خو نه دي
مينه کې نه شته راکړه، ورکړه ده ټول
مينه باران دی زلفو تاب خو نه دي
کله د چا له پاره اور واخله
د عشق اصول دي څه ثواب خو نه دي

رنګ چې په عشق کې ورته پاتې راغی
معشوقې زر دي څه تراب خو نه دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق د پاتو امېدونه نه وي
د ماتو زړونو آوازونه نه وي
چې مې آواز تر تا ونه رسېدو
د ځینو ځینو قسمتونه نه وي
ته دې خوشاله وې چې هر چېر ته یې
زموږ ساه خېژي چې غمونه نه وي
آه بیا به هغه پخوانی نه شې ته
چې مې په سترګوکې نمونه نه وي

د ړنګ ناکامې مینې هېره نه شې
نور لرم څه که پرهرونه نه وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هوښيار نه شي پيدا څوک په ازل کې
په قرآن که يې په وحې بيا بدل کړې...
چې پيدا شي څوک هوښيار وي يا کم عقله
سيوری لمر نه شي نه لمر به د چا ضل کړې
عقل ځوان نه شي د وخت په تېرېدلو
د لېوه له ډار په منډه به څه شل کړې
که شاګرد د جبرئيل شي واړه عمر
دا د ځنو به په خدای که نولس شل کړې
چې څوک نه ځي نو په غېږه کې بی بوځې
نوش دارو چې نه خوري څوک نو څه به چل کړې

ړنګه لاس د پرې کوو دی چې څوک غل شي
ټول پښتون خدايه د پوهې پسې غل کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړنګ ته ستا سترګې کافرې
ړنګ ته کفر هم ملګرې
ړنګ ته کفر ایمان نه شته
چې هر څه کړې ستا خبرې...
چې هر څه کې
هر څه ته یې
بیا ته زه
او زه هم ته یې
ړنګ ته هغه سترګې ورکړه
چې له اوره خورې بخرې
ته یې اور او ته جنت یې
ته یې شهد
ته شکرې
ته لمبه د ابراهیم یې
ته یې بت او ته آذرې
ته کعبه ته کعبه نه یې
چا ته زړه کې
چا نه لرې
خوله مې بنده
خوله ماته
ته اوبه یې
ته نښترې
اور به بل شي ړنګه چوپ شه!
که پرې پوه شي وچ ککرې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تا په خوله راشم نبات نبات شم
زهر وم تريخ ومه له تا نه شات شم
هندو صورتې ښايستو نه ډکې
هيڅ وم له تا سره خبر شم بات(۱) شم
ايت وم وِرد وم د صوفي د ذکر
نڅا شم تاسره مطرب صفات شم
د مرگ هيبت وم د بسمل پرهرو
تا سره روح د خدای، ټول کاينات شم
تا سره عرش شمه د خدای جونگړې
بې تا کعبه کې سپک شم هغه لات (۲) شم
د گل رنگ، گل رويې، گل ورېږم، «پرخې»
بې تا د وخت محمود ته سومنات شم
جبرئيل غږې، قرآني وحيه يې
منسوخ وم تا سره سوره، ايات شم
په دې "ړنگ" پوه دی مسيحا نفسې!
چې ځې، په تلو به دې ښيښنه شم مات شم

بات = خبر(هندي)
لات = بت (په کعبه شريفه کې د يو بت نوم)

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فرښتو سترګو حیا په شانتې
ورو ورو خولو د مسکا په شانتې
د ګل په مخ هغه نازکه ښایست
وږمو امیل نه خور هوا په شانتې
د محبت د خامو تورو په رنګ
د عاشق زړه وتې دعا په شانتې
د انځورګر له رنګ رنګینه انځور
د ګل له روح نه جوړ دوا په شانتې
نوي مین د امیدونو غوندې
د سترګو تورو معما په شانتې
د زاهدانو د جنت تخیل
د لوی ځښتن د مسیحا په شانتې
د نوې پېغلې د غرور د څادر
په غوټۍ شونډو د خندا په شانتې
د سپین جبین په سر ځندۍ ماتیکه
د سپینې زنې د رڼا په شانتې
د هر ښایست ځانته را ښکلو هنر
د نجونو لاس کې لوند دیبا په شانتې
څه در ته نور ووایم خدای د مینې
د فارسي ژبو د "خدا" په شانتې

بس چې د رنګ وې کابلې جانانه
د هجران غم او د سزا په شانتې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

منکسر نور جوړوي د بوډۍ ټال
ګنې یو دی زېړو شین و تورو سپین
د انسان جوهر او ار دی الهي
انعکاس یې ځوک فارسي کړو ځوک پکتین
خاوره ونه میوه ټول دي له یو اره
غوره نه دی ځوک په خوند او ځوک جبین
تشه مینه ځوک بنده کړي ځوک مولا
په جهان به پیدا نه شي ترې غټ دین

تفسیر د رنګ د محمد د دین دا
مینه، عشق او محبت عین الیقین

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې نه ده چې تش زړه درپسې لوېږي
چې ته نه وې دغه ستوري هم رالوېږي
چې په کوم آسمان کې نه وې بدرۍ مخې!
خدای به خنګه هلته ځان سره اوسېږي
اوس نو راشه زما جونګړه تشه ګوره
دوزخونو غوندې بې ګناه سوزېږي
ای ګل خویې! نرګس رو یې! په دې پوه شه
د باڼو اغزي مې تا پسې خوږېږي
غم دې نه دی د فلک تورې تیارې دي
د تسل په رڼا لا پسې تیرېږي

هو، په مرګ باندې آرام شي د ړنګ مات زړه
دریغا، ته په کې اوسېږې نه ودرېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو تار د زلفو يې ازل بل په ابد تړلی
ځکه له يو تاره تر بله رسېدلی نه شم
هغه وزر چې د مجنون ؤ هغه دښتې غواړي
زه يې تش نور ته د بدرۍ مخ هم کتلی نه شم
چې پښتنه بله شيرينه نه شوه، گرم يمه زه
د نن فرهاد يم زنخدان په غره ختلی نه شم
د خال کعبې د زاهدانو خونې رنگې کړلې
که همدا خال وي نو سپېره جنت گټلی نه شم
وروزې، ليمه، سترگې، بانه سره اننگې او شونډې
په ما جرگه دي محتسبه ستا منلی نه شم

معشوقه نقده ده ستا رنگ ته او جنت په شرطو
زه تل ناکام دا بل قمار هم ستا وهلی نه شم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمان چې ووري څه دلیل نه غواړي
ځینې چې ځي زړه بل بدیل نه غواړي
لاړ دې شي، څوک، څوک ودرولی نه شي
سلګۍ هم وړي او هم قتیل نه غواړي
څه څوک د ځینو سره څنګه تړي
مه پوښته هېڅ بیا قال و قیل نه غواړي
د زړه کارونه لکه خدای چې کوي
ګریوان خړوب شي باران نیل نه غواړي

د رنګ ماشوم زړه چې به کله ځوان شي
تا غواړي تا بل هېڅ دلیل نه غواړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې سترګې پښتنو کې پښتنې پاتې دي
هغه حجرې تشو لېمو کې پښتنې پاتې دي
یوازې هغه پښتنه سوی ګودر او کلی
سوې جنډې پاتې ایرو کې پښتنې پاتې دي
له هر لوېدلي دیوال چغه د ماتم پورته ده
بسمل ټپې د مَړو خولو کې پښتنې پاتې دي
د پښتونوالې تعریفونه مو اغیار را کوي
پښتنې کړنې سرخازو کې پښتنې پاتې دي

هغه د ړنګ ورکه، یتیمه او بې وځله پښتو
د تاریخ ورکو هدیرو کې پښتنې پاتې دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنا

خپل څرمن له سره بره خپله مار کړه
سړی سپک، خپل سپک عمل او سپک گفتار کړه
کتابونه واړه جوړ دي له کاغذو
که درنښت د قرآن غواړې معنا يار کړه
تل هغه چې په سر ناست وي شمله نه وي
د ديوار په سر خځلې هم دربار کړه
راز د زړه که دې د غره سره هم پټ کړ
همدا ستا په مخ به بيا هغه اظهار کړه
هېڅ څه نه لرو، پروا هم د څه نه شته
دا ادب چې را کې نه شته دا مو خوار کړه

رنگه بيا دې که را تله شو دې جهان ته
ادب زده کړه بې ادب واړه سنگسار کړه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاپې

هر چانه په هر څه کې چې پاتې دي
نه اوري، کاڼه دي، خوشې ګاټې دي
دا د سترو سترو پښتنو زامن
څه چې لري هغه سترې لاپې دي
خدایږو په کې دین نه پښتونواله شته
پاتې بومیاو ته تش غاپې دي
ستر تاریخ او سپک حال ته مو وګورئ
ولې ؟ نن په څه مو ملاوې ماتې دي
ویښ شئ! ای د مرګ په خوب ویده خلکو!
هر چا جنګ کې ستاسې مړي پاتې دي

ړنګه لا به نور پسې ذلیل شې ته
لا خو د غلیم ارادې پاکې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه سره لوبې کول ښه نه دی
مخ گرځول بیا پټ لیدل ښه نه دی
تا سره زړه وایي چې مینه کوم
بیا لیونی زړه ته ویل ښه نه دی
له هر څه هر څه په تا تېره یمه
بیا د پښتو منځ ته راوړل ښه نه دی
لکه خبره مې په شونډو اوسې
بیا ویل شونډې ښکلول ښه نه دی
زړه د بڼو په غشو څیرې کول
پرته په زلفو تار گنډل ښه نه دی
د زړه مرغه په مینه وور غټول
د خال دانو باندې وژل ښه نه دی
چې په لار لاړې د سرتېرو سره
په نیمه لار، لار بدلول ښه نه دی
څوک چې له تا د زړه خوښې ځاروي
تنها خندل تنها ژړل ښه نه دی
دا منم مینه د هرچا کار نه دی
نفرتو کې هم اوسېدل ښه نه دی
که لیلا نه شوې هومره هم پوهه شه
د لیونو دې سپکول ښه نه دی

هېڅ رنگ ته مه کوه په مینه نظر
په کبر مخ هم گرځول ښه نه دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور دې په رانجو کې په وفا د سويو رنگ نه شته
ستا کعبه مردوده ده طواف ته يې پتنگ نه شته
لا ړه شه منسوخه يې د مخ کتاب د نه لولم
ستا د کافر خال سره زما د مينې جنگ نه شته
هر تار دې د زلفو سراطونه د وفا ول خو
ای بېوفا خدايه د عشق اوس يې هغه څنگ نه شته
ډېرې جنازې به دې په اور د شونډو وسولې
ای هندو مزاجې نور د هېر کافر ملنگ نه شته

زه دې په جفا باندې خپه نه يم خو هومره چې
ژاړمه زړگي ته ستا چې نور په کې ستا ړنگ نه شته
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مينې کافر وم تا ايمان سره عادت کړمه
ولې رانه ځې چې دې د ځان سره عادت کړمه
مينه که دې نه ليکله ما ته د ازل ساقي
څه له، څه له، څه له دې جانان سره عادت کړمه
زه ومه او دښتې وې رمې ولې پيايلې مې
مړو سترګو پيالو زلفو زندان سره عادت کړمه
زړه به له غرور چې نه کړه خدای ته د الفت سجده
خرڅ شوم په روپۍ چا دې دوکان سره عادت کړمه
ګل د وفا مړاوې شو ستا لاس او ستا اوربل پسې
ای د زړه بهاره چا خزان سره عادت کړمه
ډېر مې يوسف مخې په روپۍ باندې اخستې ول
تا زليخا خويه کړم تاوان سره عادت کړمه
شمعه نه وم زه چې به د شپو تر پايه مړ ومه
زړه لمبو، لمبو کې د ګزران سره عادت کړمه

"پرخې"! رنګ ته نښې هيڅ ګل ستا د مخ ورنه کړلې
داسې ښکارې تا دې د هجران سره عادت کړمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما پښې د ترږو نه دي
زه د عقل لېونی یم
دا کیسې د ویو نه دي
تر السته پخوانی یم
وم د نوح سره بېړۍ کې
په کنعان کې ځولنی یم
د یونس سره اوبو کې
د احمد سره ثوری یم
له هوښیارو یم بېزاره
زه مجنون یم صحرانی یم
زه پتنگ یم زه یم شمعه
نامراده سبانی یم
زه کافر یم زه مؤمن یم
زه هر څه کې لومړنی یم

چې ړنگ یاحی و یا هو کړي
بل منصور یم بېتڼی یم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څم تا نه لرې د اغزو په څوکو
د اسوېلو سرو وږمو په څوکو
له تا جفاوړمه وفا پرېږدمه
په اوښکو ډکو د باڼو په څوکو
پتنګ وم مینې په سودا پوهېدم
دا چې به سوزم د لمبو په څوکو
ما دې په سترګو کې سبا لوستې وه
چې ورځ مې توره شه رانجو په څوکو
څنګه رایادې کړم د مینې کیسې
د لباسي ماتو لوظو په څوکو
د پاتې مینې خاطرې داسې دي
داغدر غاټول د دښتو غرو په څوکو

ړنګه له مینې یې تش دا پاتې شول
نرۍ سلګۍ د نیمو شپو په څوکو
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښځه ـ

رنګ له ورایه که مهتاب وي
حورو سپینو کې حساب وي
لکه ګل وي ښایسته مخې
لکه خار یې خوي خراب وي
سپی ساتل ورځنې ښه دی
زرزري ښځه کلاب وي
واړه ارز د انسان خلق دی
پاتې سوری وي سراب وي
لکه بوټ چې ډېر اړین دی
خو چې تنګ وي ژوند عذاب وي
کوم چې خلق لري صورت نه
خواږه تریخ لکه شراب وي
که صورت سیرت وي دواړه
هم خرما وي هم ثواب وي
خدایه ړنګ ورځنې ساته
که نبي د ستر کتاب وي

*د دې شعر سره تر ډېره اوس همفکره نه یم، یا کلیت نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د شاتو زهرو خوند دی، که دې خوښ دی که نه
بس داسې ژوند بس داسې ژوند دی، که دې خوښ دی که نه
اوس دې په غاړه پرې وتلی څه بدل نه لرې
جهل هم بحث د پسند دی، که دې خوښ دی که نه
چې د ازل ساقي ګرېوان هم رانیولی نه شې
بنده په داسې بند کې بند دی، که دې خوښ دی که نه
دلته وفا بدل جفا، دلته رټل رټل دي
دلته د هجر شپو مړوند دی، که دې خوښ دی که نه
انسان د یوې مړۍ، جامو او د سلګو له پاره
د چا د سپو خادم د ګند دی، که دې خوښ دی که نه
ځملې د زرو په تلتک کې ابو جهل د وخت
ورته درشل کې هنرمند دی، که دې خوښ دی که نه
موږ په دروغو خوشحالېږو، نه چې نه پوهېږو
پرون د نن له پاره پند دی، که دې خوښ دی که نه

ړنګه امیل د ژوند تړلی په امید کې ښه دی
ګنې بندرنګه یې هر بند دی، که دې خوښ دی که نه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې شراب وي او شباب وي شېخه ته ولې سوزېږې؟
قسمتونه چا ليکلي ؟ ته په څه په دې سوزېږې؟
نه به زه کله زاهد شم نه به ته په ميو مست شې
څه چې ته ښبې په جنت کې، زه يې دلته که پوهېږې
د ازل ساقي له دره، بې له مۍ غوښتل حرام دي
بې ميخوره ميخانه کې کوڅه ډب يې که اوسېږې
راشه راشه مسلمان شه د رندۍ پياله کړه پورته
څه ډارن ډارن فکرونه، که پښتون يې څه وېرېږې

په يوه تريخ څاڅکي د ميو رنګ پلورلې دا دنيا ده
قلندر شې ليونی شې بيا په دې سودا پوهېږې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعې ته چې په سحر مرې، زه هم سم مرم
زه د تا په شان د زړه له غمه هم مرم
د خوږې مینې یادونه داسې تریخ دي
اخ، کمبخته بخته زه دې له مرهم مرم
دا زما کمبختي نه ده نو بیا څه ده
زه د عشق د محبت خدای له ستم مرم
د لیدو غاټکي سم راته انګار شي
زه له یو څاڅکي باڼو په سر له نم مرم
له یوې سلګۍ مې ټولې ورته ځار کړې
زه له دې خپلو بې قدرو سلګو غم مرم
زړه پوهېږي چې په عشق کې خوښي نه شته
خو زه هجر او وصال کې هم هر دم مرم
معشوقو ته خدای ورکړی عجب خوی دی
زر یې یو ناز باندې مرم خو لا هم کم مرم
ای زما نازکه زړه څه به مرهم شي
چې د یار د سترګو میو په کرم مرم

ته به رنګه له دې ښه خنګه ښاد شې
چې دې فال وایي په عشق کې د شبنم مرم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څوک نوی نوی میو باندې راشي
بېرته ولوېږی له جام سره چې پاڅي
ته چې پرخه شوې په ګل باندې پرته وې
په دې بڼ کې ګلان څکه داسې ناځي
چې دې سرې شونډې په ګل باندې پیرزو کړې
د عاشق له زړه نه اور د حسرت ځاځي
د جنت قدر په حورو باندې ډېر دی
ګل له تا چې ستا اوربل سره په خوا ځي

نیم صورت دې ږنګ لیدلی خدایه خیر کړې
داسې نه چې بیا په عشق د چا رسوا شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګازې دي په ګوګل کې، چې بیا زړه لیونی شوی
زنځیرونه یې شلولي، ښه دی ښه لیونی شوی
په سجده کې جانان نه شته په کعبه کې جانان نه شته
ځان ته وایي کور د خدای یم هوښیار که لیونی شوی
په یو خیال په یو تصویر کې، په یو سیوري په یو نور کې
د چا خال ورته ښکارېږي په نه څه لیونی شوی
حقیقت په آیینه کې مجاز ښکاري مجاز نه دی
عقله ونه دې لا لنډه ستا نه زه لیونی شوی
ځار له داسې لیوني نه چې هوښیار ورپسې مړه شي
بې له څه او بې له څه نه بې لیده لیونی شوی
نو په لار د لیونو به عقله کله قدم نه ږدې
سقراط او افلاطون هم له دې نه لیونی شوی
دلته مه پرېږدئ زاهد چې نامحرمو ته حرام دی
عقل خر او زړه سلطان دی خر ویده لیونی شوی
ته یې غواړه په جنت کې دا همدلته په حجره کې
دا له خدای سره نڅا کړي او که ته لیونی شوی

ړنګه تش ګوګل رباب کړه چې ساقي دې مېلمه کړی
د "یس" شراب کړه پورته خوږ ترخه لیونی شوی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي هغه شراب را چې ما لمبه کړي
د دنیا او عقبا غم له ما کوته کړي
چې له ځانه هم جهانه بېګانه شم
اناالحق مې د منصور د خولې نعره کړي
چې د کفرو د ایمان له حساب ووځم
لکه لمر را ته روښانه ورځ او شپه کړي
لا اله الا الله، الا الله نه کړم
په سینه کې د ساقي جوړه کعبه کړي
کاینات چې واړه مانه په طواف شي
د "یس" د میو جام زما سینه کړي
ساقي مستو مستو حورو نه دې جار شم
ته زما شه، زاهدان يې دیوانه کړي

ړنګه کله چې په میو باندې مست شي
لیکل مه کړه چې کاغذ به هم لمبه کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دارلو تفسير پرېږده، یوه کرښه مينه زده کړه
په دې حورو دې ډېر مړه کړو، څه د عشق له دينه زده کړه
چې په شتون کې دې ژوندي وي، او په تلو باندې دې مړه شي
دا کمال سرې سترګی شيخه، ته له ساه له وينه زده کړه
څوک په شونډو حلال نه شو، چې پستې دي او خوږې دي
چاره کېږي چې زړه کلک وي، دا هم له آيينه زده کړه
دوه رنګي او دوه خبرې، زموږ مرګ ښه، تا ته خوتې
هر صورت ته خپل صورت شه، دا خوي له آيينه زده کړه
هره ستونزه ټول کارونه تشدد سره ورانېږي
کله سخت شه کله نرم، دا له خپله غېږه زده کړه
خپل تاريخ او خپل پلرو ته وفا ښايي وفا وکړه
منم خوی دې د پيشو دی، وفا لږ له سپينه زده کړه
رنګ ته مه وايه چې ولې، په ادب کې بې ادب شوې
د ناروغ علاج له پاره له طبيبه سپينه زده کړه
آيينه= له وسپنې
آيينه= هنداره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو یارانو نه کړم دروند، چې ولې؟
د عشق باران نه کړمه لوند، چې ولې؟
څو گز پگړۍ، بریت او پښتو ژبې هم
د عزت تار کې نه کړم بند، چې ولې؟
وربښمین تلتک او دگلابو عطر
وایي لا بوي کوم د گند، چې ولې؟
د سپینو زرو لوښي، مې او کباب
کوڅه ډب سپی یمه بې پند، چې ولې؟
چې ستر مفتي شم او ادب مې نه وي
مه پوښته، نه شوم هنرمند، چې ولې؟

مانا چې ورکه وي، ظاهر ووینې
مه وایه ړنگ شي ناپېژند، چې ولې؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک به له څه څوک به په څه ډارېږي
ورځ د قيامت نه ډېر ښه ښه ډارېږي
خو زه په خدای که له هېڅ څه ډارېږم
زړه د مړ قام په بيا ليده ډارېږي
زه له پښتون بله ګيله نه لرم
له پښتونوالي پښتانه ډارېږي
خدايه دا څنګه خوب شو؟ څه پرې وشول؟
د غلامۍ له پېغور نه ډارېږي

ړنګ چې د دوی له حجرو زړه شلولی
پښتون د پلار په پل په تله ډارېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نن پښتون

نن پښتون کې پاتې څه دي نور له پلاره
«نوم»، هغه هم غلط ليکي دا ناکاره
خپه نه شئ حماقت کې هومره ښه دي
ورور ورور وژني چې دا کار د دين له پاره
اتفاق په کې قرآن د هندو کور کې
گل د مينې زرغون نه شي په دې شاړه
د خوشال بچی يم زوی د احمد شاه يم
بس په دې خبرو خوښ دی ړوند بې چاره
گنې تور پنجاب ته داسې مات و گوډ دی
چې «افغان» بللی نه شي ځان له ډاره
د پښتو د پښتونوالې مزار ورک دی
اوس يې ژبه هم ده پاتې له گفتاره
په اردو په فارسي ژبه بيا گړيږي
چې قلم واخلي څه زده کړي شي هوښياره
موږ همدومره هم هوښيار يو د رب شکر
چې پښتو گڼو خيرن مخ، له نصواره
لره بره يو پښتون دی، خر پرې خاندي
کوم پښتون؟ دا دروغ مه کوه نور ياره
د خيبر دره چې لار د تلو راتلو وه
دروازه په کې پښتون نه کړه تياره ؟
اخ، د رنگ زړه له پښتونه داسې تور دی
لکه تور د پښتون زړه له هوښيار کاره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڅه!

مه ډارېږه ای پښتونه اسرافیل شه
د خپل پت عزت دښمن ته عزرائیل شه
د دنیا په سر کوم قام نن آزاد نه دی
ته په څه یو پنجابي ته هم ذلیل شه
پاڅه پاڅه د خوشحال توره په لاس کړه
د خپلواکو قافلې سره رحیل شه
پاڅه پاڅه د دې مرگ له خوبه پاڅه
د دې عصر د ژوندو په قال و قیل شه
یا ته هغه ته لنگی ورکه لنگ واخله
یا په نره یې قاتل شه یا قتیل شه

که دې وینه د افغان وي په رگو کې
ڼنگه مړ شه خو آزاده، مه ذلیل شه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلان وفا غواړي وفا نه کوي
زړه هم له مينې هېڅ حيا نه کوي
چې زړه د گل سره په ښاخ کې خوښ دی
اغزو نه تمه دې دوا نه کوي
د مليار لاس له گل نه رنگ اخستی
د تحمل دې هم دعا نه کوي
په اننگو د گل دا پرخې نه دي
مه وايه دا چې گل ژړا نه کوي
چې اسوېلو جرگې گرېوان ته ورشي
تنې يې خيرې شي بقا نه کوي
مينه دا نه ده چې وصال ته رسي
پتنگ او شمعه شپه سبا نه کوي
مينه دا هم ده چې به ته سوزېږې
چې په مسکا شي چې مسکا نه کوي

ړنگه ته خاورې شه چې زلفې گل شي
قيس چې کړي څه هغه ليلا نه کوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې سپينې شوې اورونو کې نور
له دوزخو دې خدايه نه وېرېږم
هره شېبه هره ذره مې سوزې
په کومه ورځ دې خدايه نه ژړېږم
ګوندې افغان يمه ګناه مې داده
هر يو خنجر ته به ستا زه ودرېږم
له اوښکو چڅو سترې شوی يمه
ليونۍ وريځ يمه بې څه ورېږم
زما له حورو او جنت توبه ده
که په دنيا دې شېبه وخندېږم

د ړنګ ويران وطن ودان که خدايه
خدايږو جنت پسې که وژړېږم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې تلې، ما مه ګوره، دا زړه مې هومره زغم نه لري
چېر ته به ساتې هومره غم، غمونه کم نه لري
زما د زړه په ویرانو کې آوازې ګډې دي
بیا به ویرانه، ویرانه شي للمې نم نه لري
یوسفي مخې چې ته نه وې یعقوب سترګې څه کړي
ته یې منې که نه، دا زړه وس د قسم نه لري
چې تلې زما سره یوه شمعه بله وه بالکې (۱)
چې هیڅ مزار بې سویو شمعو بل همدم نه لري
تللې چا نه دي ستانه کړي، چې د ساه غوندې وې
ساه چې ځي هېڅ طبیب د تللو ساه و دم نه لري
رنګه وفا د ښکلو هومره وي چې وبه ژاړي
ځي د بل چا سره چې مینه څه بې غم نه لري

----

(1)بالک = هغه څوک چې په مینه نه پوهېږي، بې تعلیمه، د فقیرانو خدمتګار، بالکې = مونث مخاطب

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو دا نه منمه شېخه، چې شرابو سره وران شم
دستار وتړم تسبيح کړم، د ريا په لار روان شم
گوره څومره پاک سپېڅلي، دا ترخه ترخه شراب دي
چې يې وڅښم آيينه شم، سراسر واړه ايمان شم
محتسبه څومره ته چې، زما بد وايې کړې کرکه
که شراب رندانه وڅښې، دا زه بد به دې جانان شم
محتسبه راشه گډ شه، د دې ميو په ثواب کې
ته به هم سراسر عشق شې، زه به تا ځنې قربان شم
راشه وگوره ساقي چې، د ايمان له خُم خاني نه
پيمانې جوړوي ډکې، چې ذره ذره قرآن شم
پټې سترگې پټ غوږونه، لا ترڅو له عشق بېزار يې
خدای ساقي او جام يس دی، زه به څنگه پښېمان شم
عالم واړه نن نشه دی، د ساقي طواف خانه کې
زم پيالو سره گډېږم، چې د روح د څښتن ځان شم

د پيالو نه پور ته کبږي، الا الله د خدای تر عرشه
د منصور د عشق آواز دی، رنگ يم خوښ په دې تاوان شم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې د وي داسې، که د تا مينه همداسې ده
ما شره بيا بيا درځم، زما مينه همداسې ده
مه لره په ما يقين چې تا پسې به خاورې شم
خاورې ځواني نه ګورې د چا مينه همداسې ده
ګل چې درته راوړمه اغزو سره مې وتلې
زه اغزي هم ښکل کړمه چې دا مينه همداسې ده
چا ويل چې مينه شه، چې مينه مينه مينه شي
مينه شوم لمبې د کړم دا ستا مينه همداسې ده
ياره دا وفا کول خو ګران هم هومره نه ول تل
يا مې برخې داسې که رښتيا مينه همداسې ده

ړنګه دا چمن دا ګل وږمو سره نفرت کوي
ګل ويل د ښکلو دا وفا مينه همداسې ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هېرول وي آخر چاره، خپلول ولې وي
پرېږدي چې لاس په نيمه لاره، ورکول ولې وي

ولې مين شي هومره څوک، چې ژوند کول ګران شي
ولې دردونه هومره ډېر شي، چې زغمل ګران شي
ولې اى عشقه! خداى له پاره، ژړول ولې وي

د چا ځواني وحشي نظر په يو نظر واخلي
له هر ذرې د چا خوښيو هر اثر واخلي
چا ته چې يوه يوه سلګۍ سپاره، دردول ولې وي

اوبدل د اوښکو نه امېل دى خاطرو ته د عشق
ساه ورکول دي، لار کې پاتو حوصلو ته د عشق
عشقه د غم دې هره چاره، دا منل ولې وي

لوځونو سپک وي هومره چا ته، لکه پرخه په ګل
هېر وي د شپې خبر سبا ته، لکه پرخه په ګل
چې څومې ساه وي دا مې لاره، دا ويل ولې وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات کړه زړه مې مات کړه، په ذرو باند يې مه ګرځه
وسوځه ځواني مې په ايرو باندې يې مه ګرځه
مه وايه چې نه پرېږدم لمنه ستا دا مينه ستا
واړوه ليده خو په ليدو باندې يې مه ګرځه
تا سره دې نه وی د وفا او د لوظو قدر
يوسه خپل لوظونه هديرو باندې يې مه ګرځه
غونډه کړه دا ګل ځواني پرېږده دا اغزن هجران
ګل باندې اوسېږه په اغزو باندې يې مه ګرځه
منی کړه سپرلی د زړه او شاړې کړه د مينې لار
ورژوه ګل د عشق وږمو باندې يې مه ګرځه
پرېږده رنګه پرېږده دا د مينې او د عشق کيسې
ژوند د شمعې ګوره په لمبو باندې يې مه ګرځه

پرخه پرخه مه وايه وفا د پرخې هومره وي
هسې بې خه لاړه شي په شپو باندې يې مه ګرځه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا تا نه به حساب د لمونځ تسبو کړي
خو زما به د بېشمېره سرو پیالو کړي
ته زما په کار کې کار مه لره درومه
د هر چا حساب د هغه په اوږو کړي
زه به ووایم چې مست د تا په مۍ وم
لیوني به څه ځواب ستا د ګیلو کړي
ته دوزخ نه یې ډار شوی او توبې کړې
یو څه غم سړی بدل په شنو خالو کړي
قلندر دی چې دوزخ په لور یې بیایي
وروستۍ تمه د زړو میو د ښبنو کړي
چې یو ځل دې د الست په میو مست شول
د خلیل غوندې مستي په سرو لمبو کړي

هوښیارانو ته آذان باندې په یاد شي
رنګ دې جام د ترخو میو په سجدو کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف" ته يې، تر "يا" ته يې، واړه ته يې
شکر شکر زه نور نه يم ښکاره ته يې
زه نور نه يم، زه نور نه يم خدايه شکر
آيينې راکوي زيرى ياره ته يې
شکر شکر په تا شکر زما مينې
قدم ته يې، مزل ته يې لاره ته يې
شکر شکر، زما رنځه زما درده
طبيب ته يې، دوا ته يې، چاره ته يې
شکر شکر، هزار شکر، چې خرڅېږم
بازار ته يې، مشتري دلداره ته يې
شکر شکر، چې د تا په صورت راغلم
ته آيت يې سوره او سي سپاره ته يې

شکر شکر، چې دا مينه آتشي ده
ړنګ چې سوزي، سوزېدو له پاره ته يې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه غم په ورکېدو و، خو لا ډېر شو
چې د شونډو جام دې ما باندې نسکور شو
که دوزخ کې د کوثر ساقي په لاس کې
دوزخي د عشق ته جام و چې سور اور شو
واړه وینه شوه خپره شوه زما ځان کې
زه پردی شومه له ځانه د تا کور شو
هر یو گوټ مې د وجود په اناالحق دی
یو آواز مې پاتې شوی جانان نور شو
ای ساقي چې څوک له "زه" او "ته" پاکېږي
څه مؤمن شو که کافر او که بل لور شو
په سماع شه ږنگه ځان سره تاوېږه
ساقي شمس دی په هر لورې باندې خور شو

د ډېرو نورو شعرونو په څېر مې دا شعر د حضرت مولانا رح د لاندېني شعر له خیرات او الهام لیکلی:

عشق آمد و شد چو خونم اندر رگ و پوست
تا کرد مرا تهی و پر کرد ز دوست
اجزای وجود من همه دوست گرفت
نامیست ز من بر من و باقی همه اوست

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدایه دا کوم یو مقام شو محبت کې
چې هر جام د زهرو جام شو محبت کې
خپلې مینې ته له مینې نه انکار کړم
چې پښتو سره مې ګام شو محبت کې
لکه شمعه ټوله شپه ورته سوزېږو
په سحر ورته ناکام شو محبت کې
د خِرد تنُور کې زړه له ازل پوخ و
څنګه هسې په څه خام شو محبت کې
دهندوانو عبادت شوې زما مینې
څه عبث عبث انجام شو محبت کې
په شیبه د خیال له دامه وتی نه شم
جوړ له زلفو دام په دام شو محبت کې

ړنګه ټول عمر یې لوظ د وفا وکړ
په یو "نه" واړه تمام شو محبت کې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا تر څو چې مې آزار کړې زه آزار ښه
ای سلطان د مينې تا سره هر کار ښه

زما سر، د تا په در، د تا ذبيح يم
ستا چاړه زما په غاړه په وار وار ښه

ته مې مات کړه، ته مې مات کړه، ته مې مات کړه
خو زه مات شمه د زلفو په انبار ښه

سوچ کافر دې شم چې پورته به زه گورم
لاس ور واچوه گرېوان مې کړه تار تار ښه

معشوقې چې يزيد خويه نه وي څنگه
په خنجر به په زړگي کوي گزار ښه

نو ای ړنگه چې په عشق کې گرفتار شوې
بيا په چغو په کوکار لکه ستار ښه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا د سترګو په لار تللی یمه
د ژوند له هرې لار وتلی یمه
ذره ذره، قطره قطره مستي یم
ډکه پیاله یمه خو غلی یمه
تریخ مې د زړه خوږه خندا پټوي
د چا تسل ته مسېدلی یمه
ساقي په خپله لاس په لاس کړمه زه
یوسف یم خپلو مې پلورلی یمه
څاڅکی د او ښکو د بانړو په څوکو
وس وس له سترګو پرېوتلی یمه
د لاس د کرښو د دروغو تفسیر
هر غم وهلي ته ښاغلی یمه
چې مې د غم کیسې خلاصی نه لري
مستو په شونډو نازولی یمه

پرخه د ګل په مخ یم ساه نه لرم
زه د هجران هوا وهلی یمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ذره که د هستۍ کې نه وې!
ته جلا، ستا هستي جلا جلا ده ؟
بیا ته مکان لرې او حد لرې ته
ته بیل او بېله خدایي دا ستا ده!
غبږ شو انسانه ځان ته وپېژنه!
یو وزر عرش دی ستا بل منتها ده
نه، نه ته زه او نه زه ته شته په کې
ورک یو یو بل کې دا هم معما ده
ته زما روح یې ته له خاورو نه یې!
تشه شپېلۍ یې دا هوا زما ده
بیل یې له اره او هم بیل نه یې ته
راشه خپل ار ته چې زما اروا ده
ما ته د عقل په ټېو را نه شې
مینه دل دل ده مینه رهنما ده

تر څو په مینه د ساقي نه شې ړنګ
سمندر وچه لویه کربلا ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېنې نه بېزار مه شه، هر څو که دل آزاره وي
کوم سکاره چې نه سوځي هغه سکاره بېکاره وي
نه سوزي چې شمعې ته لمنې ته يې نه رسي
دا د عشق لمنه ده منصور کله بې داره وي
پورته کړه لاسونه آفتونه په ډلو غواړه
غواړي چې راحت زاهد هغه غريب له ډاره وي
چا وفا ليدلې ده له چانه چې حسينه وي؟
حسن ته جفا ښايه جفا دې صد هزاره وي

ړنګه زړه تسل ته د پتنګ غوندې لمبې په کار
څو چې پتنګ نه سوزي له حسنه ناقراره وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا مې د زړه په کنډو تېره نه شوې
يوه خپه وې خو مې هېره نه شوې
څوک به دې څنگه له زړه وباسي چې
په کوم ټوټه د زړه چاپېره نه شوې
دومره دې زړه فکر نادان کړو زما
ورته ځندئ شوې خو ته وېره نه شوې
د هر يهود، هندو مؤمن مينه يې
هغه احد په شمېر کې ډېره نه شوې

د رنگ جانان يو او "خلق" بل دی
څوک د ثاني او د چا پېره نه شوې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې!

سترگې او په سترگو کې لېمه پرخې
سترگې او په سترگو کې بانړه پرخې
سترگې او په سترگو کې ليده پرخې
سترگې او په سترگو کې اوبه پرخې
پرخې! زما مينې زما زړه پرخې

گل د گل لېمو باندې شبنم پرخې
زړه د گل په روح د گل کې هم پرخې
تانده گل په سترگو کې يې نم پرخې
رگ د گل په رگ کې ساه يې تم پرخې
سترگې د نرگس په کې ويده پرخې
پرخې! زما مينې زما زړه پرخې

جام او په شنه زړه د جام کې سره پرخې
سترگې جام کړه جام سره راځه پرخې
يوسه هوش بې هوشه کړه مېلمه پرخې
پورته کړه دا زلفې او پرده پرخې
شور په مړو گد کړه له کاته پرخې
پرخې زما مينې زما زړه پرخې ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې د آسمان په تندي خال پرخې
پرخې د ازل ساقي جمال پرخې
پرخې آیت پروت په کې کمال پرخې
پرخې مینه مینه کې وصال پرخې
پرخې مینه مینه مینه ته پرخې
پرخې زما مینې زما زړه پرخې

پرخې! د رڼګ پرخې بس زما پرخې
سره د اننګو یې د وفا پرخې
رنګ د ملایکو د حیا پرخې
زما دعا د هر دعا دعا پرخې
پرخې ځوک به ستا ثنا کړي څه پرخې
پرخې زما مینې زما زړه پرخې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

آواز مې د سلګو واوره
راځه چې ځو له دې ښاره

له دې کلي له دې چمن
له دې خلکو له دې وطن
د عشق په لور په دې لاره

په دښتو کې له ګل سره
له شور د کوم بلبل سره
اوسېږو به یو بل سره
زما شه ته زه ستا یاره

لیده به درته جام کړمه
له ستورو به ماښام کړمه
آسمان به ستا په نام کړمه
بند بند به ستا په دام کړمه
هر چاره ستا د زړه چاره

تر تل به دا دنیا نه وي
ستا حسن زما ژړا نه وي
دنیا به مې تر تا نه وي
د زړه به زور په چا نه وي
ستا رنګ به بې پروانه وي
را ! راکه راس دې په ښکاره

په د شعر کې مې داسې تجربه کړې چې په هر بند کې مې یو فرد ور اضافه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځورېدلی په وفا او جفا نه یم
پرواګېر د زهرو هم د دوا نه یم
مینه مخ د لیوني دی ښنګه پټ شه
لا تر څو چې رسوا نه یمه ستا نه یم
که مې پرېږدي په ممبر کې به آواز کړم
زه د عشق امام یم حورو ملا نه یم
هیڅ سجده مې دې منلې خدایه نه شي
که قیام د عشق رکوع اقتدا نه یم
یار د زنې خال ازل کې راښکاره کړ
شېخه زه د دې کعبې یم د تا نه یم
ته یې ولټوه هغې ختو کور کې
زه په خال کې او قسم چې خطا نه یم
که په عشق کې د یار څوک را ته پېغور کړي
رسوا شوی یم په عشق کې، په غلا نه یم
چې د شمعې لمن اوښکونه جوړېږي
لا تر څو چې لمبه نه یم رڼا نه یم
توره بخته تورو زلفو نه دې ځار شم
څو چې خیال کې یار لرم نیمخوا نه یم
کله ګل کې کله پرخه کله خار کې
ښنګه وایې به چې زه هویدا نه یم
ږنګ د ښکلو لمن څکه پرېښوی نه شي
رنګ د عشق یمه له حسن جلا نه یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاره !

چې د خدای په صورت دروند در ته ولاړ وي
د ژوندون د بندو لارو په سر لار وي
هېڅ ثاني يې په بشر په ملک نه شته
خدايه څومره خوږ صورت د چا د پلار وي
چې د خدای په کور هم نه اوري ستا غږ څوک
سم له چا سره د پلار کوکار کوکار وي
يا دې پرېږدي هر يو څوک په ناخوالی کې
چې ته ګل شې هر ستم ته لکه خار وي
که په خپله، خپله پښه په چاړه پرې کړې
هر شاهين ته ټېټ ايښی تريخ ستار وي

ړنګه کله که اغيار غشي ته سم شوې
همدې پلار به دې سر ايښی په هر دار وي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د یادونو سیلۍ، مړي ته ژوند ورکوي
ته چې را یاده شوې زه، له قبر پاڅېدمه
سجده مې تا ته وکړه خو کافر نه شومه زه
کافر به هلته شم چې ستا له در پاڅېدمه
ستا مې حلال دي په ما، ستا میخانه کعبه ده
مؤمن له جامه شومه چې سحر پاڅېدمه
ته لکه ګل او پرخه سره شوي په دې پوهېږم
چې بیګانې شې ته بیا له نظر پاڅېمدمه
چرته تا نه لټوم نږدې شارګ نه اوسې
ستا لټوو ته مګر په مکر پاڅېدمه

زه رنګ جامونه شمېرم تسبیح ریا نه منم
چې د زاهد له لومې په هنر پاڅېدمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډ نظر مې چې د مست نظر په لور شو
پښتنې ساقي د سترګو جام نسکور شو
سره شراب د اننګو په سرو خواره شول
تعصب نه يې د زنې خال رنګ تور شو
سپينه خوله يې د ښيښو په رپېدا شوه
لکه جام په جام لګېږي داسې شور شو
د باڼو غشي يې سم کړل خپل ګرېوان ته
په تندي يې زما د بخت د کرښو کور شو
په يو يو يې زلفې راغلې چې تسل کا
خپل ښايست چې ښايستې له پېغور شو

ړنګه رنګ که نازک خيال په کاغذو کې
د حميد د غزل زړه که پرې ټکور شو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو چې دې سترګې را په یادې نه شي
ستا خاطرې مې ټولې هېرې کړلې
هغه کوڅو باندې نور نه ګرځمه
چې جنازې د عشق مې تېرې کړلې
اوس مې زړګی او تسل وران دي سره
نور په پرهر مې لمبې پورې کړلې
خو بې پښتو اوښکې مې سترګو کې شي
سترګو چې ستا کوڅو ته لورې کړلې

رڼګه هېرېږي نه د تللو مینه
برخو که څه هم نورې نورې کړلې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوله – PEACE – صلح

سرونه لاړل، افســـوس، موخه را ته سوله نه وه
په دين راگير ول خو مطلب يې چا ته ســــوله نه وه

چاړې مې لاس کې د ملا د مفتي ســـرې ليدلي
په مدرسه کې په مسجد کې پا ته ســـوله نه وه

خدای وايي. خپل قرآن کې "خير دی، سوله خير دی" که نه ؟
که ته مؤمن يې، ستا نه ولې ما ته ســـوله نه وه

عجب تفسير د دين تـــور مخي راښوولی را ته
دوزخ کې سوله، د جنت و خوا ته ســوله نه وه

د دين د ننگ د ناموس ټولې تنې دوی شـــلولې
د چا چې مخ ته قرآن پټه شاته ســـوله نه وه

ړنگه مانا د اسلام ســـــولې نه تخمه اخستې
الله ته خير و، منافق ملا ته ســوله نه وه

د ټولنې په هره ډله کې ښه او بد شته هغه که ډاکټر، انجنير، ملا او يا بله وي....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سپينه خوله سره، د زړګي بړاس دی
خيرې ګرېوان کې دې د زلفو لاس دی
ګوندې له سترګو دې لويدلی يمه
زړه مې ډکېږي دا د څه وسواس دی
سپو ته د در دې چې ښاغلی وايم
ناځوانې مينې ستا د مينې پاس دی
زړه مې چې چوي د تا د خال په کتو
د سپينې خولې خوا کې دې ناشناس دی

ګلان سپرلی ويني خزان وويني
د رنګ د مينې ګل خزان ته ناس دی

ناس = ناست

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوزه شمعې لږ په ورو وسوزه
زما د ساه سره په تلو وسوزه
د وفا زمکې لا خړوبې نه دي
د زړه د وينو تر راتلو وسوزه
لا مې يو څو سلګۍ په لار پاتې دي
هغو سلګو ته په کتو وسوزه
سترګې مې لار ويني د چا د راتلو
پتې به شي تر څو شېبو وسوزه
چې جنازې د ارمانو خاورې شي
زما په مزار په جنازو وسوزه

د رنګ دا وران جهان تيارې خوښوي
پاتې رڼا هم په تيارو وسوزه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کېږي چې خال سره دي خال شمه
ستا د تورو زلفو جال کې جال شمه

سره د اننگو سره دې سور شمه
سپین جبین د وړانگو سره نور شمه
شونډو خوږو میو کې بې حال شمه

ته د شاهیني نظر په پنجو کې
تم زړگی مې مرگ لره په منډو کړې
ستا اعجازي خوی لره کمال شمه

ساه دې شم رگونو کې دې واوسم
روح شمه په زړونو کې دې واوسم
نوې مانا جوړه د وصال شمه

مینې ته دې مینه زه هینداره کړم
پل ته دې لیمه خپاره په لاره کړم
وریځ شمه سپوږمۍ مخ ته دې شال شمه

پرخه شه شبگیر وهلی تانده کړه
څوک چې مسیحا وژلی تانده کړه
خاورې رنگ یم تا سره به لال شمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته نه وې، د ساقي په پیمانه کې پاته څه دي
ستا د سترګو درناوی و، موږ وېل خواږه ترخه دي
هر پرهر مو په سینه کې ستا مسکا باندې مسکی و
اوس د سترګو باڼه غشي په لیدو راته پراته دي
دا مې اوښکو سمندر کې سره لیده که سره لالونه
یا دې خیال سترګو ته بر شو او لمبه لمبه لمبه دي

تخیل کې مې ستا کور و، ته وې ستا د مینې شور و
مرور اوس څو یادونه مې په زړه خواره واره دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سترګونه مې ولوېدې د اوښکو په کاروان کې
ای عشقه پاتې راغلې د وختونو په ګریوان کې
ارمانه خاورې خاورې شوې ځوانی سره مې سم
د زړه سره د عقل د جګړو په سره میدان کې
دا عمر څومره لنډ و له یو خال تر بله خاله
د شونډو له یو ګوټه تیر شو چاه زنخدان کې
لا ما یې زولنې د زلفونه نه وې ماتې کړې
لا پاتې مې دي شونډې د دوه سترګو په ارمان کې

ای رنګه بختورو ته به مینه ور رسېږې
ډېر خاورې شول په در او په کوڅه د خپل جانان کې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دښنه کې او په مینه کې برباد
څه بېوځله د آدم دغه اولاد
بسمل شوی په باڼو او هم له غشو
نه له یاره نه اغیاره ځینې ښاد
هېڅ قرار یې په جنت په زمکه نه شو
نه د اور طاقت لري او نه د باد
له هېڅ چا یې ارمانونه پوره نه شول
په مسجد په میخانه کې نامراد
چې مجنون غوندې په دښتو پسې گرځي
مینه ورکه ده له کلیو او بلاد

مگر دا ذرې ذرې زما د رڼگ زړه
کومه ترکه مسیح خویه کړې آباد

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخې ته!

پر اننګو د بېلتانه د تیرو لمر پرخه وي
شوګیر وهلي ګل پر مخ پرته سحر پرخه وي
د لیوني د مات مات جام په هر ذره کې ښکاري
آیینه رویه په هاله کې هم قمر پرخه وي
نرګس د غم زنګون ته سترګې ټیټې ځکه ګوري
د سویو سویو اسویلو په زړه اثر پرخه وي
چې مینا تشه شي پیالې تشې شي هلته سترګې
د ساقي جام شي پیمانو ته دا هنر پرخه وي
منصوري مینه غواړي دا د موسی کلی نه دی
د طور لمبو کې د جانان سوی نظر پرخه وي

د ړنګ غزل ته غزال سترګو نه رانجه ټولوي
چې د رنځور تخیل سترګو یې پرهر پرخه وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت شیطان

دین وایو دین وایو ایمان وایو
د وخت شیطان ته مسلمان وایو
که څوک اوزې ته هم پټکی واغوندي
ورته ملا شیخ القرآن وایو
شېخه زما او ستا په دې ورانه ده
موږ مینه ناکو ته انسان وایو
قرآن نازل شو انسانانو لره
بې انسانیتو ته شیطان وایو
راشه تفسیر په میخانه کې وکړه
"یس" ته مې "طه" ته خوان وایو
سجدې کوو خو جانان زړه کې ساتو
تور حجروالو ته نادان وایو
خپل لباسي ایمان ته اور بلوه
ځان ته پتنګ د ستر سبحان وایو

رنګه اوچت که جام د میني په نوم
ساقي ته مونږه لامکان وایو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریغا

د ویده باز نه وخت کارغه جوړوي
له مړ زمري تپوس خواږه جوړوي
خطا د وخت نه ده رقیب چې زموږ
ځلانده ستورو نه سکاره جوړوي
بیا بیا چې سر وهي مرغه په قفس
الوت یې هیر دی نور ترې څه جوړوي
هغه چې خیل سره خپل نه الوځي
د ښکارې تور غشي ته سره جوړوي

رنګه د هغه مړي لمونځ مه کوه
چې د شخصیت مړی یې کړه جوړوي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليوني خواله!

کله ماغزه مې ليوني شي او رښتيا ووايي
شيخه ! ستا فکر او ستا لارې ته خطا ووايي
ډېر حقيقت په خلايق کې شته چې اور لږوي
جنت به خوږ وي څوک به تريخ د دې دنيا ووايي
که آدم ګرځېده جنت کې نو شيطان څه کول؟
يا غريب جوړ و دې خطا ته څوک به دا ووايي
څه که آدم ګناه ګناه وه او دنيا ته راتلو
څوک به ګناه د ټول انسان او دا سزا ووايي
بلا مخلوق په ضعيف فکر چې خالق ورکړی
کافر شو، څوک به د ده چا ته ادعا ووايي
قرآن ازل کې ليکل شوی، چې فرعون کافر دی
په برخه تور فرعون به څنګه ښه وينا ووايي
منم چې راغلو ټول دنيا ته، نو دا شور په څه دی
په څه ګناه انسان کړېږي، دا تر چا ووايي
څوک ډوډۍ نه لري، څوک پلار او څوک وره جونګړه
څوک به دې هومره لوی آفت کې د سبا ووايي
يو خوانه وايې چې "ضعيف دی انسان"، ما جوړ کړی
بيا وايې سوزم يې که کفر ناسزا ووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

...خدايه ! شيطان ته هم دا وس د سجدې تا ورنه کړو
څوک به نو چا ته د دا هسې رنګ وبا ووايي
خدايه موږ لوبه يو او ته په مونږه لوبې کوې
په دې شطرنج کې به څوک څه ځانته پاچا ووايي
انسانه واوره جام که پورته پاتې مه غږېږه
ګرانې د هوش کيسې دي دا را ته مينا ووايي

خدايه ! دا نه وايم چې تا سره دعوا لرمه
خو داسې "ړنګ" ته ليونی زړه نن سبا ووايي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که قسم کوم چې هېره شوې، دروغ دی
یوه سېلۍ وې سحر تېره شوې، دروغ دی
دا دروغ دي چې ژوندو کې شمېرل کېږم
تللې ساه یې بېله نوره شوې، دروغ دی
بې له تا مې تخیل کې نور څه نه شته
لنډه غېږه وې چاپېره شوې، دروغ دی
په لومړي نظر کې مینه هر څه سوزي
د هجران په لمبو ډېره شوې، دروغ دی

که ته رنګ ته وایې صبر شوم له تا نه
پرخې ته په دې مخ توره شوې، دروغ دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاهده تاسره مې ورانه نه ده
خو د تا لاره په ما گرانه نه ده
ته د جنت له پاره سر ټکوې
ما ته جنت تشه پيمانه نه ده
د تا ايمان په کلمو تړلی
ما ته ايمان کفر ځولانه نه ده
ته له شيطان ډارېږې ځان پټوې
زما سينه خامه بتخانه نه ده
دلته د "زه" او "ته" مانا يوه ده
دلته جانان څوک، څوک جانانه نه ده
دلته حساب او راکړه ورکړه نه شته
دلته څوک وران او څوک خزانه نه ده
دلته د حورو کيسې خوند نه لري
دلته بې مينې هيڅ افسانه نه ده
دلته خالق او د مخلوق خبرې
مينه ده مينه بله پانه نه ده

زاهده ږنگ درسره نه شو پخلا
چې دې جرگه په کوم ميخانه نه ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانه !

ومره ومره ومره، ته پیدا يې دې مرګو لره
څو چې ته ویده يې سر د غوڅ شه دې پردو لره
ومره ومره ومره، غلامي په ژوند کې نه راځي
ننګ دی یو پښتون ته، دغه ژوند د تا پلرو لره
ومره ومره ومره، چې پردی او خپل لیدی نه شې
خپل ته کافر وايي او کافر ګڼې سجدو لره
ومره ومره ومره، چې د تا غوندې پښتون نه وي
وژني چې پښتون پنجاب ناولو ارادو لره
ومره ومره ومره ستا د ننګ تاریخ به پاتې شي
ټیټ به پاچا خان ګوري جناح به وي شملو لره

ومره ومره ومره ړنګه ځان په کې حساب نه کړې
کوم پښتون چې نه ګڼي خپل ځان ایمان پښتو لره

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځني خدايږو څه بلا اخستي
زمونږه دين د ځان دنيا اخستي
هلکه ! کښېنه د سرکوزي زويه
ګناه د چا کله بل چا اخستي
ځان پسې خېټه حامله ګرځوي
زما د کاسو سکڼک هم تا اخستي
په نه خبره مې دوزخ ته لېږي
جنت ګنجی واړه ملا اخستي
هلاک هلاک دي شي دا حورو پسې
د خوټو غم د خپل سبا اخستي
تور اوراغان او د کوترو جامې
تاندو فکرونو ترې وبا اخستي
بې خپلواکی دين څوک ساتلی نه شي
غسل يې نه شته استنجا اخستي
اوس د ملا نه لوی بلا جوړ شوی
د مال دولت کومې خندا اخستي
هو، عالمان بېل ملايان بيل دي
عالمان هم دوی په يغما اخستي

دا عاشقان د حورو څومره ډېر شول
ړنګه خدا هير دی ټول جما اخستي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمعه وم تا ته ویلېدم ته نه وې
د تا له پاره سوزېدم ته نه وې
ته نه وې ستوري ول سپوږمۍ وه شپه وه
مات مات ستار وم غږېدم ته نه وې
خاموشه زړه د شپو کې سوړ اسوېلی
لکه لوظونه ماتېدم ته نه وې
سیلۍ وهلې پاڼې، پاڼې پاڼې
د ژوند له ښاخه بېلېدم ته نه وې
ته نه وې داسې لکه ساه چې نه وي
یوه جنازه وم تېرېدم ته نه وې

د تا د مینې مړی وخت سوزوو
زه رنګ یوازې ژړېدم ته نه وې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې ساه یو، بیا راتللی نه شو
نه یو کېدی او بېلېدلی نه شو
ټوله خبر یو د وصال هم نه ده
ساه یو بې تنه اوسېدلی نه شو
څه دي چې تا له څه ویلو ساتي
څه ما، او دا چا ته ویلی نه شو
یا زه مجنون نه شوم د تا مینه کې
یا ته لیلا، چې رسېدلی نه شو

له ساه بېل وسوو لکه کب تپانده
ړنګ قسمتونه سمېدلی نه شو
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچه چینه کې مات منګی هم ستا مین غوندې و
د ځنار لاندې پروت بنګړی هم ستا مین غوندې و
چې د بېلتون سره دې څه زموږ په کلي وشول
خزان خزان شو دا سپرلی هم ستا مین غوندې و
غاټول په زړه کې داغ د تا د تورو سترګو ساتي
که مړ په دښتو کې شپونکی هم ستا مین غوندې و
اوس دلته شپه شي بیا د شپې پسې شپه بله راځي
ګوندې چې زیړ لمر سبانی هم ستا مین غوندې و
په تا مین دلته څوک نه دي پوهېږې به نه
د شمعې زړه کې تور لوګی هم ستا مین غوندې و

چې هومره ډېر دي عاشقان ستا رنګ به څه ووایي
خو واوره یو بل لیونی هم ستا مین غوندې و

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مریه!

غلام پښتونه ! ته د دین مه وایه
بې خپلواکۍ بل ته آیین مه وایه
څو د مغل وارث پنجاب بندي یې
پښتونه ړوند شې فلسطین مه وایه
لا دې په غرو کې اوراغان اوسېږي
ټپوسه ځان ته لا شاهین مه وایه
له بنگالي دې هم زده کړې نه ده
ځانته بچی د ستر پکتین مه وایه
ژبه دې مړه شوه تاریخونه مړه شول
وېنښ شه گمان ته دې یقین مه وایه

د آزادۍ څپې که نه کړي غورځنگ
خاشکی دی، ړنگ ته اباسین مه وایه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مې کهول دی او رذیل دی را ته پیل دی
که پردی دی اسرافیل دی هم رذیل دی
د ښځنتن هنداري سپينې وي سپېڅلې
دا په کومو آيينو کې خدای موندل دی
حقيقت مو خپلو ګټو پورې ښکاري
پاتې هر څه تش خبرې قال و قيل دی
څو اړيکو ته مړوند او مټ مات نه کړو
د ناخوالو د هر دام مو دا دليل دی
د دلدل وزرې نه غواړي نه وحيه
يو قدم د نفس په سپيو اېښودل دی

ړنګه څه به وايي خدای هغه مَلکْ ته
چې ويل يې انسان ستر دی او جميل دی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون به بیا پیدا شي، بیا به ستر افغان پیدا شي
که په مسجد که مدرسه کې بیا انسان پیدا شي
جنت ملا وايي جوړ شوی مسلمان لره دی
افسوس انسان نن ځينې ځينې مسلمان پیدا شي
هغه تعبیر هغه تفسیر د دین چا کړی را ته
چې نه په عقل نه منطق نه په قرآن پیدا شي
دا ځنې ځنې هومره ځان په ړیرو ستر وګڼي
ګوندې ویښته نه فلسفه د دین ایمان پیدا شي
خدایه یو بل آدم پیدا کړه او حوا پیدا کړه
چې د قرآن وړ نوی فکر او زمان پیدا شي

مسلماني که په وژو د انسانیت خپرېږي
ړنګ دې سبا کافر اوچت شي او حیوان پیدا شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په دې ښار کې کعبې ډېرې دي خو خدای نه شته
ډېر دي چې طواف کوي خو يو په کې سړی نه شته
هر چا ته چې گورمه صليب لري او بت لري
غواړي سپينې حورې خو آدم په کې بچی نه شته
ډېرې اوږدې ږيرې دلته ځان د خدای له ذات گڼي
ورک ساده انسان دی قرآن هغه پخوانی نه شته
دا کوڅې کافرې دي که زه په کې کافر يمه
ټول په کې بدل ښکاري خو يو په کې پردی نه شته
دلته زنځيرونو کې نفسونه انسانان تړي
دلته آزادی گناه د سر سړي پټکی نه شته

حال مو د بېزو دی د آدم پسې خپل کهول تړو
ړنگه سپينو سترگو کې دې کسی بېگانی نه شته
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو فلسفي فکر او بحث مې په مثنوي راغونډ کړی، هر څوک به یې د خپل فکري ژورې تر کچې درک کړي:

سترګې تر سترګو وي ليدل بدل وي
د چا د خره پېښه، عرش د چا مزل وي
غنم چې ټول دا شر او شور له ده دی
چا ته کوثر چا ته سور اور له ده دی
چيرته يو رند يو ليونی ګرځېدو
موتی غنم ورسره ولوېدو
پېيل هغه غنم يوه يوه دانه
د بېل فکرونو په ښارو او بانډه
الله يې وپېيو عيسی او بودا
هو يو بشر خو بېلا بيل يې مولا
هر څوک د خپل خدای په سجده پرېوتل
نور خدايان يې په لمبو سوزول
غنم هغه ول پېيل شوي بيل ول
په بېل فکرونو ليدل شوي بېل ول
ګنې غنم هغه چې لوږه مړه کړي
که کوم خباز ورنه ډوډی پخه کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا هغه امیل شلولی ولو
اصلي معشوق په يې ليدلی ولو
سترگې پیدا شي تش په مینه باندې
مومن کافر نه شي بېل وینه باندې

ړنگه هر بند شلوو ته مینه غواړي
سترگې یې وشي ځوک چې مینه پالي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپېلی زوږ/195

وطنه!

مړو ته وژاړم که ستا په پرهرو وطنه
کلی دي واړه ډک د مړو هدیرو وطنه
په وینو وینو لمبېــــــــــدلی جنازو وطنه

په هر کاله کې غم دی غم دی هره سترګه نم ده
هره مور کونډه ده هر خور ناسته د ورور په غم ده
د آه و چغو د کوکار د اسوېلو وطنه

د پلار د مړي که د خور یا ورور لیدو باندې شو
یو مو خبش نه وي چې د بل زنې ترړو باندې شو
زما د سرو سترګو د بې کسو بې اسرو وطنه

په اوړنې کې ماشوم ژاړې مور ته مور یې مړه ده
په یخ په لوږه په کوڅو کې چېرته خور یې مړه ده
ای د یتیمو د یسیرو بې پلرو وطنه

پلاره بیا راشه نه جامې بیا نه ډوډۍ غواړمه
نه مې شلېدلې څپلۍ جوړې نه والۍ غواړمه
ای د یو پلار لرلو مور د ارمانو وطنه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...گوندي ای خدایه ته مو نه اورې او نه مو وینې
له آسمانونو تا ته نه ښکاري زموږ دا وینې
سوزه په اور کې د نړۍ د دوزخو وطنه

د خدای په نوم وطنه خرڅ شوې او لمبې لمبې شوې
لیلام لیلام شوې د سیاسي دلال د پښې پښې شوې
رنګ یې په خپله شرمولی په شرمو وطنه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژاړو د مړو سر ته، ګونډې که بیا ژوندي شي
پرېږدي لمن د پردو، بېرته د قام سرې شي
بلا نوموونه غټ غټ څه ابدالي څه غلځي
چې د پښتو خبره شي، نو پښتانه پردي شي
ژبه يې هېره، تاريخ، خپل په اردو زده کوي
چې له الف نه پورته زده کړي پکتين فارسي شي
جرګې مو لاړې لاړې، سرې مو مړه کړه خلکو
ژبه مو کفر شوله، جهاد په موږ صحي شي
مشران هغه چې ساتي د سر په بيه ولس
نه مو هغه مشر چې تور پنجابي ته «جي» شي
زما د کفر فتوا ورکړه چې ما مؤمن کړ
د سومنات له مکتب زما جلاد قاضي شي

رنګه څندی دې نه کړي، له خوب يې مه پاڅوه
آزاده فکر ته نن، راندہ، ګونګي مفتي شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څوک ځنګل کې بودا کېږي کله
هر سوړی غارې حرا کېږي کله
مظهر د خدای په هر ذره کې شته، خو
هر لیده داسې بینا کېږی کله
خواله له خدای سره مَلک نه غواړي
څوک وایی هر څوک موسی کېږی کله؟
بلا عالم له کعبې وګرځېدو
تیره کې لوی خدای پیدا کېږي کله

ړنګه د خدای کور هومره لرې نه و
خو ګمراه خپله بومیا کېږي کله

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ړوند ولس ای خدایه
خپلواکۍ سترګې بینا کړې
د افغان په نوم یې لږ څه
ټیټ سرونه هم جلا کړې
چې به زغرده پښتانه شي
یو افغان ته یې ګویا کړې
د دیورند د شرم کرښه
ورکه ورکه له دنیا کړې
تفکر مو خوشال خان او
هر قائد مو خان پاچا کړې
د افغان په ننګ مو یو یا
دا غلام پښتون تبا کړې

نور که نه منې د ړنګ څه
مستجاب یې دا دعا کړې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دلته سپي يو، نو جنت کې به انسان څنګه شو؟
نه، تا انسان کړو خو ای خدايه چې شيطان څنګه شو؟
موږ د بيزو له نسله نه يو، د آدم بچي يو
د وخت هنداره کې چې ګورو نو حيوان څنګه شو؟
ما ته ملا وايي مرئ د خپل د ورور غوڅه کړه
داسې وارث د انبياء پسې روان څنګه شو؟
خدايه ! د تا پوهه يې دين او په شيطان وېشلې
کفر آسمان ته خېژي، د سنګ دوران څنګه شو؟
غليم وطن وايي لومړی دی، بيا دِ دين خبره
موږ د چړيانو د دې ورور سره اخوان څنګه شو؟

ړنګه سياسي شو، يرغمل شو دين، چړيانو سره
ايمان لرو خو چې دا هسې مسلمان څنګه شو؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پېښور وايي افغان ته پښتون
غدار يادېږي پاکستان ته پښتون
هو، هېڅ پښتون پاکستان نه شي منی
ژمن وي تش ستر افغانستان ته پښتون
د غلامۍ له کړۍ ستړی ستړی
وايي د خان په پل روان ته پښتون.........(پاچا خان بابا)
بګهتي د ماتو زولنو آواز دی .... (اکبر خان بګهتي)
غدار ويی نه شي جانان ته پښتون
چې د خوشال اذان ته کفر وايي
وايي غدار داسې انسان ته پښتون

ړنګه لمبې د آزادۍ بله وه
غواړه دې دين داسې قرآن ته پښتون
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره خوشبخته دي هغوی چې ستا په لار پراته دي
لکه سوالګر شړلي تا خو انتظار پراته دي
د تا لوظونو ته یوسف تعبیر کولی نه شي
د ګل لیدو ته د شبنم غوندې په خار پراته دي
کسوف د هجر په آسمان کې د وصال تم شوی
کلونه دې شپه کې په تمه د سهار پراته دي
هغه څنار خزان خزان شو، هغه سیند نه شته دی
ړندې شوې سترګې چې راتلو ته د ریبار پراته دي
د عاشقانو ځواني خاورې شوې ایرې پاتې شوې
هلته چې نښې دې د پل په زړه قطار پراته دي

د ړنګ وفا درته غاټول په هدیرو جوړوي
که دې ګذر شو نیمه خوا یې په مزار پراته دي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر زما د پښتنو د یو کېدلو نه ده
د لر او بر تر منځ دیوال د ماتولو نه ده
خبره دا ده چې خبر مو له خبر اوښتې
پښتو مې مړه ده، څه که تا ته د منلو نه ده
په نسب نه ده ګنې زه هم د ابدال بچی یم
پښتو، پښتو غواړي د شعر د ویلو نه ده
نه ما کابل کې توره کړې د افغان په صفت
د پېښوري پښتون خبر هم د کولو نه ده
که پښتانه شو نو دا کرخې مرخې څه دي راته
دا کیسه ورانه ده همدلته د زغملو نه ده

زه د خوشال ارمان په زړه د اتفاق نه ساتم
کوم دی پښتون ؟ ړنګه دا لار نور د کتلو نه ده

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل دې په بشر باندې د سرو سپینو غوټچه ښکاري
لږ چې ته مسکۍ شې، شونډې ستا د ګل سینه ښکاري
زلفې چې پرې ولوېږي سلګو سره په نښتو شي
زما د خیال په بڼ کې د عدن سره وږمه ښکاري
غږ د اسوېلو دې تخیل باندې وریږي، آه
یا د کوم شپونکي د سوي زړه سوې نغمه ښکاري
ما باندې نازیږي که لېمه یې درانه شوي دي
"پرخه" په رڼه سترګه کې هم ویده ویده ښکاري
هر ګل ناوې ناوې دی که نن سپرلی ودېږي ټول
یا دې سور سالو کې اننګي سترګې لېمه ښکاري
بخته ! وه کمبخته! تا له "پرخې" نه جلا کړمه
تانده تانده ګل وم، سکاره اور سوې لمبه ښکاري

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا پسې روان شو څوک په سمه دی ؟
چا سره مسکی شو څوک بې غمه دی ؟
څوک د ځان په غم دی څوک د چا په غم
دلته ګریوان نه شته چې بې نمه دی
څوک د چا د رنګ، ژبې، ایمان سره
هیڅ باندې جوړ نه دی او دښمنه دی
چا ته د چا ظلم او تېری وژاړم
خدایږو زړه د هیڅ چا نه په تمه دی
هغه ته ایمان تېروم کفر شوم
خر خو د انسان په صورت جَمعه دی

خون د رنګ وریا دی که یې مړ کړي څوک
خدایږو زړه مې تنګ له دې وطنه دی
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاري ساقي ستا په پیمــانه کې خدای
څوک وايي چې نه شته میخانه کې خدای

"یا حـــی" و "یا هـــــــــو" وايي بادې دلته
جام د "طه" اور د بتــــــخانه کې خدای
خونـــد د عشق هوښیارو که د میٖ ولید
گـــــوري به هر در هر آستانه کې خدای
عقل بانــــــــدې سور دي لیوني د عشق
شور د لیـــــــــونو په ځولانه کې خدای
بې له میو ړوند شم په میٖ وینمـــــــــه
زه هره ذره هره دانه کې خـــــــــدای
چېرته جنت چېرته د ساقي لمـــــــــن
هلته حور په دغه ویرانه کې خـــــدای

رنگ شه ړنگه مســـــــــتو لیونو په رنگ
نه ښکاري په پاتې افسانه کـــــــې خدای
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیوني خدای!

وړی مې عشق فکر، بې شعور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

قیس ته دی په مینه کې مجنون صفت
خاورې پرتې لارو کې زبون صفت
وسوو مې عزت د مینې طور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

عشق کې "زه" ویل "زما" ویل کفر
هجر کي ګیله سر ټکول کفر
زه د اسماعیل په وینو سور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

ستا رضا ده، ما ته کتل نه شته دی
یَو یُو او په منځ کې مو بل نه شته دی
نور یې ستا له نوره زه هم نور شومه
نن چې لیوني باندې مشهور شومه

←

(c) ketabton.com: The Digital Library

...گل دې له رخساره رويباري کوي
حسن دې هندارو کې ياري کوي
تېر دې له جنته او له حور شومه
نن چې ليوني باندې مشهور شومه

اور کې سوزېدل نه دي گران مينه کې
دار ته هم ختل نه دي گران مينه کې
پوه شوم هلته کله چې منصور شومه
نن چې ليوني باندې مشهور شومه

موږ ته جام حلال دا ستا له ميو دی
ذکر کې کمال دا ستا له ميو دی
رنگ وم واړه ته شوم چې مخمور شومه
نن چې ليوني باندې مشهور شومه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

-سترګې-

سترګو کې چې سترګې راته جوړې کړې
پورې کړې لمبې مې په زړه پـــــورې کړې
سترګو کې مسکۍ شې زه پوهېږمـــــــــه
زه چې هم مسکۍ شم کیسې نورې کړې
زه دې تش د سترګو طاقت نه لـــــــرم
ته ورته د زلفو جوړې ســـــــــیورې کړې
ستا د څورولو ادا ښـــــــــــــــــکلې ده
مړ شمه چې سترګې خپـــلې تورې کړې
ستا سترګې فتنه لرې کافـــــــــرې دې
بت شم چې زما په خوا یې لـــورې کړې

دین دنیا او هر څه د رنګ تا نه ځـــــــــار
رنځ د عشق ته سترګې که ټکورې کړې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ستا زلفو د يادونو آسمان جوړ کړو
ستا تصوير ته مې د اوښکو باران جوړ کړو
سمندر د خاطرو دې په څپو شو
نيم بسمله اسوېلو چې توپان جوړ کړو
زړه مې ستا په هېرولو راضي نه شو
که هر څو د وفا لارې تاوان جوړ کړو
دې پښتون مجنون ته مرګ ښه دی مېړو کې
بې وفا که پښتنې نه دوران جوړ کړو
سليم خوله چوپه ساتي چې رسوا نه شي
خو مين غوندې کوم تللي جانان جوړ کړو

ستا د زلفو خوی د ړنګ له رويه نه ځي
که هر څو يې دا شلېدلی ګرېوان جوړ کړو

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروابناد عبدالرؤف قتيل خوږياني بابا ته!

ابدي شي چې د عشق په رنګ انځور شي
مړاوې نه شي که "قتيل" له وخت رنځور شي
د خوشحال پرهر تازه شي چې يې وينم
د بې قدره کهول "قتيل" په وينو سور شي
پښتانو نه مشران هېر وي چې ژوندي وي
پس له مرګه بيا بابا د سترګو نور شي

ړنګه چانه ګيله مه کړه مړ پښتون دی
د دې وخت پښتون زلمي نه نره لور شي
دا شعر مې هغه مهال ليکلی و چې اروابناد قتيل بابا رح په ژوند و.

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بنده وم نه مولا وم، په عدم کې اوسېدم
ځکه زه چې تا پیداکړم په خپل حال وژړېدم
نه وفا وه په دنیاکې، اشنايي وه نه بقا
په هرلاره هر محفل چې ده دنیا وګرځېدم
څوك له ځانه، څوك جانه، څوك آسمانه ژړېدل
ټول په سمه، ټول غلط ول که زه هیڅ نه پوهېدم
څنو ما باندې خندل او څنو ځان سره خندل
زه له دواړو بې پرواوم خو په دواړو څورېدم

دلاله له داغدار زړه نه زه رنګ اوښکې څڅېدم
چې پیدا د صنم غم کړم خو صنم ونه لیدم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته به وشړې ما دلته چې بل در نه شته
څه به دې وران کړم بې گناه مې بل هنر نه شته
که تشومه زه مینا د میو ته پوهیږې
ډارن زاهد سره دې هومره لوی ځگر نه شته
وایه زاهد ته چې سجدې له شیطان ډیرې نه شي
راشه منصور شه د ساقي پروا د سر نه شته
نادانه مه کړه د سرو شونډو له جامونو توبې
گوندې شراب جنت کې نه شته او دلبر نه شته؟

که"ږنگ"په میو ځي دوزخ ته چوپ به پاتې نه شي
چې چا پیدا کړ تاك هغه نه مو خبر نه شته؟

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوره رخسار چې په بنگړو او په مړوند پټوې
ظالمه یاره ته زما نه ژوند پټوې
په یوه مړه سترگه، په نیمه خوله خندا مه کوه!
پرهر پرهر یمه زړگی مې په بند بند پټوې
د سرو بنگړو سره دې سپینې لېچې مه جنگوه
په دې آذان مې د ایمان د زړه پیوند پټوې
تا له به ډېرې اداگانې او نازونه درځي
د دین دنیا متاع د زلفو په کمند پټوې

ما که کافر کړې زه خو ړنگ یمه پروا نه لري
په سرکو شونډو د زاهد د ایمان خوند پټوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي ته يې! باده مينه، زه ميخور يم
له ازله په سماع ځکه په شور يم
گرېوان خيرې له السته تا شړلی
تا جوړ کړی يمه تا لره پېغور يم
تا ويل چې هومره لا ليونی نه يې
زه چې څومره ليونی ومه لا نور يم
هر يو شي لره سجده کړمه چې ته يې
زه په دې ادا اوس تا لره مخ تور يم
ما کعبې کې يې ليدلی بتخانه کې
ما ته مه وايه په دې نه هغه لور يم
ستا آواز د جرس اورمه لمبه شوم
څنگه وايې چې په در د بل کوم کور يم

گوندې نه غواړې چې «ړنگ» ودان شي کله
د الست لمبه ابد پورې به اور يم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الا الله زور مې په شپو لیدلی
عرش مې په خارو په لوېدو لیدلی
ځکه گرځېږم قلندر په شانتې
د زاهد ډار مې په تسبو لیدلی
ما د دوزخ له اوره مه ډاروه
اور مې د شونډو د سکرو لیدلی
د حورو تمو ایمان نه منمه
جنت مې سترگو پښتنو لیدلی
سر مې ټیټېږي نه محراب کې د چا
تندي مې هسک غر د پښتو لیدلی
ای پښتنې ساقي بل جام راکوه
دوزخ جنت څه لیونو لیدلی

ړنگه پښتو سره اسلام مزه کا
چا گل له بوی په بېلېدو لیدلی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی شم، ستومانه شم، رنځور شمه
خیال چې دې د مړو سترګو کې ګیر شمه
ښکارم په هنداره کې وروستۍ سلګۍ
زلفې چې د پرانیځې زهیر شمه
بیا چې نازوې زلفې په ګوتو ته
زه د اسویلو په دام اسیر شمه
یا ګوندې خالونه ږدې په زنه ته
وسوزم سکاره شمه په ویر شمه
ما ته ښکاري سترګو ته لکۍ کوې
خاورې د رانجو چې د تقدیر شمه
پرېوځې څوک بسمل د عزرائیل مخ ته
تللی یاره خیال ته دې ودیر شمه
ړنګ شم نامراده شم شهید شمه
خیاله چې دې ښکار په خوني تیر شمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه د ګلاب يې که غرڅه نظر
طعم د شراب يې که د زړه پرهر
هم ساقي هم مى يې هم مينا يې ته
هوش يې بې هوشي، که جام د شنه کوثر
هر چا ته هر رنګ ښکارې عجه يې
خداى يې هم مخلوق يې زر د نور هنر
عکس يې د هندارې که هنداره يې
حق يې که مجاز عاشقان څه خبر
زړه يې د زړه کور يې او په زړه کې يې
مينې مينې مينې ته شې در بدر

ړنګه چېر ته عشق ته سلام ونه کړې
راشي په زارو نه ځي د زړه له در

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لبناني زاهد او سپی

چېرته لرې په يو غره کې يو سالک و
شپه او ورځ په عبادت د لوی مالک و
استغفار او ډېر اذکار د ده عادت و
هره ورځ به يې روژه او عبادت و
د غره سر ته له آسمان ډوډۍ ورتلله
څه په شپه او څه په ورځ هغه خوړله
يوه ورځې ډوډۍ را نغلله او شپه شوه
ډېر زاهد سترګې په لار و، شپه پخه شوه
وږی ډېر شو نور طاقت ورځنې لاړو
بل څه نه ول هغه غره کې او په شاړو
عبادت يې هلته پاتې شو حيران شو
د ډوډې له پاره کلي ته روان شو
اوسېدلو نصرانی يو غريب هلته
د زاهد ګوندې مړۍ شي نصيب هلته
در يې وواهه او غږ يې کړو صاحبه!
بې اسرې يم وږی تږی مخاطبه ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

....نصرانی چې زوږ سړی او یو یې سپی و
غبږ یې واورېدو چې گوندې کوم سړی و
ویل یې دا دوه ډوډۍ تا نه زما ځار شه
نور څه نه لرم او نه مې کارو بار شته
وِیل یې دا مې بس دی نه غواړمه بل څه
بې له دې نه، تا ته نه لرم ویل څه
چې زاهد ډوډۍ ترلاسه کړه وتلو
سپي غپار کړل گوندې هغه یې خوړلو
سړی وډار شو یوه ډوډۍ یې ورکړه
خو سپي بیا هم په غپارو چغو سر کړه
بېچاره زاهد له بلې هم ورتېر شو
خو د هغه سپي لا قهر پسې ډېر شو
زاهد ووې څومره ته یې بې حیا سپی
داسې نه دی ما لیدلی بل د چا سپی
دوه ډوډۍ وې او ما دواړه بېر ته در کړې
ته لاهم په ما غپېږې او شور سر کړې
د الله له قدرتونو سپی گویا شو
د هغه سره په نطق شو او لگیا شو
ویل یې زه بې حیا نه یم بې حیا ته
ته زاهد یې خو له ما یې ډېر خطا ته
زه په کور د نصراني کې یم لوی شوی
هم په لوږه هم په تږه یم پوی شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

....زه، د ده نصراني كور ساتم، پسونه
خو مې خېټې ته څارم نه نور كورونه
كه هډوكی كله راكړي پرې كړم شكر
او كه وږی مې ساتي نو وكړم صبر
خو يې هيڅ كله درګاه او كور پرېدم نه
د پردو درشل ته كله هم ورځم نه
چې په تا شوه يوه شپه بنده روزي ستا
لاړه هرڅه عبادت او بندګي ستا
لاس دې اوږد شو، يو كافر او ريا كار ته
ستا همدا وه عقيده پرورد ګار ته ؟
اوس دا وايه بې حيا ته يې كه زه يم
زه يم سپی خو لكه تا بې حيا نه يم
چې زاهد دا واړه واورېدل له سپي نه
مرګ يې رزق شو سترګې پټې زندګي نه
هو، څه كم ول د زاهد په واړه كړو كې
چې اثر يې ځكه نه و په سجدو كې
چې څښتن د چا سجدو ته محتاج نه دی
سر په خاورو لګول يې علاج نه دی
هر چې خدای سره دعوا د محبت كړي
هغه خدای يې امتحان په خپل غربت كړي
د زاهد هم په خپل زړه كې دا دعوا وه
چې د خدای سره يې مينه بې همتا وه
...او ګڼل به يې چې ما غوندې څوک نه شته
ګوندې ما كې د خوبانو واړه ښه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند او خوند نه د خالق له پاره تېر دی
په اذکارو شپه او ورځ ورته چاپېر دی
خو الله ته د احسان بدل احسان دی
بې مطلبه محبت خوښ د سبحان دی
عبادت چې څوک د حورو په مقصد کړي
سوداګر دي عبادت نه خوشې بد کړي
د خالق له پاره ښايي سجدې ځکه
چې پيدا دي دا آسمان ورځنې زمکه
د معشوق حسن کې واړه لوی ښتن دی
په ظاهره که يوسف دی رب باطن دی
چې پروا نه د دوزخ او نه جنت کړي
لوی ښتن د هغه کس سره الفت کړي
که دا واړه خلک د خدای ځنې منکر شي
او په بدو ردو سر ملحد کافر شي
هيڅ به کم د لوی ښتن له جلال نه شي
عبادت د انسانانو کمال نه شي
څو چې خدای يې هدايت او په لار نه کړي
که د نوح زوی شي ايمان ته به لار نه کړي
دا چې څوک څه او څوک څه باندې لګيا وي
دا ښتن دی چې د ټولو رهنما وي
نه غرور لري ګناه او نه هم ذکر
دا اسرار د الهی دي وکړه فکر

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپي زوی (کوترى)

له ژونده سترړي يو سپي
له نورو ژويو په تنگ
بل سپي ته داسې ووې
دا څوک دي تل چې کړي جنگ؟
چارې يې موږ غوندې دي
يو يې بدل دی څه رنگ
د سپيو مشر ووې:
ای شله شټ، په خپه لنگ!
چوپ شه ستا خوله ماته شه
ای کوڅه ډبه بدرنگ!
د خدای اشرف مخلوق دي
له ژوند راغلی يې تنگ
دوی ته جنت جوړ شوی
د سپينو حورو پالنگ
دوی ته قرآن راغلی
دوی ستايل شوي هر رنگ
په کوم مجال غږېږي
ژوندی د دوی په قلنگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شه حلالي د سپي زوی
د دوی د درشه ملنګ
خو سپي بیا سپکه وکړه
په ځای کې ودرېدو دنګ
...وِیْل یې جنت ته دا ځي ؟
زه یې له خیاله په ځنګ!
تله به ماته کړمه
له ظلم ډېر یم په تنګ
زه هم جنت ته ځمه
د سپینو حورو ترځنګ
یا دې انسان انسان کړي
یا دې جنت کړي خپل رنګ

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېره توب

مسافر یو، په یوې دښتې باندې شپه شوه
په ورو ورو تیاره خپره، هوا سړه شوه
د لېوانو غږ یې غوږ ته ډار د غلو شو
د پناه ځای ته په ځیر ځیر په کتو شو
یوه کېږدۍ ورته له ورایه ورښکاره شوه
ګوندې هلته به یې یوه شپه ګزاره شوه
په شکرو شو او په لور ورته روان شو
چې مېلمه په دغه دښته د سلطان شو
د نینو بوخڅۍ یې کېښوده په زمکه
په ډېره دروازه یې کړه ټک ټکه
د سړو ښځو وړو غټو جوړ شور شو
خو د ښځې غږ را پورته له دې کور شو
وایه څوک یې په دې شپه په دې تیاره کې
چې ولاړ یې زما د کور به دروازه کې
مسافر ووې سلام دا مې کلام دی
ستا جونګړې ته زما ډېر احترام دی
وه ادې ! که نارینه و ته آواز کړې
او دا نن شپه د حجرې در راته واز کړې
ځواب راغی چې په کور کې مې نر نه شته
دلته ځای د تا د شپې او سحر نه شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

...پردیسي چې اورېدلی غږ د نر و
وې یې دا په پښتنو کې څه جوړ شر شو
پښتانه خو مېلمانو نه ځان قربان کړي
د مېلمه خاطر په وینه او په ځان کړي
د هغې ښځې له دردہ آواز دروند شو
په پښتو پېغور یې واړه ګرېوان لوند شو
زه دا نه وایم چې کور کې مې نر نه شته
غټ برېتونه او لنګۍ یې په سر نه شته
ستر بازو لري شهوت وربانديې زور دی
له بچو یې ډک انګړ دی زما کور دی
خو هغه سړی مې نه شته دی په خوا کې
چې مې وچلوي کور ورک وي بېدیا کې
مېړه توب نه په پښتو نه په برېتو دی
نه په توره نه لنګۍ او نه وېښتو دی
نر هغه چې په تلتکه کې مړ نه شي
سر یې لک شي خو سیالانو ته پړ نه شي
څوک چې پت عزت د ځان ساتلی نه شي
ړنګ ته مړ دی هغه نر منلی نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما وې په زړښت کې به بدل شمه
خلاص به له باڼو شونډو اوربل شمه
نه، لا چې کوم ښکلې په لار وينمه
غواړم چې خالونو ته يې غل شمه
لار ونيسم زه ورته د سپينې خولې
ژرنده د غاښونو کې يې دل شمه
جام په ريږده لاس د شونډه نه ښايي
زه په سپينه ږيره په کې حل شمه
غږ چې د پازيب د ښکلو پورته شي
سر له سجدې پورته په کتل شمه

رنګ ته دعا ښکاري بد ويل د دوی
خوږ شم چې د ښکلې خولې ښکنځل شمه
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دنیا په ټولوو کې خو ناکـــــــــــــــام شو
آخرت چې رانه هېر دی خدای دې خیر کړي
میراثي مسلمانان یو نور څه نه شته
له اسلام مو کفر ډېر دی خدای دې خیر کړي
دعواګیر یو چې غیرت مو تاتره ده
په محرم مو فلان تیر دی خدای دې خیر کړي
لا تر څو به په تاریخ او تېرو ویاړو
نن چې سپک له ټولو زېر دی خدای دې خیر کړي
خدایه چاته کلمه کړم دلته تېره
د مذهب تلقین ګنډېر دی خدای دې خیر کړي

ړنګ ته بېر ته هغه تللی ایمان ورکړه
د ملا له دینه سېر دی خدای دې خیر کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه ستر بلخي مولانا رح د قلم شهکار دی چې په خپل بې سیاله هنر یې موزون کړې او ما د بلخي مولانا رح د مینې له امله په خپل ناتوانه قلم په لنډ ډول لیکلې

موسی (ع) او شپون

د یوه شپون شوې د موسی تر غوږ اپلتې
چې ای خدایه ای څښتن زما د ختې
چېرته ته یې وږی تږی په کوم لا ره
له تا ځار شه زما مېږې هزار واره
چېرته ته یې چې د زه خدمتګزار شم
د تڼاکو او زخمي پښو نه دې ځار شم
که له بخته دې جونګړه کې مېلمه کړم
په خپل لاس به د پرېشان وېښته شانه کړم
د بانړو په تار به وګنډم جامې ستا
په لېمو به خپل کړم پاکې البسې ستا
ستا د ناستې ځای به پاک کړمه په لاس زه
او هر رنګ به د خدمت کړم په اخلاص ښه
دا چې ډېرې شوې اپلتې موسی ووې
ای پلانکیه ! دا د چا ته او دې څه وې؟ ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې یې چا ته چې یې زه یم پیدا کړی
لاندې زمکه او په سر یې سما کړی
موسی ووې، ای بدبخته ! په څه سر شوې
له دې وړاندې چې مؤمن شې ته کافر شوې
دین دنیا دې په دې کفر تا تباه کړه
خوله دې بنده کړه، څه ستره دې گناه کړه
که مرداره خوله دې بنده نه کړې ژر ته
دا عالم به کړې نابوده سراسر ته
وای موسی ! دا زما خوله دې کړله بنده
پښېمانه شومه زه له دې خپل ژونده
په فریاد او واویلاو باندې سر شو
د مېرو په لور روان زېرو زبر شو
د الله له لور موسی ته وحې راغله
چې بنده دې زما بېل کړلو له مانه
رسالت د یو کول دي ! یو کول دي !
نه بنده له خپله خدایه بېول دي
د هغه وینا له هغې خوله صفت دی
همهغه وینا و تا لره شقت دی
د هغه له خولې نه شهد دي مرجان دي
خو د تا له خولې نه زهر دي عصان دي
له پاکۍ او نا پاکۍ یم مبرا زه
له سستۍ او چالاکۍ یم مبرا زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

...نه مې خلق کړل دا مخلوق چې وکړم ګټه
مګر دا چې پرې احسان کړم، ورکړم ګټه
په ظاهر او ژبه نه يمه د چا زه
خو باطن وينم او حال د مدعا زه
د شهيد وينې دې غوره له اوبو نه
دې خطا کې دی ثواب ډېرو ذکرو نه
لعل مُهر د اثبات نه بې نياز دی
کله عشق ته سمندر د غم، ګداز دی
ډېر رازونه يې موسی وته عيان کړل
څه يې وښودل او څه ورته بيان کړل
و موسی ته چې تمام د رب بيان شو
د شپونکي پسې روان په بيابان شو
له ډېر وخت وروسته يې وموندلو هغه
وې يې زېری را ته راکه راغله وحيه
چې هر څه د زړګی غواړې هغه وايه
ليونو د عشق ته کله آداب ښايه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوښ ګیله

دا ګیله د یوه اوښ وه له انسانه
چې روان و په سفر له دې جهانه
لکه جام یې سترګې سرې وې غړېدلې
په بسمل ځان یې شپونکي ته ورکتلې
د شپونکي له زړه نه هم الله خبر و
د هجران له غمه سوی زړه ځګر و
په تندي یې ښکلولو او ژړل یې
سر یې کېښودو په غېږ ورته کتل یې
چې تېر عمر یې د اوښ سره په یاد شو
لکه ښځو بیا په کوکو او فریاد شو
دا منم چې ډېر ته ماسره موړ نه وې
نه، دې نه ول که صورت باندې جوړ نه وې
مزلونه مې په دښتو په تا کړي
انبارونه د مالو مې په تا وړي
ښه خواږه د تا اغزي ول زما ځانه
تا به بره راته نه کتل ای ګرانه
د زړه سره ډېر مې کړې په تا ظلم
راته وبخښه په سختو کې که نه وم ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قدرت له کرشمونه اوښ گویا شو
په بسمل ځان په ویو باندې لگیا شو
ای شپونکیه لوږه تنده در بخښمه
په مېرو کې هغه منډه در بخښمه
دا بخښم چې به مالونه په ما ډېر ول
ته به موږ وې زموږ نسونه له تا هېر ول
یوه نه وه له ما ډېرې گټې ستا وې
زما غوښې زما وینه هم وریا وې
دا مې هر څه در بخښلي دي له زړه نه
تېر به نه شمه زه تا ته له یو څه نه
دا گیله مې ده ساتلې له ډېر وخته
دا له تا وه نه زما له کم بخت بخته
چې به کله قافلې شولې تیارې
را په مخ به وې دښتو لویې لارې
زما رسۍ به دې د خر په لاس کې ورکړه
موږ به شاته قافله به مو خرو سر کړه
دا حدیث دی چې آخر ته زمان راشي
د کم ظرفو بدعملو دوران راشي

ناپوهان د قام او کلي رهبران شي
پوهان ټیټې سترگې شا وته روان شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ستر مفکر، شاعر او ليکوال ارواښاد الفت بابا رح لاندېنی نثر مې له (غوره نثرونه) کتاب څخه په خپل ړنګ شعري توان په نظم بدل کړی، هيله ده ويې منئ او ماتې ګوډې راوبخښئ.

يو ماشوم ته پلار يې ووې چې خدمت کړه
انسان هلته چې انسان سره الفت کړه
ګنې هسې دا وګړي په هزار دي
خدمتګار په کې يو څو ګوندې په شمار دی
د دادا په ژبه پوه نه شو ما شوم و
وې مثال د خدمتګار ووايه کوم و
په وړه ژبه يې هم دادا ګويا شو
د ملت د خدمتګارو په ثنا شو
د ړاندو لاسونه ونيسي بوميا شي
ړوند په څه پېژنی دا چې لار له چا شي
په درانه خوب کې ويده وي منګري ته
څوک يې مړ کي ويده ويښ شي سحري ته
د ناروغ درمل کوي چې مسافر وي
که هر څوک وي مسلمان او يا کافر وي
په سهار که هغه مړ شي پوه به نه شي
چې غمخوارو باندې پوه کله دا مړه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قافلو ته لارې جوړې کړي په دښتو
په ځان تېرې کړي ناخوالې د بدبختو
...ملتونه په رڼو سترګو ړانده وي
که يې هېر د خدمتګارو واړه کړه وي
کوم ملت ته چې بادار خدمتګار يو شي
د تاريخ له بڼ بوساړو غوندې لو شي

ړنګه کار د بومياو صرف خدمت وي
خدمتګار د انبياءو په صفت وي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه د تېره شي، سحر دې نه شي
شمعه دې وسوزي خو لمر دې نه شي
ساقي دې ټولې پيالې خلاصې کړي، خو
زموږ په لوېدو باندې اوتر دې نه شي
چې موږ خمار و، په سر هوش نه لرو
ښه، چې يوسف مخې نظر دې نه شي
موږ به له تشو پيالو هوش اخلو بيا
خدای مه کړه دا هسې لوی شر دې نه شي
موږ د ساقي له ميخانې نه ځار شه
مسجد دې بند وي هېڅ اختر دې نه شي
ساقي ستا جام له کوثرونو خوږ دی
ستا ليوني له هوش خبر دې نه شی

ړنگ ته دعا وکړئ چې نه شي ودان
د ليونو له در بې در دې نه شي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نه ودرېږي ځکه ته يې په کې
ساه چې مې نه شته ساه مې نه شته دی نو
چا ته ژوندی چاته به مړی ښکارم
دا هم زما له رنګه بخته دی نو....
زړه دې ژوندی وي جنازه مې وکړئ
د تا له زړه وتل هم سخته دی نو
ګوره چې څه کانې دې مينې وکړې
بې سره لوی دی بې له لښته دی نو
رنګه رسوا کړې مينې خوله وتړه
د مجنون لار آخر تر دښته دی نو

موږ د سپکېږو درنه مينه ساتو
لا نيلام نه يې لا هم وخته دی نو
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان بهلول نیاو

بهلول ته چا ووې چا غلا کړې ده
توبه، مؤمن دا ناروا کړې ده
هسې خو لاس یې غوڅول شرعه ده
او ټول ولس ته دا ښودل شرعه ده
خو ته د شاه او د پاچا ورور یې
د خدای د سیورې، د انګړ او کور یې
اوس پرې څه وکړو راته ته ووایه
سر ورته غوڅ کړو، لاس یا پښه ووایه
بهلول ویل چې زما به ونه منئ
زما فیصله به سمه ونه ګڼې
د هر قاتل هر ګنهکار له پاره
د هر یو غله او هر بدکار له پاره
بس ولسمشر او پاچا مو پړ دی
پړ دی پاچا که هر میږی مو مړ دی
باید مو لاس د بومیا غوڅ شي نن
لاس د ناکاره ستر پاچا غوڅ شي نن
سیوری د خدای او بې خبره هومره
سیوری د خدا او بې نظره هومره
هرې ګناه لره علل موجود وي
هر ښه عمل ته هم لامل موجود وي ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا هی تش په تخت و تاج نه کیږي
په عیش و نوش او په تاراج نه کیږي
لومړی دې پوه شي په مرض د ولس
بیا دې دوا کړي هر عرض د ولس
کنه خدای شته سیوری یې څه په کار دی
بومیا هغه چې بلد په لار دی

د بومیا قحطی راغلې ده نن
ړنګه چې خره له آس ګټلې ده نن
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن شپه غواړم د غني او د خيام سره جام واخلم
د فلک سره په جنگ شم، خپل د بخت انتقام واخلم
نن شپه غواړم تر سهاره د جنت عاشقان مړه کړم
د دوزخ نوم دا دنيا کړم د بې دينو سلام واخلم
نن شپه زما خوا ته را نه شي ای له حورو نازولې
نن شپه غواړم نفرتو نه پاکې مينې انعام واخلم
د منصور روح ته آواز کړم چې دې لاره ورکه شوې
هر زاهد هر محتسب نه نيم ايمان يا تمام واخلم
نن شپه غواړم مسجدو نه ميخانې، د ساقي کور کړم
نن شپه غواړم فلسفو نه د ظاهر عقل خام واخلم
دغه شپه نه ده قيامت دی ژوندي کېږي مړي بېرته
نن شپه غواړم چې حساب او ستا کتاب په نيلام واخلم
نن شپه زه او ساقي دواړه د شرابو خُم خانې يو
آسمان زمکه خمار شوي څنگه هوش ته کلام واخلم
نن شپه وخت کله ودرېږي کله تيز لکه اوسی شي
نن شپه ځکه گناه نه شته چا نه کفر اسلام واخلم

نن شپه څه له، نن شپه څه له ليونی رنگ ژوندی شوی
ليونو ته زنځيرونه تورو زلفو له دام واخلم
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله هستي، دنيا، جنت مينه ده
د معشوقو رټل نفرت مينه ده
که مينه نه وي جنت هم کابل شه
په مينه اور، دوزخ، قيامت مينه ده
مينه کې کفر څه ايمان، وه ساقي
د تا تور زهر او شربت مينه ده
مينه اخ مينه، مينه مينه ده بس
د تا غنا زما غربت مينه ده
مينه کيميا ده خاوره زر جوړوي
د تا په خيال کې زما صورت مينه ده

د رنګ مزار کې چې اغزي وګورې
ساقي د ګل زړه کې الفت مينه ده
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله شپه مې شمېرل ستوري ته ويده وې
پرې پراته وو زلفو سيوري ته ويده وې
تور رانجه مې تورو سترګو نه راغونډ کړل
جوړل مې د عشق توري ته ويده وې
د باڼو غشي دې ښار د حسن ساتي
ستا منصور قاتل ته ګوري ته ويده وې
اننګي ول که هنداره د زخمي زړه
ساه د بل له زړه نه پلوري ته ويده وې
په سپوږمۍ مخ دې سيمينې ګوتې بر شوې
که د حسن کوم عرش ښوري ته ويده وې
سرکو شونډو کې دې پټ ساتلي څه ول؟
پتنګان ول په هر لوري ته ويده وې
لکه ټول حسن راغونډ شي له جهانه
ستا د مخ له آسمان ووري ته ويده وې
لکه ورکړي کوم کافر ته خدای جنت خپل
تور خالونه په مخ پوري ته ويده وې
سپين صدف د ګل په څاه کې پيدا شوی
غاښ دې سپينه خوله کې برېښي ته ويده وې
د ګل اوښکه مليار ګډه کړه په پرخو
ستا مين ته به څوک ګوري ته ويده وې

رنګ له تورو نه انځور د «پرخې» باسي
سپېلني يې په تا پلوري ته ويده وې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلي خو ډېرې دي، کوم يو داسې وي
چې ورته ګورې عبادت دې وشي
دا حسن خداى دى، که خداى حسن دى ټول
د خال په لورې عبادت دې وشي
زاهده عيب رندو کې څه لټوې
ياد کړې چې حورې عبادت دې وشي
هره سجده مسجد کې نه وي غوره
پيالې کړې پورې عبادت دې وشي
ساقي يوازې په کعبه کې نه وي
سترګې کړه تورې عبادت دې وشي
ړنګه چې څومره وې ځښتن هومره وي
مه وايه نورې عبادت دې وشي

★★★

دشعرونو ليکل پرته
مو، بل هېڅ يو کمال نه زده
خدايه! داسې کمال راکړې
چې ښاريانو ته مو ګران کړي
يا مو وشړې له ښاره
چې مو پاتې عمر پاره
بې کماله کليواله
سرکو شونډو سر پيزوان کړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د اوښکو قطار زما په گرېوان راغی
یعقوبي سترگو ته خیال د هجران راغی
قافلې د صبر مه را پرېږدئ دلته
د ځگر له آسمان وینو باران راغی
ای یوسفه دغه ښار په تا ښایسته و
کوم قاصد له بدرنگ ښار د کنعان راغی
ته به قدر د یعقوب د سترگو څه کړې
درد د مینې معشوقو ته آسان راغی
زلیخا نه شوې چې پرېږدې تخت و تاج خپل
عشق کې خدای د محمد، له آسمان راغی
ړنگه مینه یې زده نه شي، چې زده نه وي
د عشق غشی تش په لور د جانان راغی

بس د تللې یار انگړ په لور سجدې کړه
ړوند یعقوب ته له ازله هجران راغی

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې پټ دی په هزار هزار پردو کې
دا څه عشق دی پښتونواله په پښتو کې
زه به څه کړم د سپوږمۍ مخ چې اختر شي
ته چې نه وې اور دې واخلم اخترو کې
هو دروغ دي چې دې یاد یم تللې یاره
تا به چېرته لټوم خپلو پردو کې
عشقه ما ته دي حلاله ژوند حرام کړو
د رباب غوندې ژړېږمه نغمو کې

ړنګه خلک به اختر لره هوس کړي
ته به سوزې لکه شمعه تورو شپو کې
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یوه ساه بې ستا راتله، را نه شي
چېر ته دې نوم زما په خوله را نه شي
اخلم د خدای سره ستا نوم چې کله
ایمان ته وایم خدای پاله را نه شي
ایمان دې لاړ شی خو جانان دې نه ځي
توبه راځي د ښکلو تله را نه شي
حسن بې نیازه دی د عشق له غمه
پرخې د ګل سره خواله را نه شي

"ړنګ" دې رسوا دی، تا څوک نه پېژني
د عشق پېغور ستا تر کاله را نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ته قطره کې ټول عالم ښکارېږي
چا ته د گل په سر شبنم ښکارېږي
د "ړنګ" له سترګو آيينې شرمېدې
چا ته به تش د سترګو نم ښکارېږي
د تللو غم دې، زړه له زغم بهر دی
چې در ته خيال کې هم زړه تم ښکارېږي
د غاټول زړه داغونه چا شمېرلي
د ښکلو زلفو کې چې سم ښکارېږی
د تا د مينې کيسې لنډې نه دي
په هر پرهر کې چې صنم ښکارېږي

ای د ړنګ اوښکو خپل حد و پېژنئ
خيرات د عشق کې هم څوک کم ښکارېږي
★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

د گل اروا دې شونډو واخسته، گلاب گلاب شوې
لیمو دې راوړې دوه پیالې، سترگې شراب شراب شوې
له سپینو گوتو دې ساقي چې څاڅي مې په گلو
زنگېږي پانې، میخانې واړه خراب تراب شوې
پرېوتو سیوری د اورمېږ دې محرابونو باندې
صراحی خوېې زاهدانو ته عذاب شوې
چې د جنت قدر دې کم کړو ملاگی وډار شو
خوږو شرابو گوندې ځکه ته خراب خطاب شوې
چې چېرته پل بږدي هلته شنه شي د شرابو چینه
مسجد ته راغلې میخانه شوله ثواب ثواب شوې

ړنگه لمونځونه گرځوه چې دې مسجد کې کړي
له لباسې عبادتونو نه مجاز سراب شوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بانه مې تا ته سپېلني ځنګه کړم
د نيمې خولې دې ليوني ځنګه کړم
اوګۍ د تاو راتاو کوه مه ښکلې
د اوښکو څاڅکو ته منګي ځنګه کړم
ږلۍ ګلاب کې دې ښاغونه ښکاري
ما ته خو خير دی دا پردي ځنګه کړم
غزل د خدای يې صحيفه که قرآن
تا سره مينه دښمني ځنګه کړم

ړنګه! د «پرخې» صفت نه شې کوی
خو سوي سوي اسوېلي ځنګه کړم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دوزخي ژوند دی، چې يې ډار له دوزخو وړی
راشه! ساه دم* واخله، چې دې توان د ساه اېستو وړی
مات او ګوډ، پرهر پرهر دوزخ نه چې جنت ته ځم
خوند هغه جنت نه شرمېدل او شرمېدو وړی
وژني مې سجدو کې، کلمو کې ژبه پرې کړي زما
نوم د مسلمان دلته قاتل په سرو چړو وړی
مه وژنه بچی مې! که کافر يمه، انسان خو يم
حق د خدايی له خدای مفتي په سترګو سرو وړی
هر چا ته چې ګورمه د غم پېټی په سر لري
عيش د دوه جهانو ځناور خويه سړو وړی

هر قاتل رهبر دی، دلته هر غل نازولی دی
ړنګه! د انسان قدر حباب غوندې اوبو وړی
*ساه دم = ساه دې هم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونه ستا کومه ژړا، کومه نعره ولیکم
پرهر دې ولیکم، که ټوله هدیره ولیکم
ای پښتنې ساقي لیکل درته غزل غواړمه
څنګه په وینو کې دې پټه سره څپره ولیکم
زما قلم منافق شوی، یا خبره څه ده؟
د هر طبیب سره مې پټه سره چاره ولیکم
داغدار غاټول یمه په دښتو بې ملیاره اوسم
د آسمان هیلې ته لمن په وینو سره ولیکم
آسمانه زړه دې په یتیم په کوندو، زما نه سوزي!
د تا له لاسه چا ته زړه ذره ذره ولیکم
مونږه څوک نه لرو او غږ مو په مرۍ کې نښتی
کابل کې مړ شومه هلمند کې که باړه ولیکم
کابل ته ژاړي پېښور، او پېښور ته کابل
یو بل ته غوښه او چاړه، څه یې چاره ولیکم

ړنګه دا وخت د بېننګۍ شو که بې ننګه شو مونږ
دوست ته دښمن وایو، دښمن ته زړه کتره ولیکم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ولس

تر څو ویده، څه وخت وېښېږې دا خلک؟
د دین په نوم څو لاس خرڅېږي دا خلک!
د چا پسې چې اقتدا کوي دوی
د جهل خره باندې سورېږي دا خلک
هر څه کوه پرې خو تسبیح اړوه
د مړي سپي نه دم جارېږي دا خلک
که خېټه غوړه، ښځه، نوم غواړي څوک
بړېده پگړۍ باندې غولېږي دا خلک

ړنگه! د مړو هدېره ده مگر
په پښتنو باندې یادېږي دا خلک

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي وختونه میخانې کې هم تېرېږي نه اوس
زاړه غمونه په شرابو هم هېرېږي نه اوس
دا غملړلی ناوزولی غم د تللي جانان
وینې د زړه غواړي پیالو باندې کمېږي نه اوس
زه او بایللې ځواني تل په ننواتو ورځو
بې پښتو سترګې، زما په خون باندې مړېږي نه اوس
کاش چې وفا دې د یادونو هم د تا غوندې وه
وسوم لا نوم دې له سکرو زما ورکېږي نه اوس
لکه چې خدای او خدایي له یو بل بېله نه شي
روح مې وتلی ستا روح زما له زړه بېلېږي نه اوس
ساقي شراب راکوه در د میخانې مه تړه
دا یوه اسره ده زما بل چېرته شپه کېږي نه اوس

د مړه کېدو مې د لوېدو مې پروا ته مه کوه
ځوک شته د ړنګ په مرګ مې نور هیڅ ځوک ځورېږي نه اوس

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای زما تللې پرخې
زما نه لرې پرخې
زړګی مې چوي در پسې
زړګیه ښاد نه شوې!
هیڅ د چا یاد نه شوې
غم بل غم وړي در پسې
زړګی مې چوي در پسې
وفا کولای نه شم
پاتې کېدلای نه شم
په شېبه مري در پسې
زړګی مې چوي درپسې
د هېرېدلو نه یې
وخت ته سپارلو نه یې
خیال مې درځي درپسې
زړګی مې چوي درپسې
ړنګ نامراده ښه دی
داسې برباده ښه دی
چغې وهي درپسې
زړګی مې چوي درپسې
ای زما تللې پرخې! زړګی مې چوي درپسې
زما نه لرې پرخې ! زړګی مې چوي درپسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اگر چه به اصول شعر نویسی زبان فارسی نمی فهمم اما کوشش کردم، به بزرگواری تان ببخشید؛

در آسیاب عشق باید آرد شد
هر که زلفش واست باید باد شد
تا ترا از عشق ترس است ماه رو
حسن تو از سایه ها برباد شد
سوخت باید آفتاب اسمان
تا کلام مولوی آباد شد
عشق چون در خون ها امیختند
آدمی از قید وقت آزاد شد
ساقی تا در پیاله ها عشق ریخته
ناله های یعقوب ما شاد شد
عشق را با باده ها پیوند داد
تا که منصور از انا الحق زاد شد
عشق آغازو سرانجام هاست عشق
ما بقی از جهل ها آباد شد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دا شعر له دواړو خواو، پورته خوا (⬇) او ښۍ خوا (⬅)، لوستل کېږي

د نن ورځې	نا اشنا دی	که	اشنا
نا اشنا دی	هر اشنا	په دې	دنیا
که	په دې	دنیا دې ولیده	وفا
اشنا	دنیا	وفا	له چا سره کا؟

د نن ورځې نا اشنا دی که اشنا
نا اشنا دی هر اشنا په دې دنیا
که په دې دنیا دې ولیده وفا!
اشنا دنیا وفا له چا سره کا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه ګلبڼ کې را ته ښه د دلبر کومه ده
په یو پښتون کې کلمه د لر او بر کومه ده
مجنون ته ښې د لیلا اعلی ادنا نه لري
د غرڅه سترګو کې ښه کومه او بهتر کومه ده

★★★

د ټیټو سترګو لېمه هم سپک وي
سپک په ورغوي کې لا هم ورک وي
ړنګه د ژبې عزت ستا ګانه ده
سپک سپک وي هغه که پرویز خټک وي

★★★

ژبه د مور وي، خرڅول یې خرڅول د مور دي
پرویز خټکه ! یو پښتون ته داکول پېغور دي
پرویز خټکه ! خپله خټه خپله مټه پاله
دا پنجابیان هغه مغل دي خو مخونی تور دي

★★★

په ځان کې ورک، ولس کې ورک بېل دی
پرویز خټک، خوشال خټک بېل دی
پښتو ویل، پښتو کول بېل دي
نرښځی بېل، د قام ملک بېل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مقمر له زويه څه غواړې ته
ای محتسبه زه له ار داسې يم
پلار مې په دوه غنمو خرڅ کړو جنت
زئ په يو خال خرڅوم نر داسې يم

★★★

تللې د سترګو اوبه لاسته نه شي
د سپک سړي به درنه ناسته نه شي
له بې ادبو نه کوځه بدلوه
د سپي لکئ به کله راسته نه شي

★★★

زه ستا د مينې د ستار غږ په سماع راوستم
د تا تر دره دعشق بې حدې ګناه راوستم
رنګ منصوري غاړه د تا مينې ته کېښودله
دار ته د وصل د اغيار راڼده سپاه راوستم

★★★

کله زړه د هاتي تنګ شي لکه سترګه د مېږي
کله لوی سمندر ځای شي په لېمه کې د سړي
داسې ما سره هم کېږي د فراق په تورو شپو
چې مې ياد شي هغه خال ستا سپينو ليچو شنه بنګړي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پښو خاورې به بت کړم، کافر نه یم
څوک چې نه کړي سجده یار ته سوچ کافر دی
که تفسیر د خط و خال د ساقي زده کړې
شیخ، ملا او زاهد واړه پوچ کافر دی

★★★

چې دې ونه وینم هره خوا تیـــــاره شــي
سوچ کافر شم لااله په ما خـــــوره شي
چې پیدا شې مسلمان شمه مؤمن شـــم
ړنګ نه لمر شم کاینات مې هر ذره شي

★★★

په خوږو خوږو خوږو پسې مچان وي
چې معنا لري هغه په تله ګران وي
خزانې په ړنګو زړونو کې موندی شي
د کمر په سر ټپوس سره چینجیان وي

★★★

څه وشول، ولې، څنګه آر د پښت لمبې شو رانه
پښتو مو هېره کړه، پښتون ټوټې ټوټې شو رانه
د ړوند لمنه مو نیوله د ګونګ غږ ته غوږ و
چې پښتونواله افغانیت زرې زرې شو رانه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا دعا د جنازې د پښتو ژبې کړې
پلار مې وصیت د مړې پښتو څه نا څه پلې کړې
له ما یې هېره هدیره او هغه څلی دی، چې
فارسي ما تا اردو نمسو لره ښاغلې کړې

★★★

خر دی چې د عشق په لار روان نه وي
مړ دی چې د چا، څوک یې جانان نه وي
کوم زړه کې چې خدای وي مینه هم لري
نه وی چې مین هغه انسان نه وي

★★★

لکه چې خدای شته خو مکان نه لري
لکه خوره رڼا خو ځان نه لري
مینه کې "زه" او "ته" ورکېږي ځکه
چې مینه خدای دی شرک امکان نه لري

★★★

ښکلي چې تېرېږي په رمباړ شي خره
غتې زلزلې شي په تړنار شي خره
داسې فتواګانې داسې ګل کري
ژېړ سري چې کله په ګفتار شي خره
*د فضل الرحمان د فتوا په هکله مې لیکلی و

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو مې پلار او نیکو پرې نه ښوده
تر ژبې راغله شونډو پرې نه ښوده
ګنې مې شونډو ویل ستا شونډو ته
په تا مین یم ! پښتو پرې نه ښوده

★★★

څو پرې نه ږدو شرق او غرب ځپلی فکر
یو ځاروی او کوم ستر خر به مو وي مشر
تو لعنت په داسې مشر داسې کشر
چې دنیا عقبا یې جوړه وي په عُشر

★★★

زه درنه زړه، نه درنه خوله غواړمه
نه زلفو سیوری مړه کاته غواړمه
یوازې هومره رنګ ته پټ ووایه
مړ دې په خال د زنې زه غواړمه

★★★

دوه اویا حورې چې د سل افغان په بیه اخلي
دا خره بیا خپل هوس ته زما د دین نوم څه له اخلي
دوی چې د کوم غلمان له پاره زموږ سر غوځوي
هغوی دا تور ټټوان د پچو وړو ته کله اخلي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ښکلې در ته سترګو کې خوږه شي
ګوندې رنګه نظر نه لرې ليدو کې
کنه خدايږو دا څنار څوانی يې
لکه پاڼه د خزان به شي لوېدو کې

★★★

بېګا شيـــــخ يوې فاحشې ته وې نخرې کړې
په هره شېبه څوک دام کې څولنې کـــــــړې
فاحشې ووې ای شيـــــــــــخه! دا رښتيا ده
خو چې ته څنګه ښکارېږې هغه کړې، کړې؟
*د فيلسوف، شاعر او وخت ستر پوه خيام رباعي مې پښتو کړې.

★★★

توره د خوشال وي او روش د باچا خان
عقل د جمال وي او احساس د ملنګ جان
داسې که پيدا شي نو پيدا کې بل افغان
يا وبا کړې ګډه چې بيا مړ شي مړ پټان

★★★

زه د پښتو او د مذهب په نوم مرم
له بې ادبو د ادب په نوم مرم
زه يم افغانه بېچاره مورکۍ
د حوا لور يم د نسب په نوم مرم

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مرشد او استاد ښاغلي حيدري وجودي ته !

ړنګې وداني له تا، ړندې روښاني له تا
سماع کړي زانې له تا، پیره زما وجودي
د ړنګ سلام ومنه، ډېر احترام ومنه
ملنګان ستا دي غني، پیره زما وجودي

★★★

لکه جام له میو ډک وي، ستا هم خوله له خندا ډکه
خاورې نه شو خوار نصیب زما چې ملا یم له تلتکه
د طواف په نوم به ورشم ستا د زنې په سر خال ته
ځکه هسې هم خوږې دي د کوثر له څک او څکه

★★★

سمندر نه دی چې په شور شي په خپو شي زړګی
کهکشان نه دی چې ړنګېږي په لوېدو شي زړګی
لکه کوم غره کې کوم غرڅه یوازې ساه ورکوي
پوهېږي يو پرې خپله زړه په ماتېدو شي زړګی

★★★

د لیوني پښتون پښتو سره به لوبې نه کړې
په رسی وتړي ماشوم چې لا به سوبې نه کړې
موږ که زمرو غوندې درانده یو ته غېږېږې ګوره
دښتې به سر په جنګوو باندې خړوبې نه کړې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر صور د اسرافیل یې تر غوږو شي
د ناصح نصیحت هیڅ پرې اثر نه کا
له ویده پښتنونه هغه خر دی غوره
چې په هوش باندې بې هوشه نظر نه کا

★★★

لا ړمه زوړ شومه بیا ځوان به نه شم
له سترگو ولوېدم جانان به نه شم
اوس مو له ښکلو لارې بیلې شولې
نتکۍ، والۍ د تا پیزوان به نه شم

★★★

ځواني مو سترگو باندې ونه لیده
چې په لیمو کې اوسېدلي نه یو
خاني، ځواني او پښتونواله چېرته
چې تاسې ښکلو موږ منلي نه یو

★★★

هغه پښتون چې په پښتو شرمېږي
نه پښتو لیکي نه پښتو غږېږي
د هغې ډمې د پازیب غوندې دی
چې د پردو محفل کې وشرنگېږي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې ونيسي د خيال تر کور يې راوړي
وړانګه وړانګه شي، له هرې لور يې راوړي
نه پوهېږم، څه حکمت دی دې باران کې
د مړې مينې له جرسه شور يې راوړي

★★★

پښتون نن دا دی، پښتون هغه، پښتون ښه دی که بد
پښتون، د مينې، د وفا، عزت، غيرت لوی معبد
دلته به اوسي، دلته اوسي له پېړيو څخه
مړه به شي نوي هېوادونه، دا به وي تر ابد

★★★

زړه چې هوښيار شي او له مينې تښتي
په هغه سُور زړه نفرت تور واچوه
چې هر څه نه کړي خپل له مينې نه ځار
لمبه کړه هغه زړه پرې اور واچوه

★★★

له قيامته يوه ورځ وروسته راويښېږي
پښتانه په خوب له ټولو دي غښتلي
که چا ووې چې پښتون يې بربت دې تاو کړه
چې لا اوس هم د حجر دوان کې اوسي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه شوم منصور چې مې ځندی کړي خلک
نه شوم وقار چې مې پګړی کړي خلک
چېرته ګمنامه بې نښانه اوسم
خدایه! وخت ښتګه په روپۍ کړي خلک

★★★

لکه ستار نغمه کېدمه وچ لرګی دې ومه
لکه هندو لمبه کېدمه خو سړی دې ومه
په نوم مؤمن په نوم افغان په نوم انسان یمه زه
مینه بس مینه دې کېدمه مصلی دې ومه

★★★

ایره یم اور نه پاتې کېږم، هسې مه مې وژنه
په مړینه کله خاورې کېږم، هسې مه مې وژنه
له خوني سترګو د تاریخ نه د افغان وپوښته
مشال د ننګ د لارې کېږم، هسې مه مې وژنه

★★★

په زړښت د ځوانۍ چارې له چا نه شي
ورږم خپور په مړاوي ګل او سبا نه شي
د معشوق زهر کیمیا ده په ځوانۍ کې
په زړښت یې د خولګۍ ځوک دوا نه شي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی چې نه پېژني خدای، فتوا د کفر ورکړي
په هر هغه کې چې د دوی هغه دغه نه لري
او په دې ملک کې زه پیدا یم لویه ربه ولې؟
چې خر په خوټو پېژني نوره کیسه نه لري

★★★

د زمکې سر باندې یوه مور وي د چا
وطن، یوه مینه او، یو گور وي د چا
د رنگ کډواله مروره راشه
که هر څه رنگ وي کور خو کور وی د چا

★★★

د سرکوزي د خنځیر او خوگ په هکله
ویل کېږي چې ناولي دي بېعقله
نازولی او اشرف مخلوق مې ولید
ډېر ناولی، ځناور او لا بد شکله

★★★

یوازې هومره ملتپال یمه، تبعیض لرمه
چې د پښتون په ماته خوله کې مې پښتو غواړمه
لوږه، بې کوره، او بې واکه خیر خو
لیکچه، قلم، لیکی په لاس د پښتنو غواړمه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ټګ، ټګمار، چلمار او چل دې پښتنو ته جوړ دی
ځندی، باروت دا ډز ټوپک دې لیونو ته جوړ دی
لاهوره ډمې ګډوه، روژه پټان ته سپاره
د مرتد، کفر دا آیت، دوزخ پښتو ته جوړ دی

★★★

شمله می هسکه ده افغان یمه هیڅ سیال نه منم
په ناورینونو کې را ګیر یم، خو زوال نه منم
دښمن ته ووایه چه سر می ټیټېدلای نه شي
بې پښتونواله، ننګ او پت ځان ته کمال نه منم

★★★

بې له خدایه که څه شته نو خدای محدود دی؟!
خدای احد دی، خدای واحد دی، یو وجود دی
خپله خټه کوزه ګر او کوزه خر خدای
تفکر که دې آسمان شي ورته دود دی

★★★

ای چې انسان په سیارو لټوې
مانا هم غواړې که دوه پښو لټوې
دې ښار اخستی شر له داسې مخلوق
نور شر په څه، په آسمانو لټوې

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتې که دا د خاموشۍ زولنې
د بې پتۍ د بې ننګۍ زولنې
بس دی نور بس دی افغانه پاڅې
وشلوه دا د بندګۍ زولنې

★★★

غزل غزل، رباب رباب ده مینه
د مست ساقي ترخه شراب ده مینه
د باڼو غشو کې کترې کترې زړه
د اننګو په اور کباب ده مینه

★★★

خدایه! پوهېږم هېرېدای د نه شي
یوه وعده چې تا پخوا کړې وه
تا وې په زمکه به انسان خلقوم
دې ځناور نه یاده تا کړې وه؟
ستا ملایکو ته به څه وایو موږ
همدا دی؟ خدای چې یې ثنا کړې وه
د سپینو حورو دې تور مخو سپیو
مومن کافر ته، یوه غپا کړې وه

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د هېرولو لارې ډېرې دي
زړه نه د ايستلو لارې ډېرې دي»
ما ويل په دې د باور نه کوم
تا ويل «منلو لارې ډېرې دي
وڅاڅي سحر شبنم له ګل څخه
سترګو نه د تللو لارې ډېرې دي»

ما ويل په زړه باندې يې نه ګورې
سترګو نه تر سترګو لارې ډېرې دي

★★★

(c) ketabton.com: The Digital Library

لامې لاسونه ستا په وينو رنګ دي
لا ور نه بوی د تا د وينو راځي
لا دې په غېږه کې بسمل وينمه
لا مې په ياد دي، ساه دې نه راوته
لا مې په ياد دي، ستا ساړه اننګي
لا مې په ياد دي، چې تا نه اورېدل،
پلاره ه ه ه! !!
وروړ جانه ه ه ه! !!
وه خورکې ې ې ې! !!
مورې ې ې ې! !!
بچی ی ی ی! !!
... قربان دې شمه، ساه وباسه
ای ! زړه يې غږ نه لري
نبض ته يې وګورئ، ما ته آواز نه راځي...
هله ای مرسته وکړئ
ګورئ
ای
څوک شته
وه خدايه ه ه ه...
زړه مې چاودي
سر مې چوي
څوک شته، ای مرسته مرسته... ⟵

(c) ketabton.com: The Digital Library

...هو، ټول په خپل ویر راګیره
په ماتمونو خپلو، د خپل دادا، لالا ، ادي،...
ټول بې اسرې وو
د تسل نه وو څوک
هر چا د خپله جنازه په اوږو
د انسانیت
د
دین،
د مینې
تش مسېدو هغه چې ویې ویل
الله اکبر...بل مرتد او بل کافر مې مړ کړو
زه مسلمان نه شوم، خو ولې خدایه؟

★★★

د ړنگ غونډال* غونډې د ستورو یو کېدلای نه شول
د پښتونوالې په محور کې گرځېدلای نه شول
په ننواتو په جرگو او پوهېدو ونه شوه
دوی ورکېدل ړنگ لکه ځان غونډې لیدلای نه شول

*غونډال = نظام، سیستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېلې کېږي لارې دلته،... پاتې کېږي ځو يادونه
لکه پاتې په خزان کې،
خاوره شوې،
مړاوې شوې،
تانده پاڼې
...پاتې کېږي ځو يادونه
لکه اوښکې په گرېوان کې
د مات شوي منگي خاورې
له توپان خاورې کورونه
ماتې ماتې ځو کړکۍ او ړنگ لوېدلي ديوالون
پاتې کېږي ځو يادونه...
ځو سرې ځاځکې خولې د اوس مړ شوي په تندي کې
سور د وينو رنگ شفق کې،
پاتې کېږي تش يادونه...
ځو يادونه، بيا ژړا ته
خپل تقدير باندې خندا ته
تنهايۍ ته ځو ملگري
بې صورته، بې زبانه...
هغه شپه چې ته تنها شې
نه وي شمعه، نه سپوږمۍ وي
دا دې غېږه کې خپل ټينگ کا ←

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وژاړې په چغه
نه دې واورې غږ ښتن ستا
نه هغه چې درنه تللې
ستا آواز ته غرونه غوږ شي
سم د تا غوندې په چغه
په آواز شي په کوکار شي...
پاتې کېږي څو یادونه...ځوروو ته، ژړوو ته
دا ژوندون به داسې تېر شي
تېر زخمونه به دې هېر شي، نه نه نه ...
یادونه پاتې کېږي
زړه زخمونه پاتې کېږي
ځوروو ته، ژړوو ته
بېلې کېږي لارې دلته
پاتې کېږي څو یادونه...

★★★

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library